

SECCERA

virtual-project.eu

NEAL SHUSTERMAN

young art

NEAL SHUSTERMAN (n. 1962) este un scriitor american născut în New York. Pe lângă numeroasele sale cărți pentru adolescenți, a scris romane, non-ficțiune și scenarii pentru televiziune. A primit, printre altele, Horn Book Award – Boston Globe (2005), California Young Reader Medal pentru *The Schwa Was Here* (2008) și National Book Award for Young People's Literature pentru romanul *Challenger Deep* (2015).

NEAL SHUSTERMAN

SECERA

– Arc of a Scythe #1 –

Original: *Scythe* (2016)

Traducere din limba engleză:

DAN SOCIU

virtual-project.eu

young art

— 2019 —

*Pentru Olga (Ludovika) Nødtvedt,
prietenă și fană de la distanță*

Mulțumiri

Nașterea unui roman presupune mai mult decât efortul scriitorului – sunt mulți oameni implicați în aducerea la viață a unei povești, și fiecare dintre aceștia merită cinstit pentru contribuția sa.

În primul și-n primul rând, le mulțumesc editorului meu David Gale și editorului asociat Liz Kossnar, la fel ca tuturor de la Simon & Schuster, care au fost și continuă să fie nemaipomenit de încurajatori: Justin Chanda, Jon Anderson, Anne Zafian, Katy Hershberger, Michelle Leo, Candace Greene, Krista Vossen, Chrissy Noh și Katrina Groover, ca să-i amintesc doar pe câțiva dintre ei. De asemenea, îi mulțumesc lui Chloë Foglia, pentru una dintre copertele mele preferate din toate timpurile!

Îi mulțumesc lui Barb Sobel, asistenta mea, care intervine mereu și-mi păstrează viața organizată; lui Matt Lurie, care îmi gestionează site-ul și care a pus bazele prezenței mele în social media.

Îi mulțumesc agentului meu literar, Andrea Brown; agentului meu pentru drepturi în străinătate, Taryn Fagerness, agenților mei din industria entertainmentului, Steve Fisher & Debbie Deuble-Hill de la APA; managerului meu, Trevor Engelson; avocaților mei pentru contracte, Shep Rosenman și Jennifer Justman, precum și avocaților care se ocupă de marca înregistrată, Dov Scherzer și Matt Smith.

În momentul în care scriu aceste rânduri, *Secera* este în curs de adaptare ca film și aș vrea să le mulțumesc tuturor celor implicați, inclusiv lui Jay Ireland de la Blue Grass Films, precum și Sarei Scott și lui Mika Pryce de la Universal.

Întotdeauna, o mulțumire specială merge către copiii mei, Brendan, Jarrod, Joelle și Erin, care mă țin în priză, mă

păstrează tânăr și au mereu comentarii și sugestii care nasc provocări. Și, desigur, mătușii mele Mildred Altman, care se ține tare la 88 de ani, și care mi-a citit absolut toate cărțile!

Vă mulțumesc tuturor! Această serie promite să fie o călătorie foarte palpitantă. Mă bucur că luați toți parte la ea!

PARTEA ÎNTÂI

ROBĂ ȘI INEL

Conform legii, trebuie să ținem o socoteală a tuturor inocenților pe care-i omorâm. Și după cum văd eu lucrurile, toți sunt inocenți. Chiar și cei vinovați. Fiecare e vinovat de ceva și fiecare încă mai are o amintire a copilăriei inocente, chiar și cu multe straturi de viață peste ea. Umanitatea e inocentă. Umanitatea e vinovată. Amândouă la fel de adevărate.

Conform legii, trebuie să ținem o socoteală.

Începe în prima zi de ucenicie – dar nu-i spune, oficial, „omor”. Nu e corect din punct de vedere social sau moral să-i spunem așa. E, și mereu a fost așa, „spicuire”. Pe vremuri așa se numea activitatea săracilor care culegeau firele de grâu găsite în urma fermierilor. A fost cea mai veche formă de caritate. Cam așa e munca unei Seceri. Fiecărui copil i se spune, din ziua în care e suficient de în vârstă să înțeleagă, că o Seceră face un serviciu crucial pentru societate. E cel mai apropiat lucru de o misiune sacră pe care îl avem în lumea modernă.

Poate de aia trebuie, prin lege, să ținem o socoteală. Un jurnal public în care li se mărturisește celor care nu vor muri niciodată și celor care încă nu s-au născut de ce facem ce facem. Suntem instruiți să scriem nu numai faptele noastre, dar și sentimentele, pentru că trebuie să se știe că avem sentimente. Remușcări. Regret. O tristețe prea mare să poată fi dusă. Pentru că dacă n-am avea astfel de sentimente, ce fel de monștri am fi?

– Din jurnalul de spicuire al O.S. Curie

Nicio scădere a luminii soarelui

Secera a ajuns târziu, într-o după-amiază rece de noiembrie. Citra era la masa din sufragerie, se chinuia cu o problemă dificilă de algebră, manevra variabilele și nu reușea să rezolve necunoscutele X sau Y, când această variabilă nouă și mult mai distrugătoare i-a intrat în ecuația vieții. La familia Terranova veneau des musafiri, așa că atunci când a sunat soneria, n-a fost nicio presimțire – nicio scădere a luminii soarelui, nimic care să anunțe sosirea morții la ușă.

Poate că universul ar fi trebuit să producă astfel de semne, dar în marea schemă a lucrurilor, Secerile nu erau mai supranaturale decât colectorii de taxe. Apăreau, își făceau treaba neplăcută și plecau.

Mama ei a răspuns la ușă. Citra nu l-a văzut la început pe vizitator, ușa i-l ascundea vederii. A văzut-o pe mama ei înțepenind, ca și cum venele i-ar fi împietrit. Ca și cum, dacă ar fi făcut vreo mișcare, ar fi căzut pe podea și s-ar fi spart.

– Pot să intru, doamnă Terranova?

Tonul vocii vizitatorului îi indica identitatea. Rezonant și inevitabil, ca bătaia seacă a unui clopot de fier, sigur pe sine că e auzit. Citra a știut înainte să-l vadă că e o Seceră. *Doamne! O Seceră a venit la noi!*

– Da, da, bineînțeles, intră.

Mama Citrei s-a dat într-o parte ca să-l lase să intre – ca și cum ea era musafira și nu invers.

Bărbatul a pășit peste prag și pe parchet fără să facă nici cel mai mic zgomot cu pantofii ușori ca niște papuci de casă. Roba lui cu multe rânduri de pânză ivorie, deși ajungea până jos, n-avea nicio urmă de praf pe ea. Citra știa că o Seceră își poate

alege culoarea robei – orice culoare, în afară de negru, pentru că era considerată inadecvată cu munca lor. Negrul era o absență a luminii și Secerile erau opusul. Luminoși și iluminați, erau considerați cei mai buni membri ai umanității – și de aceea erau aleși să fie Seceri.

Unele robe erau mai deschise, altele mai mate. Arătau ca robele bogate, fluide, ale îngerilor din Renaștere, grele și în același timp ușoare ca aerul. Stilul unic al acestor robe, indiferent de materialul din care erau făcute sau de culoare, le făcea imediat vizibile în public și imediat puteau fi evitate – dacă ai fi vrut așa ceva. Pentru că unii, la fel de mulți, erau atrași de ele.

Culoarea robei spunea deseori multe despre personalitatea Secerii. Roba ivorie era plăcută, suficient de îndepărtată de albul adevărat ca să nu atace ochii cu strălucirea ei. Dar nimic nu schimba faptul că era purtată de o Seceră.

Și-a tras gluga, dând la iveală părul cenușiu tuns corect, o față posomorâtă, cu obraji roșii de la ziua friguroasă și ochi negri care păreau să fie arme. Citra s-a ridicat. Nu din respect, din frică. Șoc. Încerca să nu hiperventileze. Încerca să nu-și lase genunchii să se frângă. O trădau prin tremur, așa că s-a forțat să stea bine în picioare, încordându-și mușchii. Oricare ar fi fost scopul Secerii, n-avea s-o vadă cum se prăbușește.

– Poți să închizi ușa, i-a spus Secera mamei Citrei, care s-a supus, deși se vedea că-i era greu.

În hol, o Seceră încă se mai putea întoarce să plece, dacă ușa era deschisă. În momentul în care ușa era închisă, Secera se afla cu adevărat în casă.

S-a uitat în jur și a văzut-o imediat pe Citra. I-a oferit un zâmbet.

– Salut, Citra.

Faptul că-i știa numele a înghețat-o, așa cum apariția din ușă o înghețase pe mama ei.

– Nu fi nepoliticoasă, i-a spus, prea repede, mama. Salută-l pe musafirul nostru.

– Bună ziua, Onorabile.

– Salut, a spus fratele ei mai mic, Ben, care tocmai ieșise din dormitorul lui pentru că auzise vocea gravă a Secerii.

Ben abia reușise să scâncească salutul. Se uita la Citra și la mama lor, gândindu-se la același lucru la care se gândeau și ele. *Pentru cine a venit? Pentru mine? Sau o să fiu lăsat să sufăr doliul?*

– Am simțit un miros plăcut din hol, a spus Secera, trăgând aer pe nări. Acum văd că nu mi s-a părut, într-adevăr, venea de aici.

– Am gătit ziti, Onorabile. Nimic special.

Până acum, Citra n-o văzuse pe mama ei atât de timidă.

– Bun, a spus Secera, pentru că nici nu vreau ceva special.

Apoi s-a așezat pe canapea și a așteptat cuminte cina. Oare ar fi fost o speranță prea nebunească să creadă că omul venise numai pentru mâncare? Până la urmă, și Secerile trebuie să mănânce. După obicei, restaurantele nu le luau bani pentru mâncare, dar asta nu însemna că mâncarea gătită în casă nu era mai apetisantă. Erau zvonuri că unii le ceruseră victimelor să le prepare o masă înainte să fie spicuiți. Așa ceva se întâmpla și acum? Oricare i-ar fi fost intențiile, le ținea pentru el și n-aveau ce face decât să-i dea ce voia. Avea să cruțe azi o viață dacă o să-i placă mâncarea? se întreba Citra. Nu-i de mirare că oamenii se dădeau peste cap să le facă pe plac Secerilor în orice fel. Speranța în umbra fricii e cea mai puternică motivație din lume.

Mama i-a adus ceva de băut, la cererea lui, și acum se străduia să facă din cină cea mai bună masă pe care o servise vreodată. Gătitul nu era specialitatea ei. De obicei se întorcea acasă de la muncă la timp cât să arunce una, alta în tigaie. Dar acum viețile lor ar fi putut să depindă de capacitățile ei culinare

deloc speciale. Și tatăl? Avea să ajungă la timp sau urma să se întâmple o spicuire în familia lor cât el lipsea?

Pe cât de îngrozită era Citra, nu voia să-l lase pe bărbat singur cu gândurile lui, așa că a intrat în camera de oaspeți cu el. Ben, care era pe cât de fascinat, pe atât de temător, în același timp, a venit lângă ea.

Bărbatul s-a prezentat, în cele din urmă, drept Onorabila Seceră Faraday.

– Am... ăăă... făcut un articol despre Faraday pentru școală, a spus Ben, cu un mic scâncet în voce. Ți-ai ales un savant destul de fain să-i iei numele.

Secera Faraday i-a zâmbit.

– Îmi place să cred că mi-am ales un patron istoric adecvat. Ca mulți oameni de știință, Michael Faraday n-a fost apreciat cum trebuie în timpul vieții, dar lumea noastră n-ar fi ce e fără el.

– Cred că te am în colecția mea de cărți de joc cu Seceri, a continuat Ben. Am aproape toate Secerile midmericane – dar erai mai tânăr în poză.

Omul părea să aibă 60 de ani și deși părul îi încărunțise de tot, barbișonul îi era încă de culoarea sării-și-piperului. Era rar pentru o persoană să se lase să ajungă la așa o vârstă, să nu se regenereze la un sine mai tânăr. Citra se întreba cât de bătrân era cu adevărat. Cât timp fusese condamnat să sfârșească vieți?

– Ai vârsta pe care o arăți sau ești la capătul timpului din propria alegere? a întrebat Citra.

– Citra! a strigat mama și aproape a scăpat vasul pe care abia îl scosese din cuptor. Ce întrebare e asta?

– Îmi plac întrebările directe, a spus Secera. Indică onestitate, așa că o să-ți dau un răspuns onest. Recunosc că am dat înapoi de patru ori. Vârsta mea naturală e undeva aproape de 180, deși am uitat numărul exact. În ultima vreme am ales aparența de venerabilitate pentru că îi liniștește mai mult pe

cei pe care-i spicuiesc.

Râdea.

– Ei mă cred înțelept.

– De asta ești aici, a izbucnit Ben, să spicuiеști pe unul dintre noi?

Secera Faraday i-a oferit un zâmbet misterios.

– Sunt aici pentru cină.

. . .

Tatăl Citrei a ajuns chiar înainte să fie pusă mâncarea pe masă. Mama îl informase de situație, așa că era mult mai pregătit emoțional decât fuseseră ei. Cum a intrat, s-a dus direct la Secera Faraday să-i strângă mâna și s-a prefăcut că e mult mai jovial decât era probabil.

Cina a fost ciudată – mai degrabă tăcere punctată de câte un comentariu al Secerii. „Aveți o casă încântătoare.” „Ce limonadă parfumată!” „Asta e cred cel mai bun ziti din toată MidMerica!”

Deși toate fuseseră complimente, familia îi simțea vocea ca un șoc seismic pe spinare în jos.

– Nu te-am văzut în zonă, a spus în cele din urmă tatăl Citrei.

– Nu cred că ai fi avut cum, a răspuns el. Nu sunt figură publică, cum aleg alte Seceri să fie. Unii preferă scena, dar ca să-ți faci meseria cum trebuie, e nevoie de o oarecare anonimitate.

– Cum trebuie? a sărit Citra cu întrebarea. E un fel corect de a spicui?

– Păi, a răspuns el, e clar că există și niște feluri greșite.

A tăcut și a continuat să mănânce.

Pe când cina se apropia de sfârșit, a spus:

– Ziceți-mi despre voi.

Nu era o întrebare sau o cerere. Putea fi interpretată numai ca un ordin. Citra nu era sigură dacă făcea parte din micul lui dans al morții sau dacă era cu adevărat interesat. Le știuse numele de dinainte să intre în apartament, așa că probabil știa

tot ce puteau ei să-i spună. Atunci de ce mai întreba?

– Eu lucrez în cercetare istorică, a spus tatăl.

– Eu sunt inginer în sinteza alimentelor.

Secera și-a ridicat sprâncenele.

– Și totuși ai gătit asta de la zero.

Mama și-a pus jos furculița.

– Totul cu ingrediente sintetizate.

– Da, dar dacă putem sintetiza totul, de ce mai avem nevoie de ingineri?

Citra vedea cum i se duce mamei sale sângele din obraji. Tatăl fu cel care interveni să-i apere soției lui existența.

– E mereu loc pentru îmbunătățiri.

– Da, și munca lui tati e importantă! a spus Ben.

– Cercetarea istorică? a întrebat Secera și a făcut un gest cu furculița ca și cum ideea n-ar fi avut importanță. Trecutul nu se schimbă niciodată – și din câte văd, nici viitorul.

Părinții și fratele ei au rămas șocați și îngrijorați de comentariile lui, însă Citra a înțeles ce vrea să spună. Creșterea civilizației era completă. O știa toți. În ce privea rasa umană, nu mai era nimic de învățat. Nu mai era nimic de descifrat la existența noastră. Ceea ce însemna că nimeni nu era mai important decât altul. De fapt, în marea schemă a lucrurilor, toți erau la fel de inutili.

Asta spusese el și lucrul ăsta o înfuria pe Citra, pentru că știa că la un anumit nivel avea dreptate.

Toată lumea cunoștea furiile Citrei. Apăreau înainte să apuce să gândească și dispăreau numai după ce era făcut răul. Și acum era la fel.

– De ce faci asta? Dacă ești aici să spicuiiești pe unul dintre noi, dă-i drumul și nu ne mai tortura!

Mama a suspinat și tatăl și-a tras scaunul în spate, ca și cum se pregătea s-o scoată cu forța din cameră.

– Citra, ce faci? a strigat mama și vocea îi tremura. Fii

respectuoasă!

– Nu! E aici, o s-o facă, așa că lasă-l s-o facă. Nu e ca și cum nu s-a hotărât deja. Am auzit că se hotărăsc înainte să intre în case, așa e?

Bărbatul era imperturbabil.

– Unii da, alții nu, i-a răspuns blând. Fiecare dintre noi are propriul mod de a face lucrurile.

Ben a început să plângă. Tatăl l-a strâns cu un braț, dar băiatul era de neconsolat.

– Da, Secerile trebuie să spicuiască, a spus Faraday, dar trebuie și să mâncăm, să dormim și să avem conversații obișnuite.

Citra i-a smuls farfuria goală din față.

– Bine, păi ai terminat de mâncat, poți să pleci.

Tatăl s-a apropiat de Seceră. A căzut în genunchi. Tatăl ei era în genunchi înaintea acestui om!

– Te rog, Onorabile, iart-o. Îmi asum toată responsabilitatea pentru purtarea ei.

Secera s-a ridicat.

– Nu e nevoie de scuze. E o noutate plăcută să fiu înfruntat. Nici nu știți cât de plictisitor poate să fie cu toate flatările unsuroase și toată parada nesfârșită de sicofanți. E înviorător să primesc o palmă în față. Mi-amintește că sunt om.

S-a dus apoi în bucătărie și a luat cel mai mare și mai tăios cuțit. L-a înfipt de câteva ori în aer, să-l simtă.

Plânsul lui Ben a devenit mai puternic și tatăl l-a strâns mai tare în brațe. Secera s-a apropiat de mamă. Citra era gata să sară în fața ei și să împiedice lama, dar bărbatul a întins cealaltă mână:

– Sărută-mi inelul.

Nimeni nu se aștepta la așa ceva, și cu atât mai puțin Citra.

Mama s-a holbat la el, dând din cap și nevenindu-i să creadă.

– Îmi... îmi acorzi imunitate?

– Pentru bunătatea ta și pentru mâncarea delicioasă, îți acord imunitate un an. Nicio Seceră nu are voie să te atingă.

Dar mama a ezitat.

– Acordă-le-o copiilor mei mai bine.

Secera ținea în continuare mâna cu inelul spre ea. Era un diamant mare, cu miezul negru. Toate Secerile purtau același tip de inel.

– Ți-o ofer ție, nu lor.

– Dar...

– Jenny, fă-o! a insistat tatăl.

Așa că a făcut-o. A îngenunchat, i-a sărutat inelul, ADN-ul ei a fost citit și transmis în baza de date din Domul Secerilor. Într-o clipă, întreaga lume a știut că Jenny Terranova era de nespiciut în următoarele 12 luni. Faraday a rânjit, satisfăcut. Și le-a spus adevărul:

– Venisem aici s-o spicuiesc pe vecina voastră, Bridget Chadwell. Dar încă nu era acasă. Și mi-era foame.

L-a atins ușor pe Ben pe cap, ca și cum l-ar fi binecuvântat. Părea că asta l-a calmat. Pe urmă s-a dus la ușă, cu cuțitul încă în mână. Era clar cum avea s-o spicuiască pe vecină. Dar înainte să iasă, s-a întors spre Citra.

– Tu vezi prin fațadele lumii, Citra Terranova. Ai fi bună de Seceră.

Citra s-a strâmbat.

– N-aș vrea să fiu vreodată Seceră.

– Asta, i-a zis el, e și prima cerință a meseriei.

Apoi a plecat să le omoare vecina.

• • •

N-au vorbit despre ce se întâmplase în acea seară. Nimeni nu vorbește despre spicuiuri – ca și cum, dacă vorbești despre ele, ai putea să le invoci. Nu s-a auzit nimic de alături. Niciun țipăt, nicio implorare. Sau poate că televizorul familiei Terranova acoperea orice zgomot. A fost primul lucru pe care l-a făcut

tatăl când a plecat Secera – a pornit televizorul și i-a dat sonorul cât mai tare, ca să acopere orice zgomot de după perete. Dar nu era nevoie, pentru că oricum o fi făcut-o, Secera a operat în liniște. Citra s-a surprins că încearcă să audă ceva, orice. Și ea, și Ben și-au descoperit o curiozitate morbidă care-i făcea să se rușineze.

O oră mai târziu, Onorabila Seceră Faraday s-a întors. Citra a fost cea care i-a deschis ușa. Pe roba lui ivorie nu era nicio pată de sânge. Poate că mai avea una de rezervă. Poate că folosise mașina de spălat a vecinei după spicuire. Și cuțitul era curat când i l-a întins Citrei.

– Nu-l vrem, i-a spus Citra și era sigură că poate să vorbească și în numele părinților ei. Nu l-am mai folosi oricum.

– Dar *trebuie* să-l folosiți, a insistat el, ca să vă amintească.

– Ce să ne amintească?

– Că Secera e doar un instrument al morții, dar mâna ta e cea care-l mișcă. Tu și părinții tăi și toată lumea sunteți cei care comandați Secerile.

Apoi i-a pus ușor cuțitul în mâini.

– Suntem toți complici. Trebuie să împărțim responsabilitatea.

Poate că era adevărat, dar după ce a ieșit, Citra a aruncat cuțitul la gunoi.

E cel mai dificil lucru care ți se poate cere. Și chiar dacă știi că e pentru binele tuturor, tot nu devine mai ușor. Oamenii mureau natural. Bătrânețea era o boală terminală, nu ceva temporar. Existau niște ucigași invizibili, numiți „boli”, care stricau corpul. Îmbătrânirea nu putea fi dată înapoi și existau accidente din care nu-ți mai puteai reveni. Avioane cădeau din cer. Mașini se zdrobeau. Era durere, era mizerie, disperare. E greu pentru cei mai mulți dintre noi să ne imaginăm o lume așa de nesigură, cu pericole după fiecare colț nevăzut, neprevăzut. Toate sunt acum în trecut, și totuși, rămâne un adevăr simplu: Oamenii trebuie să moară.

Nu e ca și cum putem să mergem altundeva, dezastrele de pe lună și din coloniile de pe Marte au demonstrat-o. Avem o singură lume, foarte limitată, și deși moartea a fost învinsă total, ca pe vremuri poliomielita, oamenii încă trebuie să moară. Sfârșitul vieții era pe vremuri în mâinile naturii. Dar l-am furat. Acum avem un monopol pe moarte. Suntem singurii ei distribuitori.

Înțeleg de ce există Seceri și cât de importantă și de necesară e munca lor... dar mă întreb des de ce a trebuit să fie aleasă. Și dacă există vreo lume eternă după cea de acum, ce soartă îi așteaptă pe cei care iau vieți?

– Din jurnalul de spicuiți al O.S. Curie

Tyger Salazar s-a aruncat pe fereastră de la etajul 39 și a făcut o mizerie teribilă în piațeta de marmură de dedesubt. Părinții lui au fost atât de iritați de ce făcuse, că n-au venit să-l vadă. Dar Rowan a venit. Rowan Damisch era genul ăla de prieten. A stat lângă patul lui Tyger la centrul de regenerare, a așteptat să se trezească din vindecarea rapidă. Rowan nu s-a supărat să aștepte. Centrul de regenerare era liniștit. Era o pauză bine-venită de la agitația de acasă. În ultima vreme casa le era plină cu mai multe rude decât putea să îndure un om. Veri, veri de gradul doi, frați și surori, frați și surori vitrege. Și acum bunica lui se întorsese acasă, după ce-și dăduse înapoi vârsta a treia oară, avea un soț nou și era și însărcinată.

– O să ai o mătușă nouă, Rowan, a fost el anunțat. Nu că-i extraordinar?

Toată treaba a enervat-o pe mama lui Rowan – pentru că acum bunica se dăduse înapoi până la 25 și era cu 10 ani mai tânără ca fiica ei. Mama se simțea presată să dea și ea înapoi ca să țină pasul cu bunica. Bunicul era mult mai rezonabil. Era în EuroScandia și fermeca doamnele și își păstra vârsta respectabilă de 38 de ani.

Rowan, la cei 16 ani ai lui, își promisese că o să aibă păr alb când o să dea prima dată înapoi – și chiar și atunci, n-o să întinerească atât de mult încât să fie penibil. Unii se duceau înapoi la 21, care era limita terapiei genetice. Se zvonea că se lucrează la metode pentru întoarcerea în adolescență – ceea ce lui Rowan i se părea ridicol. De ce ar vrea oricine întreg la minte să fie adolescent mai mult de o dată?

Când s-a uitat la prietenul lui, ochii lui Tyger erau deschiși și

îl studiau pe Rowan.

– Hei, i-a spus Rowan.

– De cât timp?

– Patru zile.

Tyger și-a strâns pumnul și a făcut un gest de triumf.

– Da! Un record nou!

S-a uitat la mâinile lui de parcă evalua stricăciunile. Nu erau, bineînțeles, niciunele. Nu te trezești din vindecare până nu ești cu totul vindecat.

– Crezi că e pentru c-am sărit de la înălțime mare sau din cauza marmurei din piațetă?

– Probabil de la marmură, i-a răspuns Rowan. Odată ce ai atins viteza maximă, nu mai contează de unde ai sărit.

– Am spart-o? Au trebuit să schimbe marmura?

– Nu știu, Tyger, dar gata, termină.

Tyger s-a lăsat pe spate pe pernă, mulțumit la maxim de el însuși.

– Cea mai bună cădere din lume!

Rowan și-a dat seama că are răbdare să aștepte să se trezească prietenul lui, dar n-are răbdare cu el când e treaz.

– De ce ai făcut-o? E așa o pierdere de timp.

Tyger a dat din umeri.

– Îmi place ce simt în cădere. Plus, tre' să le amintesc alor mei că lăptuca e acolo.

Rowan chicoti. El inventase expresia copil-lăptucă pentru a se descrie pe el și pe Tyger. Amândoi se născuseră ca într-un sandviș în mijlocul unor familii mari și nu erau în niciun caz preferații părinților.

– Am doi frați care sunt carnea, câteva surori care sunt brânza și roșiile, deci eu aș fi lăptuca.

Ideea a prins și Rowan a înființat la școală un club numit Căpățânile verzi, care acum se putea lăuda cu aproape două duzini de membri... deși Tyger zicea că o să trădeze și o să-și

facă un club al lui separat, Rucola.

Tyger începuse să se facă zob cu câteva luni înainte. Rowan a încercat și el o dată, dar i s-a părut o complicație monumentală. A rămas în urmă cu temele și părinții l-au amenințat cu diverse pedepse pe care au uitat imediat să le și aplice – unul dintre avantajele când ești lăptucă. Totuși, senzația căderii n-a meritat prețul. Tyger, pe de altă parte, a devenit dependent.

– Trebuie să-ți găsești un hobby nou, frate, i-a spus Rowan. Știi că prima regenerare e gratis, dar celelalte probabil îi costă pe ai tăi o avere.

– Da... și măcar o dată în viață dau și ei bani pe mine.

– N-ai prefera să-ți ia o mașină?

– Regenerarea e obligatorie, o mașină e opțională. Dacă nu sunt forțați să cheltuiască, n-o fac.

Rowan nu putea să-l contrazică. Nici el n-avea mașină și se îndoia că părinții aveau să-i dea vreodată una. Mașinile comune erau curate, eficiente și autonome. Ce rost avea să cheltuie bani pe ceva ce nu-i trebuia, au spus părinții. Între timp, aruncau bani în toate direcțiile.

– Suntem fibre, a spus Tyger. Dacă nu provocăm niște tulburări intestinale, nu știe nimeni că suntem acolo.

• • •

A doua zi dimineață, Rowan a dat nas în nas cu o Seceră. Nu era ceva neobișnuit să vadă o Seceră în zonă. Din când în când dădeai peste ele – dar nu prea le vedeai în liceu.

Întâlnirea a fost vina lui Rowan. Punctualitatea nu era punctul lui forte – mai ales acum că cei din familie se așteptau să-i ducă la școală pe frații mai mici și pe frații vitregi înainte să sară într-o mașină comună și să se grăbească la școala lui. Tocmai ajunsese și se ducea spre ghișeu de prezență, când Secera a apărut de după colț, într-o robă ivorie imaculată.

Odată, când urca muntele cu familia lui, Rowan s-a separat

de grup și a dat de o pumă. Ce simțea acum, apăsarea pe piept și ceva care i se mișca în viscere, era ce simțise și atunci. „Luptă sau fugi”, îi spunea natura. Dar Rowan n-a ales niciuna. S-a luptat cu instinctele și și-a ridicat calm brațele, cum citise că trebuie să facă, ca să pară mai mare. A funcționat și animalul a șters-o și l-a scutit de un drum la centrul local de regenerare.

Acum, când a văzut deodată Secera în fața lui, Rowan a avut pornirea să facă la fel – de parcă așa ceva ar fi putut să sperie o Seceră. Ideea l-a făcut să râdă involuntar. Ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci e să-i râzi în nas unei Seceri.

– Îmi arăți cum să ajung la biroul principal? l-a întrebat omul în robă.

Rowan s-a gândit să-i arate și apoi să o ia în direcția opusă, dar pe urmă i s-a părut o lașitate.

– Mă duc și eu acolo, a spus Rowan. Hai cu mine.

Poate așa avea să-i aprecieze și mai mult ajutorul și nu strică să te pui bine cu o Seceră.

Rowan a luat-o înainte, trecând pe lângă alți copii de pe holuri – elevi întârziați ca el sau care aveau treburi pe undeva. Când a trecut pe lângă ei alături de Seceră, s-au holbat și s-au lipit de pereți ca și cum ar fi vrut să dispară. Cumva, să mergi pe hol cu o Seceră părea mai puțin înfricoșător când erau alții care se temeau – și Rowan nu putea să nege că era un pic incitant să fie însoțitorul unei Seceri, să cadă și pe el umbra unui astfel de respect. Abia când au ajuns la biroul principal și-a dat seama – Secera avea să-l spicuiască pe unul dintre colegii săi de clasă.

Toți cei din birou s-au ridicat din clipa în care au văzut Secera și omul a spus imediat:

– Te rog să-l chemi pe Kohl Whitlock.

– Kohl Whitlock? a întrebat secretara.

Secera nu a repetat pentru că știa că femeia auzise – doar că

nu voia să creadă.

– Da, Onorabile, acum.

Rowan îl știa pe Kohl. Toată lumea îl știa pe Kohl Whitlock. Era un boboc, dar deja ajunsese atacantul echipei școlii. Avea să-i ducă până în finala campionatului de ligă pentru prima dată în istoria liceului.

Vocea secretarei tremura puternic când a făcut anunțul prin intercom. A tușit când i-a spus numele, înecându-se.

Secera a așteptat răbdător sosirea lui Kohl.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă Rowan era să se ia în gură cu o Seceră. Ar fi trebuit să se ducă la ghișeul de prezență, să-și ia permisul de intrare și să se ducă în clasă. Dar, ca și cu puma, trebuia să se țină tare. Era un moment care avea să-i schimbe viața.

– Îl spicuiеști pe atacantul nostru – sper că știi.

Bărbatul, care fusese atât de cordial înainte, s-a făcut negru la față.

– Nu văd cum e problema ta.

– Ești în școala mea, a spus Rowan. Deci, e și problema mea.

Simțul de autoconservare i-a revenit și s-a dus spre ghișeu în viteză, ca să iasă din raza vizuală a Secerii. A întins biletul falsificat de justificare a întârzierii, murmurând în timpul asta „prostule, prostule, prostule”. Era norocos că nu se născuse într-o vreme când moartea era naturală, pentru că probabil n-ar fi supraviețuit până la maturitate.

Când s-a întors să plece din birou, l-a văzut pe Kohl Whitlock condus spre biroul directorului de Seceră. Avea ochii întunecați. Directorul a ieșit singur din biroul lui, pe urmă s-a uitat la subordonați să-i dea o explicație, dar n-a primit decât imaginea fețelor lor înlăcrimate.

Nimeni nu părea să observe că Rowan încă era acolo. Cui îi păsa de lăptucă dacă vita era devorată?

A trecut de director, care l-a văzut la timp ca să-i pună o

palmă pe umăr.

– Fiule, nu vrei să intri acolo.

Avea dreptate, Rowan nu voia să intre acolo. Dar a intrat oricum și a închis ușa după el.

Erau două scaune în fața biroului bine organizat al directorului. Secera stătea pe unul, Kohl pe celălalt, cocoșat și cu ochii goi. Secera l-a ars cu privirea pe Rowan. *Puma*, s-a gândit Rowan. Dar aceasta chiar avea puterea să termine viața unui om.

– Părinții lui nu sunt aici, a spus Rowan. Ar trebui să aibă pe cineva cu el.

– Ești din familie?

– Contează?

Kohl și-a ridicat capul.

– Te rog, nu-l face pe Ronald să plece.

– E Rowan.

Expresia de pe fața lui Kohl a crescut până la oroare deplină, de parcă greșeala pe care o făcuse îi pecetluise soarta.

– Știam! Știam că-l cheamă așa! Știam!

Cu toți mușchii și bravada lui, Kohl Whitlock era doar un băiețel speriat. Așa ajung toți în final? Rowan și-a zis că numai o Seceră știe.

În loc să-l forțeze pe Rowan să plece, Secera i-a zis:

– Atunci ia-ți un scaun. Simte-te confortabil.

Când Rowan s-a dus să ia scaunul directorului, s-a întrebat dacă Secera era ironic, sarcastic, sau nu știa că e imposibil să te simți confortabil în prezența lui.

– Nu poți să-mi faci așa ceva, l-a implorat Kohl. Părinții mei o să moară! O să moară!

– Nu, n-o să moară, l-a corectat Secera. O să trăiască în continuare.

– Poți să-i dai măcar câteva minute să se pregătească? l-a întrebat Rowan.

– Îmi spui cum să-mi fac treaba?

– Îți cer puțină milă!

Secera se uită iar la el, dar acum puțin diferit. Nu mai arăta doar intimidare, ci căuta să extragă ceva. Studia ceva la Rowan.

– Am făcut-o mulți ani. Din câte știu, o spicuire rapidă și fără durere e cea mai mare milă pe care pot s-o arăt.

– Dar măcar dă-i un motiv! Spune-i de ce trebuie să fie el!

– E la întâmplare, Rowan! i-a spus Kohl. Toată lumea știe! E doar o selecție întâmplătoare, dracu' s-o ia!

Dar ochii Secerii păreau să spună altceva.

Așa că Rowan insistă.

– Mai e ceva, nu?

Secera oftă. Nu era obligat să spună nimic – era, totuși, deasupra legii. Nu datora nimănui nicio explicație.

– Dacă scoatem bătrânețea din ecuație, statisticile din Era Mortalității arată că șapte la sută dintre morți erau cauzate de automobile. Dintre acelea, 31 la sută erau în legătură cu consumul de alcool și dintre ele, 14 la sută erau adolescenți.

I-a aruncat lui Rowan un calculator mic de pe biroul directorului.

– Fă singur calculele.

Rowan a tras de timp, știind că orice secundă era una în plus pentru Kohl.

– 0,303%, a spus în cele din urmă.

– Ceea ce înseamnă, a spus Secera, că trei din fiecare o mie de suflete pe la care le spicuiesc intră în acel profil. Unul din fiecare 333. Prietenul tău de aici tocmai și-a luat o mașină nouă și se știe că bea în exces. Așa că, dintre adolescenții care se potrivesc cu profilul, am făcut o alegere la întâmplare.

Kohl și-a îngropat capul în palme și plânsul i s-a intensificat.

– Sunt așa un IDIOT!

Și-a apăsât cu ochii cu palmele, de parcă încerca să-i împingă adânc în cap.

– Așa că spune-mi, i-a zis calm Secera lui Rowan, explicația i-a ușurat spicuirea sau i-a făcut suferința și mai rea?

Rowan s-a făcut mic în scaunul lui.

– Destul, a spus Secera. E timpul.

A scos dintr-un buzunar al robei o paletă mică, pe măsura mâinii lui. Avea un dos de pânză și o față strălucitoare metalică.

– Kohl, am ales pentru tine un șoc care o să-ți inducă un stop cardiac. Moartea o să fie rapidă, nedureroasă și deloc brutală ca accidentul de mașină pe care l-ai fi suferit în Era Mortalității.

Deodată, Kohl a întins mâna, i-a prins-o pe a lui Rowan și i-a strâns-o. Rowan l-a lăsat. Nu era rudă, nici măcar nu fuseseră prieteni – dar cum se zicea? *Moartea ne înrudește pe toți.* Rowan s-a întrebat dacă o lume fără moarte i-ar face pe toți străini. I-a strâns și mai tare mâna lui Kohl – o promisiune tăcută că n-o să-i dea drumul.

– Vrei să spun ceva cuiva? a întrebat Rowan.

– Un milion de lucruri, a spus Kohl, dar nu-mi vine niciunul în cap.

Rowan și-a spus că o să inventeze niște vorbe pentru familia lui. Și o să fie niște vorbe bune. Care o să-i aline. Rowan o să găsească un mod să dea un sens din ceea ce nu avea sens.

– Mă tem că o să trebuiască să-i dai drumul la mână ca să pot aplica procedura, i-a spus Secera.

– Nu, i-a zis Rowan.

– Șocul poate să-ți oprească și ție inima, l-a avertizat Secera.

– Și ce dacă? O să mă regenerez.

Și a adăugat:

– Dacă nu cumva ai decis să mă spicuiești și pe mine.

Rowan era conștient că tocmai provocase o Seceră să-l omoare.

În ciuda riscului, se bucura că o făcuse.

– Foarte bine.

Și fără să mai aștepte, Secera a pus paleta pe pieptul lui Kohl.

Rowan a văzut o lumină albă, apoi beznă. Tot corpul i s-a scuturat. A zburat pe spate din scaun și s-a izbit de peretele din spatele lui. Trebuie să fi fost nedureros pentru Kohl, dar nu și pentru Rowan. Durea. Durea mai mult ca orice, mai multă durere decât ar trebui să simtă oricine, dar apoi, nanitele analgezice din sânge și-au eliberat opiaceele. Durerea a mai ținut puțin, până și-au făcut opiaceele efectul și apoi vederea i s-a clarificat și l-a văzut pe Kohl prăbușit în scaun. Secera a întins mâna și i-a închis ochii goliți de viață. Spicuirea se terminase. Kohl Whitlock era mort.

Secera s-a ridicat și i-a oferit lui Rowan o mână să-l ajute să se ridice, dar băiatul n-a luat-o. S-a ridicat singur de pe podea și, deși nu simțea niciun pic de recunoștință, i-a spus:

– Mulțumesc că m-ai lăsat să stau.

Secera l-a privit puțin cam prea lung și apoi a spus:

– Te-ai ținut tare pentru un băiat pe care abia îl știai. L-ai alinat în momentul morții, ai împărțit cu el durerea șocului. Ai fost martor, deși nimeni nu ți-a cerut-o.

Rowan a dat din umeri.

– Am făcut ce ar face oricine.

– S-a oferit vreun altul? Directorul? Angajații? Vreunul dintre elevii care au trecut pe hol?

– Nu... a trebuit să recunoască Rowan. Dar ce contează ce am făcut? E mort. Și tu știi ce se spune despre intențiile bune.

Secera a dat din cap și s-a uitat în jos la inel.

– Presupun că acum o să-mi ceri imunitate.

Rowan a negat din cap.

– Nu vreau nimic de la tine.

– Mi se pare corect.

Secera s-a întors să plece, dar a ezitat înainte să deschidă ușa.

– Să știi că n-o să primești apreciere de la altcineva în afară de mine pentru ce-ai făcut azi aici. Dar ține minte că intențiile bune pavează multe drumuri. Nu toate duc în iad.

. . .

Palma a venit ca șocul electric de mai devreme – ba chiar și mai năucitoare, pentru că Rowan nu se aștepta la ea. A venit înainte de prânz, când stătea la vestiarul lui, și l-a dat pe spate. Rândul de dulapuri a sunat ca o tobă de oțel.

– Ai fost acolo și nu l-ai oprit!

Ochii lui Marah Pavlik ardeau de durere și indignare. Părea gata să-i bage unghiile lungi prin nări și să-i scoată creierul.

– L-ai lăsat să moară!

Marah era, de un an, iubita lui Kohl. Precum Kohl, era foarte populară și evita orice interacțiune cu țânci fără importanță, ca Rowan. Dar acum erau circumstanțe extraordinare.

– N-a fost așa, a reușit Rowan să spună înainte ca ea să ridice iar palma.

I-a parat-o. Ea și-a rupt o unghie, dar nu părea să-i pese. Spicuirea lui Kohl îi dăduse o altă perspectivă asupra vieții.

– Ba *exact* așa a fost! Ai intrat acolo ca să-l privești cum moare!

S-au adunat și alții, atrași, cum se întâmplă, de mirosul conflictului. El s-a uitat în mulțime după un chip empatic, cineva să-i ia partea – dar tot ce-a văzut pe fețele colegilor era dispreț. Marah vorbea și îl pălmuia în numele tuturor.

Rowan nu se așteptase la așa ceva. Nu că ar fi vrut să fie lăudat că intervenise pentru Kohl în ultimele lui momente – dar nu se aștepta la așa o acuzație.

– Ce, ești nebună? a strigat Rowan la ea – la ei toți. Nu poți să oprești o Seceră din spicuit!

– Nu-mi pasă! a țipat ea. Trebuia să faci ceva, dar tu doar te-ai uitat!

– Am făcut ceva! Am... i-am ținut mâna.

Ea La izbit iar în vestiar, cu mai multă forță decât părea să aibă.

– Minți! Nu ți-ar fi ținut *niciodată* mâna! N-ar fi atins nicio parte din tine! *Eu* ar fi trebuit să-l țin de mână!

Ceilalți copii se încruntau și șopteau lucruri pe care clar voiau ca el să le audă.

– L-am văzut cum mergea pe hol cu Secera ca și cum erau prieteni buni.

– Au venit împreună la școală.

– Am auzit că i-a dat Secerii numele lui Kohl.

– Cineva mi-a zis că de fapt a dat o mână de ajutor.

A strigat la copilul antipatic care făcuse ultima acuzație – Ralphy nu știi cum.

– De unde ai auzit? Nu mai era nimeni în cameră, prostule!

Dar nu conta. Zvonurile nu țin cont decât de logica lor.

– Nu-nțelegi? N-am ajutat Secera, l-am ajutat pe *Kohl!*

– Da, l-ai ajutat să se ducă-n mormânt, a spus cineva și altcineva a mormăit aprobator.

N-avea niciun sens, fusese judecat și condamnat deja și cu cât ar fi negat mai mult, cu atât mai convinși ar fi fost de vina lui. N-aveau nevoie de actul lui de curaj, aveau nevoie de cineva pe care să dea vina. Cineva pe care să-l urască. Nu-și puteau îndrepta mânia spre Seceră, dar Rowan Damisch era candidatul perfect.

– Pariez că a primit imunitate pentru c-a ajutat, a spus un puști, unul care-i fusese prieten.

– Ba n-am primit!

– Bun, a spus Marah cu dispreț absolut. Atunci sper că următoarea Seceră o să vină după tine.

Știa că fata vorbise din inimă și nu era doar ceva de moment. Dacă următoarea Seceră ar veni după el, Marah s-ar bucura de moartea lui. Era un gând negru, care-l trezea, care-i spunea că există acum oameni în lume care-și doresc moartea lui. Una

era să nu fii observat și alta să fii dușmănit de o școală întreagă.

Și abia atunci și-a amintit avertismentul Secerii: că n-o să primească niciun fel de apreciere pentru ce făcuse. Omul știa ce vorbește – și Rowan îl ura pentru asta, așa cum și alții îl urau pe Rowan.

2042. E un an pe care-l știe orice elev. E anul când puterea computațională a devenit infinită – sau atât de aproape de infinit, că nu mai putea fi măsurată. A fost anul în care am știut... totul. „Norul” a evoluat în „Tunetul” și acum tot ce e de știut despre orice se află în memoria aproape infinită a Tunetului, pentru oricine vrea s-o acceseze. Dar ca multe alte lucruri, odată ce am intrat în posesia cunoașterii infinite, n-a mai părut ceva așa de important. Ceva așa de urgent. Da, știm totul, dar deseori mă întreb dacă mai are cineva chef să se uite la toată acea cunoaștere. Sunt academicienii, bineînțeles, care studiază ceea ce deja știm, dar cu ce scop? Ideea de școală era legată de învățat ca să ne putem îmbunătăți viața și lumea. Dar o lume perfectă n-are nevoie de nicio îmbunătățire. Ca mai tot ce facem, educația, de la școala primară la universitățile cele mai înalte, nu e decât ceva cu care să ne ocupăm timpul.

2042 e anul în care am cucerit moartea și anul în care ne-am oprit din numărat. Sigur, încă am mai numărat anii câteva decenii, dar din momentul imortalității, trecerea timpului a încetat să mai conteze.

Nu știu exact când s-a trecut la calendarul chinezesc – Anul Câinelui, Anul Oii, al Dragonului și tot așa. Și nu pot să spun exact când activiștii pentru drepturile animalelor au început să ceară introducerea în calendar și a animalelor lor preferate și așa au apărut Anul Vidrei, al Balenei și al Pinguinului. Și nu pot să spun când a încetat să se mai repete, când s-a decretat ca fiecare an să fie numit după o specie diferită. Știu doar că acum suntem în Anul Ocelotului.

Cât despre lucrurile pe care nu le știu, sunt sigură că se află acolo în Tunet pentru oricine are destulă motivație cât să le caute.

– Din jurnalul de spicuiți al O.S. Curie

Forța Destinului

Invitația a sosit pentru Citra la începutul lui ianuarie. A venit prin poștă, ceea ce a fost primul indiciu că era ceva neobișnuit. Numai trei lucruri se mai trimiteau prin poștă: pachete, documente oficiale sau scrisori de la excentricii care încă mai scriau așa ceva. Părea să fie din a treia categorie.

– Păi, deschide-l, i-a spus Ben, mai incitat de prezența plicului decât Citra.

Fusese scrisă de mână, ceea ce o făcea și mai ciudată. E adevărat, scrisul de mână e încă o opțiune la școală, dar, în afară de ea însăși, Citra știa puțini oameni care îl învățaseră.

A rupt plicul și a scos cartea poștală care era de aceeași culoare ca plicul, coajă de ou, și a citit-o în gând înainte s-o citească cu glas tare.

Plăcerea companiei tale e solicitată la Marea Operă Civică pe 9 ianuarie, la ora șapte p.m.

Nu era nicio semnătură, nicio adresă. Doar un bilet.

– La operă? a spus Ben. Asta-i bună.

Citra gândea la fel.

– Poate e vreun eveniment al școlii? a întrebat mama.

Citra a dat din cap.

– Dacă era, zicea.

Mama a luat invitația și plicul de la Citra să-l studieze.

– Mă rog, orice ar fi, pare interesant.

– E probabil vreun ratat care mă invită la o întâlnire și i-e teamă să o facă direct.

– O să te duci? a întrebat-o mama.

– Mamă... un băiat care mă invită la operă ori glumește, ori e nebun.

– Sau încearcă să te impresioneze.

Citra a mormăit ceva și a ieșit din cameră, enervată de propria ei curiozitate.

– Nu mă duc! a strigat din camera ei, deși știa că o să se ducă.

• • •

Marea Operă Civică era unul dintre acele locuri unde oricine era cineva se ducea să fie văzut. La orice spectacol numai jumătate erau acolo pentru spectacolul în sine. Restul veneau să participe la marea melodramă a cățărării pe scara socială și a avansării în carieră. Chiar și Citra, care nu se mișca în acele cercuri, știa cum stă treaba.

S-a îmbrăcat cu rochia pe care și-o cumpărase pentru balul de la începutul anului trecut, când fusese sigură că Hunter Morrison o s-o invite. Dar Hunter a invitat-o pe Zachary Swain, ceea ce se pare că toată lumea știa că o să se întâmple – toată lumea în afară de Citra. Încă erau un cuplu, și Citra n-a mai avut ce face cu rochia până acum.

Când a îmbrăcat-o, a fost mai mulțumită de ea decât crezuse c-o să fie. Adolescențele se schimbă într-un an, dar acum, rochia, care anul trecut părea doar o iluzie, îi venea perfect. A limitat în mintea ei numărul posibililor admiratori secreți. Putea fi numai unul din cinci, iar din cei cinci numai cu doi i-ar fi plăcut să petreacă o seară. Pe ceilalți trei i-ar fi suportat numai de dragul noutății. Până la urmă, putea să fie distractiv să te prefaci într-o seară că ești pretențios.

Tatăl ei a insistat să o ducă acolo.

– Sună-mă când ești gata să te iau.

– O să iau o mașină comună.

– Sună oricum, a spus el.

I-a zis pentru a zecea oară că arată minunat, apoi ea a ieșit și el a plecat, ca să facă loc limuzinelor și Bentley-urilor care încercau să parcheze. Citra a tras aer adânc în piept și a urcat

pe treptele de marmură. Se simțea la fel de stingherită și nepotrivită cu locul precum Cenușăreasa la bal.

Când a intrat, n-a fost direcționată nici spre orchestră, nici spre scara centrală care ducea la balcon. În schimb, plasatorul s-a uitat la bilet, s-a uitat la ea, apoi s-a uitat iar la bilet și a chemat un alt plasator s-o escorteze personal.

– Ce se întâmplă? a întrebat ea.

Primul gând a fost că e un bilet fals și că e escortată spre ieșire. Poate că fusese o glumă și deja făcea în minte o listă cu suspecti.

Dar apoi celălalt angajat a spus:

– Un plasator personal e pentru locurile în lojă, domnișoară.

Lojele, și-a amintit Citra, erau maximum de exclusivitate. Erau de obicei rezervate celor prea elitiști ca să stea cu masele. Oamenii obișnuiți nu și le permiteau și, chiar dacă ar fi putut, nu li se permitea accesul. Pe când îl urma pe plasator pe treptele înguste, Citra simțea că i se face frică. Nu știa pe nimeni care să aibă atâția bani. Dacă invitația a ajuns la ea din greșeală? Sau dacă era într-adevăr o persoană așa de importantă care o aștepta acolo, care erau intențiile lui sau ale ei?

– Am ajuns!

Plasatorul a tras perdeaua lojei și înăuntru a văzut un băiat de vârsta ei. Era brunet, cu pielea albă pistruiată. S-a ridicat când a văzut-o și Citra a observat că pantalonii lui de costum lăsau să i se vadă prea mult din ciorapi.

– Salut.

– Hei.

Și plasatorul i-a lăsat singuri.

– Ți-am lăsat locul mai apropiat de scenă, a spus el.

– Mersi.

Ea s-a așezat și a încercat să-și dea seama cine e băiatul și de ce a invitat-o acolo. Nu i se părea cunoscut. Ar fi trebuit să-l

știe? Nu voia să dea impresia că nu-l recunoaște.

Apoi, din senin, el a zis:

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

El i-a întins o invitație care arăta exact ca a ei.

– Nu prea sunt eu cu opera, dar e mai bine decât să stau acasă și să nu fac nimic. Deci... ar trebui, adică, să te cunosc?

Citra a râs. Nu avea un admirator misterios; se pare că amândoi aveau un pețitor misterios, ceea ce a făcut-o pe Citra să înceapă să lucreze la altă listă în minte – iar în capul acesteia erau proprii părinți. Poate că era fiul unuia dintre prietenii lor – dar așa o manevră era prea obtuză chiar și pentru ei.

– Ce-i așa de comic? a întrebat băiatul și ea i-a arătat invitația identică.

Nu l-a făcut să râdă. Părea puțin tulburat, dar n-a spus de ce.

Băiatul i-a zis că-l cheamă Rowan și au dat mâna exact când se stingeau luminile și se trăgea cortina. Muzica a explodat prea tare ca să mai poată conversa. Opera era Verdi, *La Forza del Destina*, *Forța Destinului*, dar era clar că nu destinul i-a adus pe cei doi împreună; era mâna cuiva.

Muzica era bogată și frumoasă, până când a devenit prea mult pentru urechile Citrei. Și povestea, deși ușor de urmărit chiar și fără să știi italiană, nu le zicea mai nimic celor doi. Era, totuși, o lucrare compusă în Era Mortalității. Război, răzbunare, crimă, toate temele cu care era îndopată povestea erau atât de îndepărtate de realitatea contemporană, că puțini mai puteau să le înțeleagă. Catharsisul se putea produce numai în jurul temei dragostei, care, având în vedere că ei erau doi străini prinși într-o lojă la operă, era mai degrabă jenantă decât cathartică.

– Cine crezi că ne-a invitat? l-a întrebat Citra imediat ce au revenit luminile pentru pauza de după primul act.

Rowan nu știa mai mult decât ea, așa că și-au împărtășit ce lucruri au putut și au încercat să vină cu o teorie. În afară de faptul că aveau amândoi 16 ani, nu prea aveau altceva în comun. Ea era din oraș, el din suburbii. Ea avea o familie mică, a lui era mare și profesiile părinților erau foarte străine unele de altele.

– Care-i indexul tău genetic? a întrebat el – o întrebare personală, dar care putea să aibă ceva relevanță.

– 22-37-12-14-15.

El a zâmbit.

– 37 la sută descendență africană. Bravo! E destul de mult!

– Mulțumesc.

El i-a spus că al lui era 33-13-12-22-20. Ea s-a gândit să-l întrebe dacă știe subindexul „celeilalte” componente, pentru că 20 la sută era destul de mult, dar dacă nu-l știa, întrebarea l-ar fi jenat.

– Amândoi avem 12 la sută descendență PanAsiatică, a spus el. Poate are vreo legătură?

Dar făcea presupuneri – era doar o coincidență.

Apoi, spre sfârșitul pauzei, răspunsul a intrat în loja lor.

– Mă bucur să văd că ați făcut cunoștință.

Deși trecuseră câteva luni de la întâlnirea lor, Citra l-a recunoscut imediat. Onorabila Seceră Faraday nu era o figură ușor de uitat.

– Tu? i-a zis Rowan cu atâta severitate, încât a fost clar că și el avea o istorie personală cu Secera.

– Aș fi ajuns mai devreme, dar am... avut ceva de făcut.

N-a intrat în amănunte, lucru pentru care Citra a fost bucuroasă. Totuși, prezența lui aici nu putea să fie ceva bun.

– Ne-ai invitat aici să ne spicuiеști.

Nu era o întrebare, ci o afirmație, iar Citra era convinsă că e adevărat – până când Rowan a zis:

– Nu cred că despre asta-i vorba.

Secera Faraday n-a făcut nicio mișcare prin care să le ia viața. În schimb, a luat un scaun gol și s-a așezat lângă ei.

– Directoarea teatrului mi-a dat loja. Oamenii cred că dacă le fac Secerilor daruri scapă de spicuire. N-am avut nicio intenție să o spicuiesc, dar acum ea crede că e datorită cadoului.

– Oamenii cred ce vor să creadă, a spus Rowan cu un fel de autoritate care a convins-o pe Citra că știe ce vorbește.

Faraday a făcut un gest spre scenă.

– În această seară, suntem martori ai unui spectacol al nebuliei umane și al tragediei. Măine, o să-l și trăim.

Cortina s-a ridicat înainte ca el să poată explica.

• • •

Timp de două luni, Rowan fusese leprosul școlii – un exclus de cel mai înalt nivel. Deși astfel de lucruri se sting după un timp, n-a fost la fel în cazul spicuirii lui Kohl Whitlock. Orice meci de fotbal mai punea niște sare pe rana comunității – și cum toate meciurile erau pierdute, durerea se dubla. Rowan nu fusese niciodată popular, dar nici o țintă pentru ceilalți; acum însă era încolțit și bătut aproape zilnic. Era respins de toată lumea, până și prietenii lui îl evitau. Tyger nu era o excepție.

– Vinovat prin asociere, frate, i-a spus Tyger. Ți înțeleg durerea, dar nu vreau s-o trăiesc.

– E o situație nefericită, i-a spus directorul lui Rowan când a ajuns în cabinetul medical în pauza de prânz din cauza unor lovituri. Poate ar trebui să te gândești să mergi la altă școală.

Apoi, într-o zi, Rowan a cedat presiunii. S-a urcat pe o masă în cantină și le-a spus minciunile pe care voiau să le audă.

– Secera era unchiul meu. Eu i-am spus să-l spicuiască pe Kohl Whitlock.

Bineînțeles că l-au crezut. Au început să-l huiduiască și să arunce cu mâncare în el, până când a zis:

– Vreau să știți că unchiul meu se întoarce – și mi-a cerut să-l aleg pe următorul care să fie spicuit.

Deodată, mâncarea a încetat să mai zboare, privirile s-au coborât în podea și n-au mai fost apoi băți. Ce a umplut golul a fost... un gol. Nici măcar o singură pereche de ochi nu mai îndrăzne să-l privească. Nici măcar profesorii lui nu se mai uitau la el – câțiva au început chiar să-i dea note maxime când nu era cazul. A început să se simtă ca o fantomă în propria viață, ducându-și existența în punctul orb al lumii.

Acasă, totul era normal. Tatăl lui vitreg nu se băga deloc în treburile lui și mama era preocupată cu prea multe altele ca să-i dea atenție. Știa ce se întâmplase la școală și ce se întâmpla acum, dar făceau ca majoritatea părinților – ce nu pot să rezolve, nu consideră o problemă adevărată.

– Vreau să mă transfer la alt liceu, i-a spus mamei.

Răspunsul ei a fost dureros de neutru:

– Dacă tu crezi că-i mai bine.

Rowan aproape credea că dacă i-ar fi spus că părăsește societatea ca să intre într-o sectă, mama i-ar fi răspuns la fel, *dacă tu crezi că-i mai bine*.

Așa că atunci când a primit invitația la operă, nu i-a pasat cine a trimis-o. Orice însemna, era o salvare – măcar pentru o seară. Fata pe care a întâlnit-o în lojă era destul de plăcută. Drăguță, sigură pe ea – genul de fată care probabil avea deja un iubit, deși n-a pomenit de vreunul. Apoi a apărut Secera și lumea lui Rowan s-a întors în locul întunecat din ultima vreme. El era omul responsabil pentru toată mizeria. Dacă ar fi știut că nu suferă consecințe, Rowan l-ar fi împins peste balcon – dar atacurile împotriva Secerilor nu erau tolerate. Pedepsa era spicuirea întregii familii a celui vinovat. Numai așa se putea garanta siguranța prețioșilor aducători de moarte.

La sfârșitul operei, Secera Faraday le-a dat o bucată de hârtie și instrucțiuni foarte clare.

– O să vă întâlniți cu mine la adresa asta mâine dimineață la ora nouă fix.

– Ce să le spunem părinților despre seara asta? a întrebat Citra; se pare că ea avea părinți cărora le păsa.

– Spuneți-le ce vreți. Nu contează, câtă vreme sunteți acolo mâine dimineață.

. . .

Adresa s-a dovedit a fi Muzeul Artei Lumii, cel mai bun muzeu din oraș. Nu se deschidea până la 10, dar în momentul în care gardianul a văzut o Seceră care urcă treptele la intrarea principală, a deschis ușile și i-a lăsat pe toți trei fără ca măcar să fie rugat.

– Avantajele meseriei, le-a spus Secera Faraday.

Au mers tăcuți prin încăperile cu vechi maeștri. Li se auzeau numai pașii și uneori câte un comentariu al Secerii.

– Uite cum folosește El Greco contrastul ca să evoce tânjirea.

– Uite ce fluiditate are mișcarea la Rafael – cum aduce intensitate în povestea vizuală.

– Ah! Seurat! Pointilism profetic cu un secol înainte de pixel! Rowan a fost primul care a pus întrebarea necesară:

– Și ce treabă avem noi cu toate astea?

Secera Faraday a oftat ușor iritat, deși probabil anticipase întrebarea.

– Vă dau lecții pe care nu le primiți la școală.

– Adică ne-ai smuls din viețile noastre ca să ne dai lecții de artă? Nu-ți pierzi timpul tău prețios? a întrebat Citra.

Secera a râs și Rowan s-a surprins că-și dorește să fi fost el cel care-l face să râdă.

– Ce-ați învățat până acum? a întrebat Secera Faraday.

Niciunul n-a răspuns, așa că a pus altă întrebare.

– Cum credeți că ar fi fost conversația dacă vă duceam în galeriile cu artă post-mortalitate?

Rowan a încercat un răspuns:

– Probabil că am fi vorbit despre cum arta post-mortalitate e mult mai plăcută privirii. Mai ușoară și... fără tulburări.

– Și neinspirată? a întrebat Secera.

– Asta e o chestiune de opinie, a spus Citra.

– Poate. Dar acum că știți la ce să vă uitați în arta celor care mureau, vreau să încercați și să o simțiți.

Și i-a dus în următoarea galerie.

Deși Rowan era sigur că n-o să simtă nimic, s-a înșelat.

În camera următoare, tablourile atârnavă de sus până jos pe pereți. N-a recunoscut artiștii, dar nu conta. Era acolo o coerență a lucrărilor, ca și cum fuseseră pictate de același suflet, dacă nu chiar de aceeași mână. Unele aveau teme religioase, altele erau portrete și altele doar prindeau lumina unor zile obișnuite, cu o vibrație care lipsea din arta post-mortalitate. Tânjire și elacție, angoasă și bucurie – erau toate acolo, uneori pe câte o singură pânză. Era neliniștitoare, dar și emoționantă.

– Putem să mai stăm în camera asta? a întrebat Rowan, ceea ce a făcut-o pe Seceră să zâmbească.

– Bineînțeles că putem.

Muzeul s-a deschis până au terminat. Cei care treceau pe lângă ei se țineau la distanță. Îi amintea lui Rowan de cum era tratat la școală. Citra încă părea să nu aibă nicio idee de ce îi chemase Secera Faraday – dar Rowan începea să se prindă.

I-a dus la un restaurant unde chelnerița i-a așezat imediat și le-a adus meniurile fără să mai țină cont de alți clienți care intrau. Avantajele meseriei. Rowan a observat că nimeni nu mai voia să intre după ce-i vedeau. Probabil că restaurantul avea să se golească până la plecarea lor.

– Dacă vrei să-ți dăm informații despre oamenii pe care-i știm, i-a zis Citra când a sosit mâncarea, să știi că nu sunt interesată.

– Îmi strâng singur informațiile, i-a spus Secera. N-am nevoie de doi țânci să mi le dea.

– Dar ai nevoie de noi, nu? a întrebat Rowan.

Secera nu i-a răspuns. În schimb, a vorbit despre populația lumii și misiunea Secerilor de a o păstra la un nivel rezonabil.

– Raportul dintre creșterea populației și abilitatea Tunetului de a livra ce-i trebuie umanității cere ca un anumit număr de oameni să fie spicuit în fiecare an, le-a zis. Pentru asta, avem nevoie de mai multe Seceri.

Apoi a scos din robă un inel identic cu al său. Prindea lumina din cameră, o reflecta, o refracta, dar nimic nu se vedea în miezul întunecat.

– De trei ori pe an, Secerile se întâlnesc la o mare adunare numită conclav. Discutăm despre spicuire și dacă avem nevoie de mai multe Seceri în regiune.

Citra părea acum să se scufunde în scaun. Înțelesese. Deși Rowan bănuise, când a văzut inelul s-a făcut și el puțin mai mic.

– Pietrele de pe inele au fost făcute de primele Seceri în acele prime zile post-mortalitate, a spus Faraday, când societatea a hotărât că moartea nenaturală trebuia să ia locul morții naturale. Erau mult mai multe pietre decât era nevoie pe atunci, pentru că fondatorii Domului Secerilor erau destul de înțelepți să anticipeze o creștere a nevoii. Când e solicitată o Seceră nouă, o piatră e bătută în aur și îi este oferită candidatului ales.

S-a jucat cu inelul pe degete, l-a cântărit și s-a jucat cu lumina refractată pe pereți. Apoi i-a privit în ochi – mai întâi pe Citra, apoi pe Rowan.

– Tocmai m-am întors de la Conclavul de Iarnă și mi s-a dat acest inel ca să-mi iau un ucenic.

Citra s-a dat înapoi.

– Să fie Rowan. Eu nu sunt interesată.

Rowan s-a întors spre ea. Își dorea să fi vorbit el primul.

– Ce te face să crezi că eu sunt?

– V-am ales pe amândoi! a spus Faraday și și-a ridicat vocea.

O să învățați amândoi meseria. Dar la sfârșit, numai unul o să primească inelul. Celălalt o să se întoarcă acasă la viața lui.

– De ce am concura pentru ceva ce nu vrem? a întrebat Citra.

– Aici e și paradoxul profesiei, a spus Faraday. Cei ce și-o doresc nu trebuie s-o aibă... și cei care refuză să ucidă sunt cei care trebuie s-o facă.

A pus inelul deoparte și Rowan a răsuflat. Nici nu-și dăduse seama că-și ținea respirația.

– Amândoi sunteți făcuți din cea mai bună fibră morală, le-a spus Faraday, și cred că moralitatea voastră înaltă o să vă convingă să-mi fiți ucenici – nu pentru că vă forțez, ci pentru că voi o alegeți.

Pe urmă, a plecat fără a plăti, căci niciodată nu i s-a adus și nici n-o să i se aducă nota unei Seceri.

• • •

Ce tupeu! Să creadă că poate să-i impresioneze cu aerele lui culturale și pe urmă să-i bage în schema lui bolnavă. Nimic din lume, în nicio situație, n-ar fi convins-o pe Citra să renunțe la viața ei ca să ajungă să ia viețile altora.

Seara, când au ajuns ai ei acasă, le-a spus ce s-a întâmplat. Tatăl a îmbrățișat-o și ea a plâns în brațele lui din cauza propunerii teribile pe care o primise. Apoi mama i-a pus o întrebare la care Citra nu se aștepta.

– O s-o faci?

Faptul că putea să întrebe așa ceva a fost un șoc mai mare decât vederea inelului întins către ea în acea dimineață.

– Ce?

– E o alegere dificilă, știu, i-a spus tatăl. O să te susținem indiferent ce faci.

S-a uitat la ei ca și cum nu-i văzuse cu adevărat până atunci. Cum puteau s-o cunoască atât de puțin părinții ei încât să creadă că ar deveni ucenica unei Seceri? Habar n-avea cum să răspundă la așa ceva.

– Ați... vrea?

O înspăimânta gândul la ce-i vor spune.

– Vrem ce vrei și tu, iubire, i-a zis mama. Dar gândește și în perspectivă: unei Seceri nu-i lipsește nimic pe lume. O să-ți fie împlinită orice dorință și n-o să te temi niciodată că o să fii spicuită.

Și, deodată, Citra își dădu seama de ceva.

– *Nici voi* n-o să vă temeți c-o să fiți spicuiți. Familia unei Seceri are imunitate câtă vreme trăiește Secera.

Tatăl clătină din cap.

– Nu e vorba de imunitatea *noastră*.

Și Citra își dădu seama că spune adevărul.

– Nu e vorba despre a voastră... e despre a lui Ben... a spus ea.

La asta, părinții n-au răspuns nimic. Amintirea intruziunii neașteptate a Secerii Faraday în casa lor încă era un spectru întunecat ce-i bântuia. La acea vreme, n-au știut de ce era acolo. Putea să fie ca să-i spicuiască pe Citra sau pe Ben. Dar dacă ea ar fi devenit o Seceră, nu mai erau nevoiți să se teamă de așa ceva niciodată.

– Vreți să omor oameni tot restul vieții?

Mama s-a uitat într-o parte.

– Citra, nu sunt omoruri, sunt *spicuiiri*. Sunt importante. Sunt necesare. Sigur, nimănui nu-i plac, dar toți suntem de acord că trebuie să fie și că trebuie să le facă cineva. De ce nu tu?

Citra s-a dus în pat mai devreme în acea seară, înainte de cină. Appetitul ei căzuse victimă zilei. Părinții au venit la ușa ei de câteva ori, dar le-a zis să plece. Nu fusese niciodată sigură pe ce drum o s-o apuce în viață. Se gândise că o să meargă la universitate, o să ia o diplomă în ceva plăcut, apoi o să se instaleze într-o meserie comodă, o să cunoască un bărbat potrivit și o să aibă o viață plăcută, neremarcabilă. Nu că își dorea neapărat o astfel de existență, dar era de așteptat. Nu numai la ea, la toată lumea. Dacă nu mai era nimic la care să

aspiri, viața devenea doar întreținere. Întreținere eternă.

Ar fi putut să găsească un scop mai mare în spicuirea vieților omenești? Răspunsul era clar și fără nuanțe: NU!

Dar dacă era așa, de ce-i venea greu să adoarmă?

• • •

Pentru Rowan nu era o decizie chiar atât de dificilă. Da, ura gândul că ar putea să fie o Seceră, îi făcea rău, dar ce-i făcea și mai rău era ideea că vreunul dintre cei pe care-i cunoștea ar putea s-o facă. Nu se credea superior moral nimănui, dar avea un simț acut al empatiei. Îi părea rău de oameni, uneori mai mult decât de el însuși. Asta e ceea ce-l trăsese înspre spicuirea lui Kohl. Ceea ce-l aducea lângă patul lui Tyger de câte ori se arunca de la etaj.

Și Rowan știa deja cum e să fii o Seceră – să fii tratat altfel decât ceilalți. O trăia acum, dar ar fi suportat să o trăiască mereu? Poate că n-avea să fie așa. Secerile se întâlneau, nu? Aveau conclave-uri de trei ori pe an și probabil că se împrieteneau. Era clubul cel mai elitist al lumii. Nu, nu voia să facă parte din club, dar fusese chemat. Ar fi o povară, dar și o onoare supremă.

Nu le-a spus alor lui în acea zi, pentru că nu voia ca ei să-i influențeze decizia. Imunitate pentru toți? Bineînțeles că ar fi vrut ca el să accepte. Era iubit, dar numai ca unul dintr-un grup de alții care erau iubiți. Dacă sacrificiul lui i-ar salva pe ceilalți, ar fi servit binele mai mare al familiei.

Până la urmă, arta a fost cea care l-a convins. A visat toată noaptea tablourile. Cum era oare viața în Era Mortalității? Plină de pasiuni, și bune, și rele. Frica dădea naștere credinței. Disperarea dădea sens stărilor de relație. Se spunea că până și iernile erau mai friguroase și verile mai călduroase. Să trăiești între un cer etern, necunoscut, și un Pământ întunecat, care te înconjoară, trebuie să fi fost glorios – pentru că altfel cum ar fi creat așa o expresivitate magnifică? Nimeni nu mai crea ceva

de valoare – dar dacă, prin spicuire, ar fi reușit să aducă înapoi puțin din ce a fost, poate ar merita. Ar fi găsit în el capacitatea de a omorî o altă ființă umană? Nu numai una, dar multe, zi după zi, an după an, până când ajungea și el la eternitatea lui? Secera Faraday credea că da.

A doua zi dimineață, înainte să plece la școală, i-a spus mamei că o Seceră îl invitase să devină ucenic și că urma să se lase de școală.

– Dacă tu crezi că așa e mai bine, a spus ea.

Mi-au verificat azi listele. Se întâmplă o dată pe an, dar e mereu la fel de stresant. Acum, când mi-au verificat fiecare index cultural pentru cei pe care i-am spicuit în ultimele douăsprezece luni, am ieșit bine, în parametrii necesari:

20% caucazieni

18% africani

20% panasiatici

19% mezolatini

23% alții

Uneori e greu de știut. Indexul unei persoane e considerat ceva privat, așa că nu putem să ne orientăm decât după trăsături vizibile, care nu mai sunt atât de evidente cum erau în generațiile trecute. Când numerele Secerilor nu sunt în regulă, Marele Tăiș le disciplinează și li se prescriu spicuirile pe anul viitor, în loc să mai fie lăsați să și le aleagă singuri. E o rușine pentru Seceri.

Indexul ar trebui să păzească lumea de prejudecăți culturale și genetice, dar nu sunt acolo factori subterani de care nu putem scăpa? De exemplu, cine a decis că primul număr al indexului genetic trebuie să fie caucazian?

– Din jurnalul de spicuiți al O.S. Curie

Permisul de omor al învățăcelului

Uită ce credeai că știi despre Seceri. Lasă în urmă toate noțiunile preconceptuate. Educația ta începe azi.

Citra nu putea să creadă că o să meargă mai departe. Ce parte secretă, autodistructivă, din ea însăși s-a impus celorlalte? Ce a determinat-o cu atâta putere, ca o posesie, să accepte ucenicia? Acum nu mai era cale de întoarcere. Ieri, în a treia zi a noului an, Secera Faraday a venit la apartamentul ei și le-a dat un an de imunitate tatălui și fratelui ei. A mai adăugat câteva luni la imunitatea mamei, ca să expire toate în același timp. Bineînțeles, dacă Citra avea să fie aleasă Seceră, imunitatea lor devenea permanentă.

Părinții ei erau înlăcrimați când a plecat. Citra s-a întrebat dacă erau lacrimi de tristețe, de bucurie sau de ușurare. Poate o combinație din toate trei.

– Știm că o să faci lucruri mărețe, i-a spus tatăl.

Și ea s-a întrebat ce poate fi măreț în a aduce moartea.

Nu fiți așa aroganți să credeți că aveți licență să spicuiți. Licența e numai a mea. Voi aveți... să zicem... un permis de învățăcel. O să vă cer, totuși, să fie prezent măcar unul dintre voi la fiecare dintre spicuirile mele. Și dacă eu vă cer să asistați, o să asistați.

Citra s-a retras de la școală fără nicio ceremonie și și-a luat rămas-bun de la prieteni.

– Nu e ca și cum n-o să mai fiu prin preajmă, doar că nu la școală.

Dar pe cine păcălea? Acceptarea uceniciei o punea în afara unui zid impenetrabil. Era și demoralizator, dar și încurajator să știe că viața o să meargă mai departe fără ea. Și s-a gândit că

a fi Seceră e ca și cum ai fi un zombie. În lume, dar separat de ea. Doar un martor la venirea și plecarea celorlalți.

Suntem deasupra legii, dar asta nu înseamnă că o sfidăm. Poziția noastră ne cere un nivel de moralitate dincolo de lege. Trebuie să aspirăm să fim incoruptibili și să ne evaluăm zilnic motivele.

Citra n-a primit un inel, dar i s-a dat o brățară ca să fie identificată drept ucenică. Și Rowan avea una – brățări verzi strălucitoare, cu imaginea unei seceri deasupra unui ochi deschis – simbolul dublu al Secerișului.

Acel simbol avea să devină un tatuaj pe brațul ucenicului. Nu că l-ar fi putut vedea cineva, căci Secerile nu sunt niciodată văzute în public fără robele lor.

Citra a trebuit să-și spună că există o scăpare – incompetența. Putea să fie o ucenică jalnică. Ar putea să se saboteze singură atât de bine, că Faraday ar fi nevoit să-l aleagă pe Rowan și pe ea să o trimită la sfârșitul anului înapoi la familie. Problema era că Citra nu se pricepea deloc să facă lucrurile prost. Îi venea mai greu să eșueze decât să reușească.

N-o să tolerez nimic romantic între voi doi, așa că scoateți-vă gândul din cap acum.

Citra s-a uitat la Rowan când Secera a spus aceste cuvinte și băiatul a dat din umeri.

– Nicio problemă, a spus el, ceea ce a iritat-o pe Citra.

Măcar să fi mimat puțină dezamăgire.

– Da, a zis Citra. Nicio grijă, cu sau fără regulă.

Rowan a rânjit, ceea ce a enervat-o și mai rău.

O să studiați istorie, pe marii filosofi, științele. O să ajungeți să înțelegeți natura vieții și ce înseamnă să fii uman înainte să primiți sarcina de a lua vieți. O să studiați și toate tehnicile de omor și o să deveniți experți.

La fel ca Citra, Rowan se neliniști, deși nu voia să o arate. Mai ales Citrei. Și în ciuda atitudinii lui blazate, era de fapt atras de

ea. Dar știuse că orice încercare în acest sens nu s-ar termina bine, chiar înainte ca Secera să le-o interzică. Erau totuși adversari.

Asemenea Citrei, și Rowan fusese lângă Faraday când acesta le întinsese inelul membrilor familiei sale ca să le dea imunitate. Frații lui, surorile, frații vitregi, bunica și soțul ei prea perfect, pe care Rowan îl bănuia că e de fapt un android, toți au îngenuncheat și au sărutat respectuoși inelul, transmițându-și ADN-ul în baza de date din Domul Secerilor, în fișiere separate de Tunet. Regula era că toți membrii gospodăriei unui ucenic primesc imunitate pe un an – și erau 19 oameni în gospodăria lui Rowan. Mama lui avea sentimente amestecate, știind că nimeni n-o să se mai mute de-acasă timp de un an, cel puțin, ca să fie sigur că o să primească imunitate permanentă, odată ce Rowan își primea inelul – dacă îl primea.

Singura problemă a fost când a vibrat inelul, dând o mică alarmă și refuzându-i imunitatea soțului bunicii, care era totuși un android.

O să trăiți ca mine. Modest și bazându-vă pe bunăvoința altora. N-o să luați mai mult decât aveți nevoie și n-o să faceți risipă. Oamenii o să încerce să vă cumpere prietenia. O să vă tenteze cu cadouri. Nu trebuie să acceptați decât strictul necesar.

Faraday îi adusese pe Rowan și pe Citra la el acasă. Acolo își începuseră noua viață. Era o casă mică, de tip vagon, într-o zonă așa-zis prăpădită a orașului, de care Rowan nici nu știa că există.

– Oameni care se joacă de-a sărăcia, le-a spus Secera.

Asta pentru că nimeni nu mai era sărac. Austeritatea era o alegere, căci existau mereu oameni care respingeau prosperitatea lumii post-mortalitate.

Casa lui Faraday era spartană. Puține decorațiuni. Mobilă neimpresionantă. În camera lui Rowan era loc numai pentru un

pat și un dulap mic. Citra avea o fereastră, dar pe ea se vedea un perete de cărămidă.

N-o să tolerez jocuri copilărești sau conversații inutile cu prietenii. Asumarea acestei vieți înseamnă să lași în urmă viața ta veche pe cât de mult e posibil. Când, peste un an, o să aleg între voi, cel neales poate să se întoarcă la viața sa de dinainte. Dar acum, considerați acea viață ca făcând parte din trecut.

Odată ce s-au instalat, nu le-a dat voie să rumege triști situația. Imediat ce Rowan a despachetat ce avea, Secera a anunțat că merg toți trei la piață.

– Să spicuiem? a întrebat Rowan, scârbit de idee.

– Nu, să luăm mâncare pentru voi doi, le-a spus Secera. Dacă nu cumva preferați să-mi mâncați resturile.

Citra s-a strâmbat la Rowan pentru că pusese întrebarea – de parcă nu se îngrijorase și ea de aceeași perspectivă.

– Îmi plăcea mai mult de tine înainte să te cunosc, i-a spus el.

– Încă nu mă cunoști, i-a răspuns ea, ceea ce era adevărat.

Apoi a oftat și pentru prima dată de când se văzuseră la operă, i-a arătat și altceva decât tupeu.

– Suntem obligați să trăim împreună și să concurăm pentru ceva ce nu vrem. Știu că nu-i vina ta, dar asta nu prea ne lasă loc de prietenie.

– Știu, a recunoscut Rowan, dându-și seama că nu numai Citra era vinovată pentru tensiunea dintre ei. Dar nu înseamnă că nu ne putem ajuta unul pe altul, că nu ne putem păzi spatele.

Ea nu i-a mai spus nimic. Însă el nici nu se așteptase să primească un răspuns. Era doar o sămânță pe care voise s-o planteze. În ultimele două luni învățase că nimeni nu-ți păzește spatele. Poate că nici n-o făcuse cineva vreodată. Prietenii se retrăseseră. El era o notă de subsol în familia lui. O singură persoană trecea acum prin ce trecea și el. Citra. Dacă nu găseau un mod de a avea încredere unul în altul, ce le mai rămânea în

afara unui permis de omor?

Cel mai mare câștig al speciei umane nu a fost cucerirea morții, ci abolirea guvernelor. Pe vremuri, când rețeaua digitală a lumii era numită „Norul”, oamenii se gândeau că e o idee proastă să dai prea multă putere inteligenței artificiale. În toată media abundau profețiile de avertizare. Roboții erau întotdeauna dușmanul. Dar apoi Norul a evoluat în Tunet, cu o conștiință strălucitoare sau cel puțin o imitație remarcabilă. În contrast cu temerile oamenilor, Tunetul nu a preluat puterea. Cetățenii înșiși au realizat că e mai bun să conducă lucrurile decât politicienii. În acele zile dinainte de Tunet, aroganța umană, interesul personal și conflictele nesfârșite determinau legile lumii. Ineficiență. Imperfecțiune. Vulnerabilitate la toate formele de corupție.

Dar Tunetul era incoruptibil. Nu doar atât, dar algoritmiile lui erau construite pe suma totală a cunoașterii umane. Tot timpul și banii risipiți pe atitudini politice, toate viețile pierdute în războaie, populațiile abuzate de despoți – toate au dispărut când i s-a cedat puterea Tunetului.

Bineînțeles că politicienii, dictatorii și profitorii războaielor nu erau fericiți, dar vocile lor, care păuseră mereu puternice și intimidante, au devenit insignifiante. Împăratul nu doar că nu mai avea haine, dar s-a văzut deodată că n-avea nici testicule.

Tunetul știa totul, literalmente. Când și unde să se construiască drumuri. Cum să se elimine risipa în distribuirea mâncării și astfel să se eradicizeze foamea. Cum să protejeze mediul înconjurător de populația umană aflată în continuă creștere. A creat locuri de muncă, i-a îmbrăcat pe săraci și a stabilit Codul Lumii. Acum, pentru prima dată în istorie, legea nu mai era umbra justiției, ci era justiția însăși. Tunetul ne-a dat o lume perfectă. Utopia la care visaseră strămoșii noștri e realitatea noastră zilnică.

Peste un singur loc n-avea Tunetul autoritate – peste Domul Secerilor.

Când s-a decis că oamenii trebuie să moară ca să mai atenueze creșterea populației, s-a decis și că asta trebuie să fie responsabilitatea oamenilor. Repararea drumurilor și planurile urbanistice puteau să fie lăsate în grija Tunetului, dar să iei o viață e un act de conștiință și conștiință. Cum nu era demonstrabil că Tunetul ar fi avut vreuna dintre ele, s-a născut Domul. Nu regret decizia, dar mă întreb de multe ori dacă Tunetul ar fi făcut o treabă mai bună.

– Din jurnalul de spicuiți al O.S. Curie

„Dar am numai 96 de ani...”

Un drum la piață ar trebui să fie ceva banal, dar Citra a aflat că să ieși la cumpărături cu o Seceră e orice, numai banal nu.

În momentul în care li s-au deschis ușile pieței și au pășit toți trei înăuntru, groaza din jur i-a făcut Citrei pielea de găină pe brațe. N-au fost suspine sau strigăte. Nimic atât de evident, căci oamenii erau obișnuiți să apară Seceri în viețile lor cotidiene. A fost ceva tăcut, dar general, de parcă tocmai intraseră din întâmplare pe o scenă de teatru și stricaseră spectacolul. Citra a observat că în general erau trei feluri de oameni.

1) Cei care negau – aceștia își vedeau mai departe de treburile lor și se prefăceau că Secera nu era acolo. Nu doar îl ignorau, ci îi negau în mod activ, intenționat prezența. Îi amintea Citrei de felul în care se joacă de-a v-ați-ascunselea copiii mici, cum își acoperă ochii ca să se ascundă, gândindu-se că dacă nu pot să te vadă nici tu nu poți să-i vezi.

2) Evadații – aceștia fugeau, dar o făceau pe ascuns. Își aminteau deodată că au uitat să ia ouă sau începeau să alerge după un copil care nu exista. Un cumpărător și-a abandonat căruțul și mormăia ceva despre un portofel pe care și-l uitase acasă, deși i se vedea o umflătură în buzunarul de la spate. A plecat în grabă și nu s-a mai întors.

3) Lingușitorii Secerii: Aceștia se dădeau peste cap să-i facă Secerii plăcere, îi ofereau una și alta cu speranța secretă (nu așa de secretă) că o să le garanteze imunitate sau cel puțin că într-o zi, cândva, o să-l spicuiască pe cel de alături, nu pe ei. „Onorabile, ia pepenele meu, e mai mare. Insist.” Știau oare acești oameni că purtarea lor de lingușitori putea să facă o

Seceră să vrea și mai mult să-i spicuiască? Nu că Citra ar fi considerat că o astfel de purtare merită pedeapsa cu moartea, dar dacă ar fi avut de ales între un inocent și cineva care s-ar fi comportat așa de unsuros, l-ar fi ales pe unsuros, cu tot cu pepele lui.

Era și un cumpărător care nu părea să se potrivească cu cele trei profiluri. O femeie care părea chiar mulțumită să vadă Secera.

– Bună dimineața, Seceră Faraday, i-a spus, când au trecut pe lângă ea la raionul de lactate, și apoi s-a uitat curioasă la Citra și Rowan. Nepoata și nepotul?

– Nici pe departe, a spus Faraday, cu un mic dispreț față de rude, despre care Citra nu-și dorea să afle nimic. Am luat ucenici.

Ochii femeii s-au mărit un pic.

– Așa ceva!

A spus-o într-un fel din care nu se înțelegea dacă i se pare o idee bună sau nu.

– Au o înclinație pentru meserie?

– Nici cea mai mică.

Ea a dat din cap.

– A, bun, atunci cred că nu-i nicio problemă. Știi cum se spune: Mâna care mânuiește lama să nu-și piardă controlul.

Secera a zâmbit.

– Sper că o să le fac cândva cunoștință cu ștrudelul tău.

Ea a dat din cap către cei doi tineri.

– Da, oricând.

După ce au mers mai departe, Faraday le-a explicat că e o prietenă veche.

– Îmi gătește din când în când – și lucrează la morgă. E bine să am o prietenă acolo, suntem cumva în aceeași breaslă.

– I-ai acordat imunitate? a întrebat Citra.

Rowan s-a gândit că Secera s-ar putea indigna de așa o

întrebare, dar Faraday a răspuns:

– Domul Secerilor nu-i vede cu ochi buni pe cei care au favoriți, dar am găsit că pot să-i ofer imunitate o dată la doi ani fără să atrag atenția.

– Și dacă o altă Seceră o spicuește în anii fără imunitate?

– Atunci am să mă duc la înmormântarea ei cu inima îndoliată, le-a spus.

În timp ce alegeau produsele, Citra a luat niște snacksuri la care Secera s-a uitat cu îndoială.

– Chiar sunt necesare? a întrebat.

– E orice cu adevărat necesar? i-a răspuns Citra.

Lui Rowan i se părea amuzantă atitudinea ei – dar a funcționat. A lăsat-o să-și păstreze chipsurile.

Rowan a încercat să fie mai practic, luând ouă, făină, diverse proteine și garniturile potrivite.

– Nu lua pieptoid de pui, i-a spus Citra. Crede-mă, mama e inginer în sinteza alimentelor. Chestia aia nu e pui adevărat, e crescut în eprubetă.

Rowan i-a arătat o altă pungă cu proteine congelate.

– Dar astea?

– Fripturi de Mare? Sigur, dacă îți place planctonul în formă de carne.

– Atunci poate ar trebui să-ți alegi singură mâncarea în loc să iei numai dulciuri și crăntănele.

– Ești mereu așa de plictisitor? l-a întrebat ea.

– N-a zis că trebuie să trăim ca el? Nu cred că înghețata în aluat de prăjitură e parte din stilul lui de viață.

Ea a rânjit, dar a schimbat înghețata cu una de vanilie.

Citra a văzut doi adolescenți dubioși care îi urmăreau de la distanță. Erau probabil necurați, oameni care își găsesc plăcerea în activități aproape ilegale. Uneori, necurații încălcau legea în diverse feluri minore, deși majoritatea își pierdeau interesul, pentru că erau mereu prinși de Tunet și admonestați

de ofițerii de pace. Cei mai năbădăioși primeau nanite de șoc în sânge, destul de puternice cât să împiedice apoi orice încălcare a legii. Și dacă nu funcționau, primeai un ofițer personal care te supraveghea 24 de ore din 24. Citra avea un asemenea unchi. O numea pe ofițera lui „îngerul meu păzitor” și până la urmă s-au căsătorit.

L-a tras pe Rowan de mânecă și i-a arătat necurații, dar nu și lui Faraday.

– De ce crezi că ne urmăresc?

– Se gândesc că o să fie o spicuire și vor să vadă, a sugerat Rowan, ceea ce părea o teorie valabilă.

Dar s-a dovedit că aveau alte motive. Când așteptau la rând la casă, unul dintre necurați i-a prins mâna Secerii și i-a sărutat inelul. Inelul s-a înroșit, ceea ce indica acordarea imunității.

– Ha! a strigat necuratul, mândru de triumful lui. Am imunitate pentru un an – și nu poți s-o anulezi! Știu regulile!

– Bravo ție, i-a zis Secera calm. Ai 365 de zile de imunitate.

Și apoi l-a privit în ochi și i-a spus:

– Ne vedem în a trei sute șaiszeci și șasea zi.

Deodată, adolescentului i-a dispărut aroganța, de parcă i se lăsaseră brusc toți mușchii feței. A vrut să spună ceva, dar s-a bâlbâit, iar prietenul lui l-a tras deoparte. Au ieșit în fugă din magazin.

– Bravo, a spus un bărbat care stătea la coadă.

S-a oferit să plătească tot ce cumpăraseră Secera – ceea ce era inutil, căci Secerile oricum nu plătesc.

– Și chiar o să-l cauți peste un an? l-a întrebat Rowan. Secera a luat niște bomboane mentolate de pe un raft.

– Nu merită. Oricum, i-am dat deja pedeapsa. O să se frământa tot anul. O lecție pentru voi: O Seceră nu trebuie să aplice neapărat o amenințare ca să fie eficientă.

Apoi, după câteva minute, pe când își încărcau cumpărăturile într-o mașină comună, Secera s-a uitat înspre

capătul parcării.

– Uite, a spus, o vedeți pe femeia aia? Cea care tocmai și-a scăpat poșeta?

– Da, a spus Rowan.

Secera Faraday și-a scos telefonul, l-a îndreptat spre femeie și deodată au apărut pe ecran informații despre ea. Avea 96 de ani ca vârstă, 34 ca fizic. Mamă a nouă copii. Tehnician administrator pentru o micuță companie de transporturi.

– După ce-și duce acasă cumpărăturile, pleacă la muncă. În după-amiaza asta mergem la ea la birou și o spicuim.

Citra a răsuflat zgomotos. Nu un suspin, dar ceva asemănător.

Rowan s-a concentrat pe respirația lui ca să nu-și dea de gol emoțiile cum făcuse Citra.

– De ce? a întrebat. De ce ea?

Secera i-a privit rece.

– De ce nu ea?

– Pe Kohl Whitlock l-ai spicuit cu un motiv...

– Pe cine? a întrebat Citra.

– Un puști de la mine de la școală. Așa l-am cunoscut pe Onorabilul nostru.

Faraday a oftat.

– Incidentele fatale în parcări constituiau 1,25% din toate morțile accidentale în ultima perioadă a Erei Mortalității. Noaptea trecută am decis că o să aleg subiectul zilei de azi dintr-o parcare.

– Adică în tot timpul ăsta cât făceam cumpărături tu știai că o să se termine așa? l-a întrebat Rowan.

– Îmi pare rău pentru tine, i-a zis Citra. Și când faci cumpărături, moartea se ascunde după cutiile de lapte.

– Nu se ascunde niciodată, le-a spus Secera cu o greutate de nedescris în voce, venind dintr-o cunoaștere adâncă. Nici nu doarme. O să aflați și voi cât de curând.

Dar nu era ceva ce vreunul dintre ei voia să învețe prea repede.

. . .

În acea după-amiază, cum zisese Secera, s-au dus la compania de transporturi unde lucra femeia și au privit – exact cum privise Rowan spicuirea lui Kohl. Dar azi era mai mult decât observație.

– Am ales pentru tine o pastilă de încheiere a vieții, i-a spus Secera Faraday femeii mute, care tremura.

Și-a băgat mâna în robă și a scos o fiolă mică de sticlă, cu o pastilă în ea.

– N-o să se activeze până n-o muști, așa că poți să alegi momentul. Nu e nevoie s-o înghiți, doar s-o muști. Moartea o să fie instantanee și nedureroasă.

Capul femeii tremura ca al unei jucării.

– Pot să-mi... pot să-mi sun copiii?

Secera Faraday a dat trist din cap.

– Nu, îmi pare rău. Dar o să le transmitem orice mesaj ai pentru ei.

– Dar ce rău ar face dacă ar vorbi cu ei? a întrebat Citra.

El a ridicat mâna în semn să tacă și i-a dat femeii un pix și o foaie.

– Spune tot ce vrei să spui într-o scrisoare. Promit că o să le-o duc.

Au așteptat în afara biroului ei. Secera Faraday părea să aibă răbdare infinită.

– Dacă deschide un geam și se aruncă? a întrebat Rowan.

– Atunci viața ei o să se termine conform programului. O să fie o alegere mai neplăcută, dar rezultatul ultim e același.

Femeia n-a ales să se arunce. I-a lăsat înapoi în birou, i-a înmănat politicoasă plicul Secerii Faraday și s-a așezat la biroul ei.

– Sunt gata.

Apoi, Secera a făcut ceva la care nu se așteptau. S-a întors spre Rowan și i-a dat fiola:

– Te rog, pune pastila în gura doamnei Becker.

– Cine, eu?

Secera Faraday n-a răspuns. Doar ținea fiola întinsă și aștepta ca Rowan s-o ia. Acesta știa că nu e el spicuiorul oficial, dar să fie totuși un intermediar... gândul îl paraliza. Și-a înghițit saliva, amară de parcă el avea pastila în gură. A refuzat să o ia. Secera Faraday i-a mai acordat câteva secunde, apoi s-a întors spre Citra.

– Tu, atunci.

Citra a dat din cap.

Secera Faraday a zâmbit.

– Foarte bine, le-a spus. Vă testam. N-aș fi fost prea mulțumit dacă vreunul dintre voi se grăbea să aducă moartea.

La cuvântul „moarte”, femeia a tras adânc aer în piept, scuturându-se. Secera a deschis cu grijă fiola și a scos pastila. Era triunghiulară, verde-închis. Ce mică putea să fie moartea.

– Dar... dar am numai 96 de ani, a spus femeia.

– Știm, i-a răspuns Secera. Acum, te rog... deschide gura. Adu-ți aminte, nu trebuie s-o înghiți, trebuie s-o muști.

Ea s-a supus și Secera Faraday i-a pus pastila sub limbă. Ea și-a închis gura, dar n-a mușcat imediat. S-a uitat la fiecare dintre ei. Mai întâi la Rowan, apoi la Citra, apoi la Secera Faraday. S-a auzit, foarte vag, cum mușcă. Și a rămas fără vlagă. A fost simplu. Dar deloc ușor.

Citra avea ochii umezi. Și-a strâns buzele. Oricât ar fi vrut Rowan să-și controleze emoțiile, respira nefiresc și se simțea amețit.

Secera s-a întors spre Citra.

– Verifică-i pulsul, te rog.

– Cine, eu?

Secera avea răbdare. N-a mai cerut încă o dată. Nu cerea

niciodată ceva încă o dată. Când ea a continuat să ezite, el i-a spus:

– Acum nu mai e un test. Chiar vreau să-mi confirmi că nu are puls.

Citra și-a întins mâna și a pus-o pe gâtul femeii.

– Pe cealaltă parte, i-a spus Secera.

Citra și-a presat degetele pe carotida femeii, chiar sub ureche.

– N-are puls.

Satisfăcut, Faraday s-a ridicat în picioare.

– Asta a fost tot? a întrebat Citra.

– La ce te așteptai, i-a zis Rowan, la un cor de îngerii?

Citra s-a uitat la el posomorâtă.

– Dar... vreau să zic... e atât de... calm.

Rowan înțelegea ce vrea să spună. El trăise șocul electric care-l omorâse pe colegul lui. Fusesse groaznic, dar cumva ce se întâmplase aici fusese și mai rău.

– Și acum ce? O lăsăm aici?

– E mai bine să nu zăbovim aici, i-a răspuns Faraday în timp ce tasta ceva pe telefon. I-am anunțat pe cei de la morgă să vină să ia trupul doamnei Becker.

A luat scrisoarea și a lăsat-o să alunece în unul dintre multele buzunare ale robei.

– Voi doi o să dați scrisoarea familiei ei la înmormântare.

– Stai puțin, i-a zis Citra. Mergem *la înmormântarea ei*?

– Credeam că ai zis că e mai bine să nu zăbovim, i-a zis Rowan.

– Să zăbovești și să-ți arăți respectul sunt două lucruri diferite. Merg la înmormântările tuturor celor pe care-i spicuiesc.

– E o regulă a Secerilor? l-a întrebat Rowan, care nu fusese niciodată la o înmormântare.

– Nu, e regula mea. Se numește bun-simț.

Apoi au ieșit. Rowan și Citra evitau să se uite în ochii colegilor femeii moarte. Acesta, și-au dat seama amândoi, era primul lor rit de inițiere. Ucenicia lor începuse.

PARTEA A DOUA
NICIO ALTĂ LEGE ÎN AFARĂ DE ACEASTA

Poruncile unei Seceri

- 1) Să omori.**
- 2) Să omori fără prejudecăți, intoleranțe sau gânduri rele.**
- 3) Să le garantezi un an de imunitate celor dragi ai celor ce ți-au acceptat venirea și oricui socotești că merită.**
- 4) Să-i omori pe cei dragi ai celor ce se împotrivesc.**
- 5) Să servești omenirea până la sfârșitul zilelor tale și familia ta va avea imunitate drept recompensă atâta timp cât tu trăiești.**
- 6) Să ai o viață exemplară și în vorbă, și în fapte, și să ții un jurnal al fiecărei zile.**
- 7) Să nu omori o altă Seceră, în afară de tine.**
- 8) Să nu ai alte posesii materiale în afară de robe, inel și jurnal.**
- 9) Să nu ai nici partener, nici copii.**
- 10) Să nu te supui niciunor alte legi afară de acestea.**

O dată pe an, postesc și meditez la porunci. De fapt, meditez la ele zilnic, dar o dată pe an le am ca singură preocupare și hrană. E un lucru de geniu în simplitatea lor. Înainte de Tunet, guvernele aveau constituții și tomuri masive de legi – dar și atunci, erau mereu dezbătute și provocate și manipulate. Se purtau războaie pe diferitele interpretări ale aceleiași doctrine.

Când eram mult mai naivă, mă gândeam că simplitatea poruncilor pentru Seceri le făcea impermeabile la analiză. Din orice unghi le-ai aborda, arată la fel. Pe tot cuprinsul vieții mele îndelungate, am fost și amuzată, și îngrozită de cât de maleabile și elastice pot să fie. Lucrurile pe care noi, Secerile, încercăm să le justificăm. Lucrurile pe care le scuzăm.

La începutul vieții mele, încă mai trăiau câteva Seceri care asistaseră la crearea poruncilor. Acum, n-a mai rămas niciuna, toate au invocat porunca a șaptea. Mi-aș fi dorit să le întreb cum au apărut poruncile. Ce anume a dus la fiecare dintre ele? Cum s-au decis asupra formulărilor. Au mai fost și

altele, pe care le-au abandonat înainte ca toate cele zece să fie scrise în piatră?

Și de ce și a zecea?

Dintre toate poruncile, a zecea mă pune cel mai mult pe gânduri. Fiindcă să te pui deasupra tuturor celorlalte legi e o rețetă fundamentală pentru dezastru.

– Din jurnalul de spicuiți al O.S. Curie

O elegie a Secerilor

Zborul a fost punctual. Ca de obicei. Vremea rea nu putea fi controlată cu totul, dar putea fi ușor îndepărtată din zona aeroportului sau de pe traseele de zbor. Majoritatea companiilor se lăudau cu 99,9% încadrări în program. Toate scaunele erau ocupate, dar cum în zborurile moderne locurile sunt distribuite cu spațiu generos între ele, nu se simțea nimeni înghesuit. Zborul era la fel de confortabil cum ai sta în sufragerie, și în plus, exista și distracție în direct. Cvartete de coarde și stiliști vocali le cântau în ceruri pasagerilor mulțumiți. Mult mai civilizată ca în Era Mortalității. Era un mod foarte plăcut de a ajunge la destinație. Astăzi, însă, pasagerii zborului BigSky 922 se îndreptau spre o cu totul altă destinație decât cea plănuită.

Afaceristul stătea confortabil pe locul 15C – un scaun de la marginea rândului. Întotdeauna cerea același loc, nu din superstiție, ci din obișnuință. Când nu primea 15C, era iritat și îi purta pică celui care îl primise. Compania pe care o conducea și care se ocupa de tehnologia hibernării avea să facă într-o zi ca drumurile cele mai lungi să treacă în câteva minute, dar acum se mulțumea cu BigSky Air, câtă vreme primea locul 15C.

Oamenii intrau și se așezau. Bărbatul se uita la pasageri aproape fără interes, numai ca să se asigure că nu-i loveau umărul cu poșetele și bagajele când treceau.

– Pleci undeva sau te duci acasă? l-a întrebat femeia de lângă el, de pe 15A.

Nu exista și un 15B – conceptul de loc B, unul pe care să stai adică între doi pasageri, fusese eliminat împreună cu alte lucruri neplăcute, ca bolile și guvernele.

– Plec, i-a răspuns. Tu?

– Acasă, i-a zis ea și a oftat greu, dar cu ușurare.

La cinci minute înainte de plecare, i-a atras atenția agitația din față. O Seceră intrase în avion și vorbea cu un însoțitor de bord. Când o Seceră vrea să zboare, orice loc îi devine disponibil. Poate să ridice pe oricine de pe locul lui și să-l forțeze să ia alt loc sau chiar alt zbor dacă nu mai sunt locuri. Dar mai neliniștitoare erau poveștile cu Seceri care i-au spicuit pe cei cărora le-au luat locul. Afaceristul spera că Secera care intrase nu pusese ochii pe 15C.

Avea o robă neobișnuită. Albastru regal cu mici pietre prețioase, ce păreau diamante. Cam ostentativ pentru o Seceră. Afaceristul nu știa ce să înțeleagă. Bărbatul părea să aibă spre 40 de ani, deși asta nu însemna nimic. Nimeni nu-și mai arăta vârsta. Ar fi putut să fie și de 200 de ani. Avea părul negru și bine aranjat. Privirea îi era invazivă. Afaceristul a încercat să-i evite ochii.

Apoi au apărut încă trei Seceri. Erau mai tinere – poate în jur de 20 de ani. Și robele lor, fiecare de o culoare diferită, strălucitoare, erau împodobite cu pietre prețioase. Era o femeie brunetă în verde crud, împodobită cu smaralde, un bărbat în portocaliu cu rubine și un alt bărbat în galben, cu citrine aurii.

Care e cuvântul colectiv pentru un grup de Seceri? O „elegie”, nu? Era ciudat că exista un cuvânt pentru ceva așa de rar. Din câte știa el, Secerile erau mereu solitare, nu călătoreau niciodată împreună. O asistentă de zbor i-a salutat și imediat ce au trecut de ea, s-a întors, a coborât din avion și a fugit spre aeroport.

Evadează, s-a gândit afaceristul. Dar apoi și-a zis că nu. Probabil se grăbea să-l anunțe pe agentul de la poartă că are pasageri în plus. Nu se panicase – asistenții de zbor erau antrenați să nu se panicheze. Dar apoi cealaltă asistentă a închis ușa și expresia de pe fața ei era oricum, numai liniștită

nu. Pasagerii au început să vorbească unii cu alții. Să murmure. S-au auzit și râsete nervoase.

Apoi prima Seceră li s-a adresat:

– Puțină atenție, vă rog, a spus și a zâmbit calm. Regret să vă anunț că întregul zbor a fost selectat pentru spicuire.

Afaceristul a auzit, dar creierul i-a spus că nu se poate să fi înțeles corect. Sau poate era o mostră din umorul Secerilor, dacă aveau așa ceva.

Întregul zbor a fost selectat pentru spicuire. Nu era posibil. Nu era permis. Sau era?

Câteva momente, pasagerii au rămas nemișcați. Apoi s-au auzit suspinele, țipetele și plânsul incontrollabil. Era mai rău decât dacă ar fi pierdut un motor în timpul zborului, cum se mai întâmpla în vremurile mortalității, când tehnologia mai și eșua. Afaceristul avea o minte rapidă și excela în a lua decizii de criză. Știa ce trebuie să facă. Poate că și alții gândeau la fel, dar el a fost cel care a acționat primul. S-a ridicat și a alergat spre capătul din spate al navei. L-au urmat și alții, dar el a ajuns primul la ușă. S-a uitat rapid la ea de sus până jos, apoi a tras de maneta roșie și a deschis ușa spre lumina unei dimineți însorite.

Un salt de la o astfel de înălțime direct pe asfalt i-ar fi putut rupe un os sau scrânti o gleznă, dar nanitele vindecătoare din corpul lui aveau să elibereze imediat opiacee care să-i amortească durerea. Ar fi putut să scape, în ciuda vreunei leziuni. Dar înainte să sară, a auzit vorbele Secerii:

– Vă sugerez să vă întoarceți la locurile voastre dacă prețuiți viețile celor dragi vouă.

Era o procedură standard pentru Seceri să le spicuiască familiile celor care se împotrivesc sau fug. O procedură foarte eficientă. Dar avionul era plin – dacă sărea sau fugea, cum aveau să știe cine e?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Secera din frunte i-a spus:

– Avem lista. Știm numele tuturor celor de la bord. Inclusiv numele asistentei de zbor care a arătat o lașitate nedemnă pentru poziția ei și a plecat. Toată familia ei o să plătească, inclusiv ea.

Afaceristul s-a lăsat pe genunchi și și-a pus capul în palme. Un bărbat din spatele lui s-a împins pe lângă el și a sărit. S-a izbit de sol și a fugit, mai îngrijorat de ce i se întâmpla atunci decât de ce i s-ar putea întâmpla a doua zi. Poate că n-avea nicio familie la care să țină sau poate prefera să-i ia cu el în eternitate. Cât despre afacerist, nu suporta gândul că soția și copiii lui ar putea fi spicuiți din cauza lui. *Spicuirea e necesară*, și-a zis. Toată lumea știe, toți sunt de acord că e o necesitate crucială. Cine e el să se pună împotriva? Dar i se părea teribil că el e acela care era acum ținta rece a morții.

Apoi Secera și-a ridicat mâna și a arătat spre el. Unghiile îi păreau doar puțin prea lungi.

– Tu, i-a spus, cel curajos. Vino încoa’.

Ceilalți s-au dat la o parte și afaceristul s-a trezit că înaintea. Nici nu-și simțea picioarele. Era ca și cum Secera îl trăgea de o sfoară invizibilă. Atât de covârșitoare era prezența lui.

– Pe el ar trebui să-l spicuim primul, a spus Secera cu păr blond, cu chip animalic, în robă portocalie, și a scos la iveală ceva ce părea să fie un aruncător de flăcări. Să-l spicuim pe el primul ca să dăm un exemplu.

Dar conducătorul Secerilor a dat din cap.

– Pune chestia aia deoparte. N-o să ne jucăm cu focul într-un avion. În al doilea rând, să dai un exemplu presupune că o să rămână cineva care să învețe din el. E inutil acum.

Secera și-a coborât arma și privirea, arătând ca un elev pus la colț. Celelalte două au tăcut.

– Te-ai mișcat așa de repede, i-a spus conducătorul Secerilor afaceristului. E clar că tu ești masculul alfa din acest avion și,

drept urmare, o să te las să alegi ordinea în care acești oameni de treabă o să fie spicuiți. Poți să fii ultimul dacă vrei, dar mai întâi trebuie să-i alegi pe ceilalți.

– Eu... eu...

– Hai, lasă nehotărârea. Erai foarte hotărât când ai fugit spre capătul avionului. Folosește-ți iar voința deosebită și condu acest moment.

Era clar că Secerii îi plăcea situația. N-ar fi trebuit – e unul dintre principiile de bază ale Domului. Un gând răzleț i-a trecut prin minte: *Ar trebui să depun o plângere*. Ceea ce, și-a dat seama afaceristul, ar fi foarte dificil dacă ar fi mort.

S-a uitat îngrozit la oamenii din jur – acum le era teamă de el. Acum era și el dușmanul.

– Așteptăm, i-a spus femeia în verde, nerăbdătoare.

– Cum? a întrebat bărbatul, încercând să-și controleze respirația și să tragă de timp. Cum o să ne spicuiți?

Conducătorul Secerilor a dat la o parte un fald al robei și i-a arătat o colecție de arme ascunse. Cuțite de diferite mărimi. Pistoale. Alte obiecte pe care bărbatul nici măcar nu le-a recunoscut.

– Metoda e după chef. Fără instrumente incendiare, bineînțeles. Acum te rog să începi să-i selectezi, ca să putem să ne facem treaba.

Femeia Seceră a strâns mânerul unei macete și, cu mâna liberă, și-a aranjat părul la spate. Și-a lins și buzele sau i s-a părut? Nu era o spicuire, era un măcel și afaceristul și-a dat seama că nu vrea să participe. Da, soarta îi era pecetluită – nimic n-o mai putea schimba. Ceea ce însemna că nu era obligat să joace jocul pervers al Secerilor. Deodată, a simțit cum îi dispare frica și l-a privit în ochi pe conducătorul Secerilor, ochi la fel de albaștri ca roba.

– Nu, i-a spus, n-o să aleg și n-o să-ți fac plăcerea să mă vezi cum mă frământ.

Apoi s-a întors spre ceilalți pasageri:

– Vă sfătuiesc să vă luați viața înainte să pună mâna pe voi Secerile. Le place cam prea mult. Nu-și merită rangul și nu merită să vă spicuiască.

Conducătorul Secerilor s-a uitat la el, dar numai o clipă. Apoi s-a întors către cei trei colegi.

– Începeți! le-a ordonat.

Ceilalți și-au scos armele și au început spicuirea.

– Sunt împlinirea ta, le striga conducătorul Secerilor victimelor, sunt ultimul cuvânt al vieților voastre bine trăite. Mulțumiți-mi. Și adio.

Conducătorul Secerilor a scos un cuțit, dar afaceristul era pregătit. În momentul în care a văzut lama, s-a aruncat în ea – un ultim act de voință, ca să-și facă din moarte alegerea lui mai degrabă decât a Secerii. Nu i-a negat Secerii neapărat metoda, ci nebunia.

La început, m-am întrebat de ce e atât de rar să vezi o Seceră fără robă, în haine obișnuite de stradă. În unele locuri e o regulă, dar nu și în MidMerica. Aici e doar o practică acceptată, deși rareori încălcată. Pe urmă, mi-am dat seama de ce. Pentru liniștea noastră sufletească, noi, Secerile, trebuie să păstrăm un anumit nivel de separare de restul umanității. Chiar și în intimitatea casei mele, mă trezesc că port lenjeria de culoarea lavandei pe care o am de obicei sub robe.

Unii ar spune că e un comportament de alienat. Și e, într-un fel, dar pentru mine e mai mult nevoia să-mi amintesc că sunt „altceva”.

Evident, majoritatea meseriilor care cer uniformă le permit purtătorilor să aibă o viață separată. Ofițerii de pace și pompierii, de exemplu, sunt numai parțial definiți de meseria lor. În timpul liber poartă blugi și tricou. Fac grătare cu vecinii și sport cu copiii. Dar când ești Seceră, ești Seceră în fiecare minut al zilei. Te definește esențial și numai în vise ești liber.

Deși am și vise în care spicuiesc, deseori...

– Din jurnalul de spicuiuri al O.S. Curie

Meșteșugul omorului

– În timpul anului pe care o să-l petrecem împreună, le-a spus Secera Faraday lui Rowan și Citrei, o să învățați cum să mânuiți diverse arme tăioase, o să deveniți specialiști în mai mult de o duzină de tipuri de arme de foc, o să învățați toxicologie și o să fiți antrenați în cele mai letale arte marțiale. N-o să deveniți maeștri în toate, ar fi nevoie de prea mult timp, dar o să aveți cunoașterea de bază și de acolo o să tot construiți.

– Cunoaștere inutilă pentru cel pe care n-o să-l alegeți, i-a spus Citra.

– Nimic din ce învățăm nu e inutil, i-a răspuns Faraday.

Deși casa lui era modestă, fără ornamente, avea și ceva impresionant: camera armelor. Fusese cândva garajul unei case vechi, dar acum era ocupată cu colecția lui extinsă. Pe un perete erau numai lame, pe altul numai arme de foc. Pe un al treilea erau rafturi cu recipiente ca într-o farmacie și pe al patrulea – mai multe obiecte arhaice. Arcuri elaborate, o tolbă cu săgeți cu vârf de obsidian, arbaletе înspăimântător de încordate – chiar și o macetă, deși le era greu să și-l imagineze pe Faraday omorând pe cineva cu o macetă. Al patrulea perete era mai degrabă un muzeu, dar nu puteau fi siguri, și asta îi neliniștea.

Disciplina zilnică era riguroasă. Cei doi se antrenau cu lame și bețe, luptându-se cu Faraday, care era surprinzător de puternic și de agil pentru un om care afișa o vârstă așa înaintată. Au învățat să tragă cu pistolul la un poligon special pentru Seceri și ucenici, unul unde armele care erau interzise publicului nu erau doar permise, ci chiar încurajate. Au învățat

bazele Bokator Văduva Neagră – o versiune letală a străvechii arte marțiale cambodgiene adaptată pentru Domul Secerilor. Îi obosea enorm, dar se simțeau de fiecare dată mai puternici.

Antrenamentul fizic însă era doar jumătate din pregătire. În mijlocul sălii armelor era o masă veche de stejar, o relicvă din Era Mortalității. Acolo Secera Faraday îi iniția, câteva ore din zi, în tainele meseriei. Studiau acuitatea mentală, istoria și chimia otrăvurilor, precum și tehnica însemnărilor zilnice în jurnalul de ucenic. Erau mai multe de învățat despre moarte decât crezuseră.

– Istorie, chimie, scriere – e ca la școală, bombănea Rowan către Citra, căci n-ar fi îndrăznit să i se plângă profesorului.

Și apoi mai erau spicuirile.

– Fiecare Seceră trebuie să realizeze o normă de 260 de spicuiuri pe an, le-a spus Faraday, ceea ce înseamnă cam cinci pe săptămână.

– Ca să ai weekendurile libere, a glumit Rowan, încercând să detensioneze puțin discuția.

Dar Faraday nu s-a amuzat. Nimic din ce ținea de spicuire nu era de râs.

– În zilele în care nu spicuiesc, merg la înmormântări și fac muncă de cercetare pentru alte spicuiuri. Secerile... sau poate ar trebui să spun Secerile bune... nu prea au zile libere.

Ideea că nu toate Secerile sunt bune era ceva ce nici Rowan, nici Citra nu luaseră în considerare ca posibilitate. Se știa că Secerile aderă la cele mai înalte standarde morale și etice. Erau înțelepți și corecți în alegerile lor. Chiar și cei care căutau celebritatea erau văzuți ca merituoși. Ideea că unele Seceri ar putea să nu fie la fel de onorabile ca Faraday venea ca o surpriză neplăcută pentru noii săi ucenici.

. . .

Șocul spicuirii n-a părăsit-o niciodată pe Citra. Deși Faraday nu le ceruse, încă din prima zi, să fie mâna care ia viața, era

destul de dificil și să fii complice.

Fiecare sfârșit prematur venea înfășurat în vâlul său de oroare, ca un coșmar recurent ce nu-și pierdea niciodată puterea. Crezuse că o să devină indiferentă – că o să se obișnuiască. Dar n-a fost așa.

– Înseamnă că am ales bine, i-a spus Faraday. Dacă nu plângi până adormi în unele seri, periodic, înseamnă că nu ai destulă compasiune să fii o Seceră.

Ea se îndoia că Rowan plânge până adoarme. El era genul de puști care-și ținea emoțiile pentru sine. Nu reușea niciodată să-l citească. Era opac și asta o deranja. Sau poate era așa de transparent, că vedea prin el până pe partea cealaltă. Citra nu știa ce să creadă.

Au aflat repede că Faraday era foarte creativ în metodele sale de spicuire. Nu le repeta întocmai și a doua oară.

– Dar nu există Seceri care sunt mai ritualistice în munca lor, l-a întrebat Citra, care performează orice spicuire în exact același fel?

– Da, dar fiecare trebuie să-și găsească stilul, i-a răspuns el. Codul personal. Eu prefer să văd fiecare persoană spicuită ca pe un individ care merită un final unic.

Le-a prezentat cele șapte metode de bază pentru ucidere.

– Cele mai comune sunt lama, glonțul și forța brută. Următoarele trei sunt asfixierea, otrăvirea și producerea unei catastrofe, cum e focul sau electrocutarea – deși focul mi se pare un mod oribil de a spicui și nu-l folosesc niciodată. Ultima e forța fără arme, pe care o învățați prin Bokator.

Ca să fii o Seceră, le-a explicat, trebuie să stăpânești toate metodele. O să reușească s-o facă pe Citra să apese pe trăgaci? Să înfigă cuțitul? Să mânuiască bâta? Ea voia să creadă că nu e capabilă. Voia cu disperare să creadă că nu are stofă de Seceră. Era prima dată în viața ei când își dorea eșecul.

• • •

Sentimentele lui Rowan erau amestecate. Descoperise că imperativele morale și nivelul etic înalt al lui Faraday îi ofereau un scop – dar numai în prezența Secerii. Când rămânea singur, Rowan se îndoia de absolut orice. Îi ardea în minte chipul acelei femei când a deschis supusă gura să fie otrăvită. Expresia de pe fața ei în momentul de dinainte să muște. *Sunt complice la cel mai vechi rău din lume, își zicea în singurătate. Și o să fie din ce în ce mai urât.*

Deși jurnalele Secerilor erau documente publice, un ucenic încă avea luxul intimității. Faraday le-a dat lui Rowan și Citrei niște caiete legate în piele albă și cartonate la cotor. Lui Rowan i s-au părut rămășițe din Evul Mediu. Nu l-ar fi surprins dacă Faraday le-ar fi dat și o pană. Din fericire, aveau voie să folosească instrumente normale de scris.

– Jurnalul unei Seceri e de obicei îmbrăcat în piele de miel și de ied.

– Sper că numai de miel și de ied, a spus Rowan, și nu și de copil uman.

În sfârșit, a râs și Secera la ceva. Citra părea să fie enervată că el îl făcuse pe Faraday să râdă – ca și cum ar fi câștigat un punct în plus. Rowan știa că oricât ura ea ideea de a fi o Seceră, avea să se lupte să-l învingă, pentru că așa era construită. Avea competiția în sânge, nu se putea abține.

Rowan își alegea luptele mai bine. Putea să fie competitiv când era necesar, dar rareori se lăsa prins în întreceri mărunte. Se întreba dacă avea astfel un avantaj față de Citra. Se întreba dacă voia un asemenea avantaj.

Să fie o Seceră nu fusese alegerea lui de viață. Nu făcuse încă nicio alegere de viață, așa că nu avea nicio idee cum o să se descurce cu viitorul lui etern. Dar acum, că era antrenat de o Seceră, începuse să simtă că ar putea avea stofă. Dacă Secera Faraday îl desemnase ca fiind capabil moral, poate că și era.

Cât despre jurnal, Rowan îl ura. Într-o familie mare, unde

nimănui nu-i păsa de gândurile lui, se obișnuise să și le țină pentru sine.

– Nu văd problema, i-a spus Citra într-o seară, după cină, când lucrau la jurnal. N-o să le citești decât tu.

– Și atunci de ce să le scriem?

Citra a oftat, de parcă vorbea cu un copil.

– E ca să te pregătească să scrii un jurnal oficial de Seceră. Oricare dintre noi primește inelul o să fie obligat prin lege și prin porunca a șasea să țină jurnalul în fiecare zi.

– Pe care sunt sigur că nimeni n-o să-l citească, a adăugat Rowan.

– Dar oamenii *ar putea* să-l citească. Arhivele Secerilor sunt deschise.

– Da, a zis Rowan, ca Tunetul. Oamenii pot să citească orice, dar nimeni nu citește. Tot ce fac e să joace jocuri și să se uite la holograme cu pisici.

Citra a dat din umeri.

– Cu atât mai mult n-ai de ce să-ți bați capul pentru că scrii jurnalul. Dacă e pierdut printre miliardele de pagini, poți să scrii lista de cumpărături și ce-ai mâncat la micul dejun. Nu-i pasă nimănui.

Dar lui Rowan îi păsa. Dacă avea să pună pixul pe hârtie, dacă avea să facă tot ce face o Seceră, avea să o facă cum trebuie sau deloc. Și până acum, de câte ori se uitase la pagina albă, înclinase mai mult spre „deloc”.

Se uita la Citra cum scria complet absorbită. De unde stătea, nu știa ce scrie, dar se vedea că e o caligrafie frumoasă. Evident, alesese caligrafia la școală. E una dintre acele materii pe care elevii le aleg doar ca să fie superiori. Ca latina. Se gândea că o să trebuiască să scrie de mână dacă avea să ajungă Seceră, dar acum era blocat la litere de tipar neelegante, prost trasate.

Se întreba – dacă ar fi fost cu ea în aceeași școală, s-ar fi înțeles? Probabil că nici nu s-ar fi cunoscut. Ea era genul de fată

care se implică și el genul de băiat care evită asta. Cercurile lor aveau tot atâtea șanse să se intersecteze pe cât aveau Jupiter și Marte. Acum, însă, fuseseră trași unul spre altul. Nu erau tocmai prieteni – nu li se dăduse ocazia să se împrietenească înainte să fie ucenici. Erau parteneri, erau adversari – și lui Rowan îi venea din ce în ce mai greu să-și distingă sentimentele față de ea. Nu știa decât că-i place să o vadă cum scrie.

• • •

Secera Faraday era strict în privința contactelor cu familia.

– E neindicat să aveți contact cu familiile voastre pe durata uceniciei.

Era dificil pentru Citra. Îi era dor de părinții ei, dar și mai mult, îi era dor de fratele ei, Ben – ceea ce o surprindea, pentru că acasă nu prea avusese răbdare cu el. Rowan părea să n-aibă nicio problemă separat de familie.

– Preferă să aibă imunitate decât să mă aibă pe mine, i-a spus Citrei.

– Vai, vai, i-a răspuns ea. Ar trebui să-mi fie milă de tine?

– Deloc, să fii chiar invidioasă. Mi-e mai ușor să las totul în urmă.

Faraday și-a încălcat regula o dată, totuși. Cam la o lună după începerea uceniciei, i-a dat voie Citrei să meargă la nunta mătușii ei. Ceilalți erau îmbrăcați în rochii și fracuri, dar Faraday nu i-a dat voie să se îmbrace special pentru ocazie.

– Ca să te simți și mai puțin parte din acea lume.

A funcționat. Faptul că a purtat haine de stradă printre ceilalți a făcut-o să se simtă și mai mult ca un străin, iar brățara de ucenic îi sublinia condiția. Poate asta a fost și în mintea lui Faraday când a lăsat-o la nuntă, că o să-și dea seama clar de diferența dintre ea, cea de dinainte, și ea, cea de acum.

– Și cum e? a întrebat-o verișoara ei Amanda. Să spicuiеști și toate alea. E scârbos?

– N-avem voie să vorbim despre asta, i-a spus Citra.

Ceea ce nu era adevărat, dar n-avea niciun chef să discute despre spicuiți ca și cum ar fi fost bîrfă obișnuită.

Ar fi trebuit să continue totuși conversația în loc să o încheie, pentru că Amanda era unul dintre puținii oameni care vorbeau cu ea. Era privită des cu coada ochiului și se vorbea *despre* ea când credeau că nu aude, dar în rest o evitau toți de parcă purta o boală mortală. Poate că dacă ar fi avut deja inelul, ei ar fi încercat să-i câștige simpatia, ca să le garanteze imunitatea, dar se pare că un ucenic nu făcea decât să-i înfloare.

Fratele ei a fost reținut și chiar și discuțiile cu mama sa au fost ciudate. I-a pus întrebări standard: ce mănânci, dormi destul?

– Am înțeles că locuiești cu un băiat, i-a zis tatăl.

– Are camera lui și nu e deloc interesat de mine, i-a răspuns și i s-a părut ciudat de jenant să recunoască.

Citra a stat la ceremonie, dar s-a scuzat înainte de petrecere și a luat o mașină comună înapoi la casa lui Faraday; nu mai suporta să rămână acolo nicio clipă.

– Te-ai întors mai devreme, a comentat Faraday.

Și, deși s-a prefăcut surprins, îi pusese deja pe masă farfuria pentru cină.

Se presupune că Secerile știu bine ce e cu moartea, dar sunt unele lucruri care ne depășesc chiar și pe noi.

Femeia pe care am spicuit-o azi m-a întrebat ceva bizar:

– Unde mă duc acum?

– Păi, i-am explicat, amintirile tale sunt deja stocate în Tunet, așa că n-o să se piardă. Trupul tău se întoarce în Pământ în forma aleasă de rudele apropiate.

– Da, știu toate astea. Dar cum rămâne cu mine? Întrebarea m-a derutat.

– Cum ți-am zis, memoria ta o să existe în continuare în Tunet. Cei dragi ție o să poată vorbi cu ea și ea o să poată răspunde.

– Da, a spus ea, agitată, dar cum rămâne cu mine?

Am spicuit-o pe loc. Abia după ce a murit, i-am răspuns:

– Nu știu.

– Din jurnalul de spicuirii al O.S. Curie

O chestiune de alegere

– O să spicuiesc singur azi, le-a spus Faraday lui Rowan și Citrei într-o zi de februarie, a doua lor lună de ucenicie. Cât lipsesc, aveți fiecare ceva de făcut.

A dus-o pe Citra în camera armelor.

– Tu, Citra, o să-mi lustruiești lamele.

Fata fusese în camera armelor aproape în fiecare zi, la lecții, dar era cu totul altceva să fie acolo singură, numai ea și instrumentele morții.

Secera s-a dus la peretele cu lame, care avea de toate, de la săbii la cuțite automate.

– Unele sunt doar prăfuite, altele și-au mai pierdut din strălucire. Tu decizi ce tip de îngrijire să le dai.

L-a privit cum își mișcă ochii de la o lamă la alta și cum rămâne cu privirea pe fiecare suficient de mult cât să-și amintească, probabil, ceva.

– Le-ai folosit pe toate? l-a întrebat.

– Numai jumătate dintre ele – și chiar și atunci doar pentru o singură spicuire.

A întins mâna și a luat o floretă de pe al patrulea perete – cel cu arme vechi. Arăta ca una pe care ar fi folosit-o Cei Trei Mușchetari.

– Când eram tânăr, îmi plăcea dramatismul. Am fost să spicuiesc pe cineva care se credea un bun scrimer. Așa că l-am provocat la un duel.

– Și ai câștigat?

– Nu, am pierdut. De două ori. M-a înțepat în gât prima dată și mi-a deschis artera femurală a doua oară – era foarte bun. De fiecare dată, după ce mă trezeam în centrul de regenerare, mă

întorceam să-l provoc. Când mă bătea, câștiga timp – dar fusese ales să fie spicuit și nu puteam să dau înapoi. Unele Seceri se răzgândesc, dar e un compromis, și asta îi favorizează pe cei mai convingători. Eu iau o decizie o dată pentru totdeauna. În a patra rundă, i-am înfipt vârful în inimă. Când își dădea ultima răsuflare, mi-a mulțumit că i-am dat voie să moară în luptă. A fost singura dată când mi s-a mulțumit pentru ce fac.

A oftat și a pus floreta înapoi în locul de care Citra și-a dat seama că e unul de onoare.

– Dacă ai toate armele astea, de ce ai luat cuțitul nostru ca s-o spicuești pe vecină? a simțit Citra nevoia să întrebe.

Secera a rânjit.

– Ca să-ți văd reacția.

– L-am aruncat, i-a spus ea.

– Bănuiam. Dar pe astea o să le lustruiești.

Și a lăsat-o acolo.

Citra a studiat armele. N-avea de obicei porniri morbide, dar s-a trezit că vrea să știe ce lame au fost folosite și cum. Se gândea că povestea unei arme nobile merită să fie transmisă, și dacă nu ei și lui Rowan, cui altcuiva?

A luat un iatagan de pe perete. O bestie grea, care te decapitează dintr-o lovitură. Îl folosise oare Faraday vreodată pentru o decapitare? Era, într-un fel, stilul lui: rapid, nedureros, eficient.

Cum îl mișca stângace prin aer, s-a întrebat dacă ea ar avea puterea să decapiteze pe cineva.

Doamne, în ce mă transform?

A pus arma pe masă, a luat cârpa și s-a apucat să lustruiească, iar când a terminat s-a dus la următoarea și următoarea, încercând să nu-și vadă chipul în strălucirea lor.

. . .

Sarcina lui Rowan nu era atât de viscerală, dar era și mai

tulburătoare.

– Azi, o să pregătești terenul pentru următoarea spicuire, i-a spus Faraday și i-a dat o listă cu parametrii în care trebuia să se încadreze următoarea victimă. Toate informațiile de care ai nevoie sunt în Tunet, trebuie doar să fii suficient de deștept să le găsești.

Rowan aproape că era să-i dea Tunetului parametrii și să-i ceară un nume – dar și-a adus aminte că e absolut interzis. Secerile aveau acces la resursa uriașă de informație a Tunetului, dar nu-i puteau activa mintea algoritmică conștientă. Faraday îi spusese de o Seceră care încercase. Tunetul l-a raportat la Marele Tăiș și a fost „disciplinat sever”.

– Cum e disciplinată o Seceră? l-a întrebat Rowan.

– A fost omorâtă de doisprezece ori de un juriu de Seceri și regenerată de fiecare dată. După a douăsprezecea regenerare, a fost supravegheată un an, ca și cum ar fi fost în perioada de probă.

Rowan și-a imaginat că un juriu de Seceri e foarte creativ în alegerea metodelor de pedeapsă. Bănuia că să mori de doisprezece ori de mâna unei Seceri era mai rău decât să te arunci de la etaj. A început să introducă parametrii de căutare. Fusese instruit să caute nu numai în oraș, dar în toată MidMerica – care se întindea cam 1500 km de-a lungul mijlocului continentului. Apoi a redus aria de căutare la orașele cu mai puțin de 10.000 de locuitori, așezate lângă râuri. Pe urmă la case și apartamente care sunt la mai puțin de 30 de metri de râu. Pe urmă a căutat oameni de la 20 de ani în sus care locuiau acolo.

A găsit mai mult de 40.000 de oameni.

O făcuse în cinci minute. Următoarele cerințe nu mai erau așa de simple.

Subiectul trebuie să fie un bun înotător.

A luat o listă a tuturor școlilor și universităților din acele

orășele și i-a selectat pe toți cei care fuseseră într-o echipă de înotători în ultimii 20 de ani sau care se înscriuseră la un triatlon. Au rămas cam 800 de oameni.

Subiectului trebuie să-i placă mult câinii.

Folosind codul de acces al lui Faraday, a găsit lista cu abonamente la toate publicațiile și paginile virtuale dedicate câinilor. A accesat bazele de date ale magazinelor pentru animale și i-a selectat pe toți cei care cumpăraseră mâncare în ultimii ani. Numărul numelor s-a redus la 112.

Subiectul trebuie să fi făcut fapte eroice, dar nu în cadrul profesiei sale.

A căutat termeni ca „erou”, „curaj” și „salvează” pentru toate numele. S-a gândit că ar fi norocos dacă ar găsi măcar unul – dar a găsit patru care făcuseră ceva eroic în viață.

A accesat fiecare nume și au apărut patru fotografii. A regretat imediat, pentru că din momentul în care numele au devenit fețe, s-au transformat din parametri în oameni.

Un bărbat cu față rotundă și zâmbet de învingător.

O femeie care putea fi mama cuiva.

Un tip cu părul ciufulit rău.

Un bărbat care părea că nu s-a bărbierit de trei zile.

Patru oameni. Și Rowan trebuia să decidă care dintre ei o să moară a doua zi.

În prima clipă, a vrut să-l aleagă pe cel nebărbierit, dar și-a dat seama că e determinat de prejudecăți. O persoană n-ar trebui să fie discriminată pentru că nu s-a bărbierit când a făcut o poză. Și o ierta pe femeie doar pentru că era femeie?

OK, atunci, tipul cu zâmbetul. Dar oare nu supracompensa acum că îl alegea pe cel care arăta cel mai plăcut?

S-a hotărât să caute mai multe despre fiecare, folosind codul de acces al lui Faraday ca să afle mai multe informații personale decât ar fi avut voie să știe. Dar era vorba de viața cuiva – nu trebuia să apeleze la orice mijloc ca să ia o decizie

corectă?

Unul intrase în tinerețe într-o clădire să salveze pe cineva din familie. Dar altul avea trei copii mici. Dar celălalt face voluntariat la un adăpost pentru animale. Dar fratele altuia a fost spicuit acum doi ani...

Credea că orice fapt o să-l ajute, dar cu cât știa mai mult despre fiecare, cu atât era mai grea decizia. Tot săpa în viețile lor cu disperare, când s-a deschis ușa principală și s-a întors Faraday. Era beznă afară. Când se întunecase?

Secera arăta obosită și roba îi era stropită cu sânge.

– Spicuirea de azi a fost... mai problematică decât mă așteptam, a spus.

Citra a ieșit din camera armelor.

– Toate lamele strălucesc perfect acum! a anunțat ea.

Faraday a dat din cap în semn de aprobare. Apoi s-a întors spre Rowan, care încă stătea la computer.

– Și pe cine spicuim mâine?

– Am... ăăă... am o listă redusă la patru nume.

– Și? a întrebat Secera.

– Toți patru se potrivesc cu profilul.

– Și? a întrebat iar Secera.

– Păi, ăsta abia ce s-a căsătorit și ăsta și-a luat o casă...

– Alege unul.

– ...și ăsta a primit anul trecut un premiu pentru acte caritabile...

– ALEGE UNUL! a strigat bărbatul cu o ferocitate pe care Rowan n-o mai văzuse vreodată la el.

Pereții păreau să se retragă din calea vocii sale. Rowan se gândise că va fi până la urmă scutit, ca atunci când l-a rugat Faraday să-i dea femeii pastila cu cianură. Dar nu, proba de azi era diferită. Rowan s-a uitat la Citra, care încă stătea în ușa camerei armelor, înghețată ca un martor la un accident. Rowan era singur în decizia groaznică pe care trebuia s-o ia.

S-a uitat la ecran, s-a strâmbat și a arătat spre cel cu părul ciufulit.

– El, a spus. Spicuieste-l pe el.

Rowan și-a închis ochii. Tocmai condamnase un om la moarte pentru că avusese într-o zi părul nearanjat.

Apoi a simțit mâna fermă a lui Faraday pe umăr.

S-a gândit că o să fie certat, dar Secera i-a spus:

– Bravo.

Rowan și-a deschis ochii.

– Mulțumesc, domnule.

– Dacă n-ar fi fost ăsta cel mai greu lucru pe care l-ai făcut vreodată, aș fi fost îngrijorat.

– Devine mai ușor? l-a întrebat Rowan.

– Sper că nu, i-a răspuns Secera.

• • •

În după-amiaza următoare, Bradford Ziller s-a întors de la muncă și a găsit o Seceră în camera de oaspeți. Secera s-a ridicat când a intrat Bradford. Instinctele bărbatului îi spuneau să se întoarcă și să fugă, dar înainte să o facă, un tânăr cu o banderolă verde, care stătuse deoparte, a închis ușa după el.

A așteptat îngrozit să audă vocea Secerii, dar acesta i-a făcut un semn băiatului, care și-a dres vocea și a spus:

– Domnule Ziller, ați fost selectat pentru spicuire.

– Spune-i totul, Rowan, i-a zis Secera răbdător.

– Vreau să spun... că eu te-am selectat pentru spicuire.

Bradford s-a uitat la ei și a răsuflat ușurat, pentru că era clar o glumă.

– OK, cine dracu' sunteți? Cine v-a pus să o faceți?

Secera și-a ridicat mâna și a arătat inelul. Starea lui Bradford s-a deprimat din nou, ca la a doua tură într-un rollercoaster. Nu era o glumă – era adevărat.

– Băiatul e unul dintre ucenicii mei, a spus Secera.

– Îmi pare rău, a zis băiatul, nu e nimic personal – doar că te

potrivești cu profilul. În Era Mortalității au murit mulți care au încercat să salveze pe altcineva. Mulți au sărit în apă la inundații ca să-și salveze câinii. Majoritatea erau înotători buni, dar nu contează când apele sunt agitate.

Câinii! s-a gândit Bradford. *Câinii!*

– Nu poți să-mi faci nimic! a strigat. Dacă o faci, câinii mei o să te rupă!

Dar unde erau câinii?

Apoi o fată a ieșit din dormitor, purtând aceeași banderolă ca băiatul.

– I-am sedat pe toți trei, a zis ea. O să fie bine, o vreme n-o să ne deranjeze.

Era sânge pe mâna ei. Nu al câinilor, al ei. O mușcaseră. Bravo lor.

– Nu e nimic personal, a spus iar băiatul. Îmi pare rău.

– E suficient să-ți prezinți scuzele o singură dată, i-a spus Secera lui Rowan. Mai ales când sunt autentice.

Bradford a chicotit, deși știa că tot ce i se întâmplă e serios. Ceva i s-a părut însă amuzant. Genunchii i se înmuiaseră și s-a pus pe canapea, iar râsul i s-a transformat în jale. Cum era asta drept? Cum putea să fie drept?

Dar apoi băiatul s-a pus în genunchi lângă el și când Bradford s-a uitat în sus, i-a întâlnit privirea. Părea că se uită în ochii unui suflet mult mai bătrân.

– Ascultă-mă, domnule Ziller, i-a spus băiatul. Știu că ai salvat-o pe sora ta dintr-un incendiu când erai de vârsta mea. Știu cât te lupti să-ți salvezi căsnicia. Și știu că ești convins că fiica ta nu te iubește, dar te iubește.

Bradford s-a uitat neîncrezător la el.

– De unde știi toate astea?

Băiatul și-a țuguia buzele.

– E datoria noastră să știm. Spicuirea ta n-o să schimbe nimic. Ai trăit o viață bună. Secera Faraday e aici să o termine

pentru tine.

Bradford s-a rugat să dea un telefon, a implorat, a cerut încă o zi, dar bineînțeles, astfel de lucruri nu se întâmplau. I-au spus că poate să scrie un bilet, dar el n-a reușit să-și adune destulă energie și concentrare cât să poată scrie ceva.

– Știu cum e, i-a spus băiatul.

– Cum o s-o faci? l-a întrebat Bradford pe Faraday.

Secera i-a răspuns:

– Am ales pentru tine înecul. O să te ducem la un râu. O să te scufund până rămâi fără viață.

Bradford și-a închis ochii, și-a strâns pleoapele.

– Am auzit că înecul e neplăcut.

– Pot să-i dau din chestia aia de le-am dat-o câinilor? a întrebat fata. Să fie deja inconștient când îl omori?

Secera s-a gândit puțin și a aprobat din cap.

– Dacă vrei, te putem scuti de suferință.

Dar Bradford a refuzat, dându-și seama că vrea să trăiască toate secundele pe care le mai avea.

– Nu, vreau să fiu treaz.

Dacă înecul avea să fie ultima sa experiență, atunci avea să o trăiască. Își simțea inima bătând mai repede și corpul tremurând de la adrenalină. Îi era teamă, dar teama însemna că e încă viu.

– Haide, i-a spus Secera cu blândețe. O să mergem toți la râu.

. . .

Citra era uimită de cât de bine se purtase Rowan. Deși îi tremurase puțin vocea când începuse să-i vorbească omului, mai apoi se controlase. Îi stăpânise celuilalt frica și îi oferise liniștea. Citra spera că atunci când îi va veni ei rândul să facă o alegere, o să fie la fel de fermă ca Rowan. Tot ce făcuse în acea zi fusese să tranchilizeze câțiva câini. Sigur, o mușcaseră, dar nu era nimic grav. A încercat să-l convingă pe Faraday să-i ducă la un adăpost, dar n-a vrut. I-a dat voie să sune la adăpost

și să-i cheme. Și la morgă. Secera s-a oferit s-o ducă la un spital să se vindece rapid de mușcătură, dar ea a refuzat. Nanitele ei aveau să o vindece până a doua zi dimineață și, în plus, era ceva adevărat în disconfortul pe care-l simțea. Îi era datoare mortului să sufere și ea un pic.

– A fost impresionant, i-a spus lui Rowan pe drumul lung spre casă.

– Da, până când am vomat pe mal.

– Dar după ce a fost spicuit. I-ai dat omului putere să înfrunte moartea.

Rowan a dat din umeri:

– Poate.

Citrei i se părea și înnebunitoare, și înduioșătoare modestia lui.

Există un poem scris de Onorabila Seceră Socrate, una dintre primele Seceri. A scris multe poeme, dar acesta a devenit preferatul meu:

Să nu ai nicio mână bucuroasă de crime
Elimină-i din start pe cei însetați
Un câine fericit când mușcă
nu trebuie scos afară din cușcă
Căci el poate aduce înapoi ororile din vechime.

Mi-amintește că în ciuda idealurilor noastre și a multor metode de a proteja Domul Secerilor de corupție și depravare, trebuie să fim mereu vigilenți, pentru că puterea vine infectată cu singura boală care ne-a rămas: virusul numit natura umană. Mă tem pentru noi toți, dacă Secerilor începe să le placă meseria.

– Din jurnalul de spicuiți al O.S. Curie

Esme

Esme mânca prea multă pizza. Mama ei îi spusese că pizza o s-o omoare. Nu-și imaginase că ar putea fi chiar adevărat.

Atacul Secerii a venit în mai puțin de un minut după ce și-a primit felia fierbinte din cuptor. Era sfârșitul zilei școlare și eforturile la care o supunea clasa a patra o obosiseră. Prânzul fusese mizerabil. Salata de ton pe care i-o dăduse mama era caldă și ușor fermentată până la ora prânzului. Nu prea apetisantă. De fapt, nimic din ce-i dădea mama nu prea avea gust. Încerca să o facă pe Esme să mănânce mai sănătos, pentru că avea o mică problemă cu greutatea. Și deși nanitele puteau fi programate să-i accelereze metabolismul, mama nu voia nici să audă. Zicea că așa tratezi simptomul, nu problema.

– Nu poți să rezolvi totul prin nanite, i-a spus mama. Trebuie să înveți autocontrolul.

Da, păi putea să învețe autocontrolul mâine. Azi voia pizza.

Pizzeria ei preferată, La Luigi, era în sala de mese a Fulcrum City Galleria – care era în drumul ei spre casă. Oarecum. Tocmai încerca să găsească un mod de a lua prima îmbucătură fără să-și ardă cerul gurii, când au apărut Secerile. Era cu spatele la ele, așa că nu le-a văzut la început. Dar le-a auzit – sau cel puțin pe una dintre ele.

– Bună ziua, oameni buni. Viețile voastre sunt pe cale să fie schimbate fundamental.

Esme s-a întors să-i vadă. Erau patru. Purtau robe strălucitoare, cu ornamente lucioase. Nu semănau cu nimeni dintre cei pe care-i știa Esme. Nu mai văzuse niciodată o Seceră. Era fascinată. Până când toate trei au scos arme care străluceau mai mult decât robele și al patrulea a scos un

aruncător de flăcări.

– Această sală de mese a fost selectată pentru spicuire, a spus șeful lor.

Și și-au început misiunea teribilă. Esme a știut ce trebuie să facă. Și-a lăsat pizza și s-a aruncat sub masă și a început să se târască. Părea că toți se aruncaseră sub mese și frecau podeaua. Secerile rămaseră calme. Le vedea picioarele printre oamenii care se târau. Faptul că victimele lor erau în patru labe nu-i încetinea deloc. Esme a început să se panicheze. Auzise despre Seceri care făceau spicuirii în masă, dar până acum crezuse că sunt doar povești.

Vedea în față roba Secerii în galben, așa că s-a întors, dar a dat peste Secera în verde. Esme s-a târât printr-un spațiu între mese și printre doi palmieri în ghivece uriașe, căroro Secera în portocaliu le dăduse foc și, când a ajuns după ele, nu mai avea unde să se ascundă. Era în zona cu standuri de mâncare. Bărbatul care-i servise pizza era căzut peste teighea, mort. Se vedea un spațiu între perete și un container de gunoi. Nu era o fată subțire, așa că s-a gândit la cele mai subțiri gânduri și s-a băgat acolo. O ascunzătoare nu tocmai bună, dar în afara ei ar fi fost o țintă sigură. Văzuse deja cum doi oameni încercaseră să fugă și fuseseră puși la pământ de săgeți oțelite. Nu îndrăznea să se miște. Așa că și-a îngropat fața în palme. A rămas așa, suspinând, ascultând zgomotele groaznice din jur, până s-a făcut liniște. Dar a continuat să refuze să-și deschidă ochii. I-a deschis numai când a auzit vocea unui bărbat:

– Hei.

Esme l-a văzut pe liderul Secerilor, cel în albastru, deasupra ei.

– Te rog... l-a implorat, te rog, nu mă omorî.

Bărbatul și-a întins o mână spre ea.

– Spicuirea s-a terminat, i-a spus. Numai tu ai rămas. Dă-mi mâna.

Pentru că se temea să refuze, Esme a întins mâna, i-a prins-o pe a lui și s-a ridicat din ascunzătoare.

– Te căutam, Esme, i-a spus.

Esme a suspinat când l-a auzit că-i spune numele. De ce ar căuta-o o Seceră?

Au venit și celelalte trei. Niciuna n-a ridicat vreo armă spre ea.

– O să vii cu noi acum, i-a spus Secera în albastru.

– Dar... dar mama mea.

– Mama ta știe. I-am garantat imunitate.

– Chiar așa?

– Chiar așa.

Apoi fata Seceră, cea în verde, i-a întins lui Esme o farfurie.

– Pizza ta.

Esme a luat-o. Se răcise suficient cât să poată fi mâncată.

– Mulțumesc.

– Vino cu noi, i-a spus Secera în albastru, și îți promit că de acum înainte viața ta o să fie tot ce ai visat.

Așa că Esme a plecat cu cele patru Seceri, recunoscătoare că e vie și încercând să uite de cei mulți din jur care nu mai erau.

Sigur nu așa își imaginase că o să fie acea zi, dar cine era ea să se lupte împotriva a ceva ce părea atât de clar că e mâna destinului?

A fost oare vreodată o epocă când oamenii nu erau măcinați de plictiseală? O vreme când nu era atât de greu să găsești motivație? Când mă uit la arhivele cu știri din Era Mortalității, mi se pare că oamenii aveau mai multe motive să facă tot ce făceau. Viața însemna să modelezi timpul, să-l bați ca fierul roșu, nu doar să-l faci să treacă. Și știrile alea – ce incitante erau. Pline cu toate felurile de activități criminale. Vecinul tău putea fi un vânzător de substanțe ilegale pentru recreere. Oameni obișnuiți luau vieți fără permisiunea societății. Indivizi furioși luau vehicule care nu le aparțineau și apoi ofițerii de poliție încercau să-i prindă în urmăriri periculoase pe drumuri necontrolate.

Îi avem azi pe necurați, dar ei nu fac decât să mai arunce gunoaie pe jos și să mute în magazine produsele pe alte rafturi. Nimeni nu se mai înfurie pe sistem. Cel mult, se uită urât un pic. Poate de aceea Tunetul încă permite o oarecare inegalitate economică. Ar putea să-i facă fără nicio problemă pe toți egali – dar plictiseala care-i afectează pe nemuritori ar fi și mai mare. Deși avem toți tot ce ne trebuie, încă ni se dă voie să ne luptăm puțin pentru ce vrem. Bineînțeles, nimeni nu aspiră la ceva ca în vremurile mortalității, când inegalitatea era așa de mare, că oamenii furau unul de la altul și se întâmpla și să se omoare pentru asta. N-aș vrea să se întorcă vremurile criminale, dar m-am și săturat ca noi, Secerile, să fim singurii perpetuatori ai fricii. Ar fi plăcut să avem și ceva competiție.

– Din jurnalul de spicuirii al O.S. Curie

Răspunsuri interzise

– Frate, îți zic, toți numai despre asta vorbesc. Toți cred că te faci Seceră ca să te răzbuni pe școală!

Într-o zi blândă de martie, în una dintre acele după-amiezi rare când Secera Faraday îi dăduse liber, Rowan s-a dus să-l viziteze pe prietenul lui Tyger, care nu se mai aruncase de trei luni de la etaj. Acum jucau baschet într-un parc nu departe de casa lui Rowan – unde el n-avea voie să meargă și chiar dacă ar fi avut, nu s-ar fi dus.

Rowan i-a aruncat lui Tyger mingea.

– Nu *de aia* am acceptat ucenicia.

– *Eu* știu, și *tu* știi, dar oamenii cred ce vor să creadă.

A rânjit.

– Deodată, sunt foarte băgat în seamă pentru că-s prietenul tău. Se gândesc că pot să le fac legătura cu inelul tău. Când vorbește imunitatea, moartea tace.

Gândul că Tyger se juca de-a intermediarul aproape îl făcu pe Rowan să râdă. Îl și vedea pe Tyger cum mulge situația cât poate. Probabil le cerea și bani.

Rowan i-a furat mingea și a aruncat. Nu mai jucase de când se mutase cu Secera, dar avea putere în braț, chiar dacă n-a nimerit coșul. Era mai puternic ca niciodată – și avea rezistență nesfârșită datorită antrenamentelor de Bokator.

– Și când o să-ți iei inelul, o să-mi *dai* imunitate, corect? l-a întrebat Tyger, a aruncat la coș și a ratat.

Era clar cu intenție. Îl lăsa pe Rowan să câștige.

– În primul rând, nu știu dacă o să mă aleagă pe mine. În al doilea rând, nu pot să-ți dau imunitate.

Tyger s-a uitat la el șocat.

- Ce? De ce nu?
- Ar însemna să te favorizez.
- Păi și nu la asta sunt buni prietenii?

Alți câțiva puști au venit pe teren și au întrebat dacă pot să joace toți, dar imediat ce i-au văzut banderola lui Rowan, s-au răzgândit.

– Nu vă stresați, le-a zis cel mai în vârstă. Terenul e al vostru.

Era exasperant.

- Nu, putem să jucăm toți...
- Nu... mergem în altă parte.
- Am spus că putem să jucăm toți! a strigat Rowan și a văzut atâta frică în ochii celui alt, că i s-a făcut rușine pentru insistență.

– Da, da, sigur, a spus puștiul.

S-a întors spre prietenii lui:

– L-ați auzit! Jucați!

Au intrat cu elan pe teren și tot cu elan au jucat ca să piardă, cum făcuse și Tyger. Așa avea să fie mereu? Devenise o prezență așa de intimidantă că și prietenilor lui le venea greu să-l înfrunte? Singurul om care-l mai înfrunța acum era Citra.

Rowan și-a pierdut repede interesul și a plecat cu Tyger, căruia i se părea totul foarte amuzant.

– Frate, nu mai ești o lăptucă, ești o umbră a nopții mortale!

Tyger avea dreptate. Dacă Rowan le-ar fi spus celorlalți puști să se pună în patru labe și să lingă terenul, ei ar fi făcut-o. Era ceva îmbătător și oribil, și nu voia să se gândească la asta. Rowan nu știa ce l-a împins să facă ce-a făcut apoi. Poate frustrarea izolării sau poate voia să aducă puțin din viața lui veche în cea nouă.

– Vrei să vii să vezi unde stă Secera?

Tyger era suspicios:

– N-o să se supere?

– Nu e acolo, i-a spus Rowan. Spicuiește în alt oraș. N-o să ajungă acasă până târziu.

Rowan știa că Faraday o să fie furios dacă afla că adusese pe cineva acolo. Ceea ce îl provoca pe Rowan și mai mult. Fusese atât de cuminte, de supus. Era timpul să facă și ceva din ce voia să facă.

Când au ajuns, casa era goală. Citra, căreia i se dăduse de asemenea o zi liberă, era plecată. Ar fi vrut să-i facă lui Tyger cunoștință cu ea, dar apoi s-a gândit – dacă le place unul de altul, dacă o vrăjește Tyger? Mereu știuse cum să le ia pe fete. A convins-o o dată pe una să sară cu el de pe o clădire doar ca să poată spune „fetele mor după mine”.

– O să fie ca la Romeo și Julieta, i-a spus. Doar că noi putem să revenim la viață.

Nici nu mai trebuie spus că părinții fetei au fost livizi și, după ce a fost regenerată, i-au interzis să se mai vadă cu el. Tyger a dat din umeri când a aflat:

– Ce pot să zic? Viața ei e o poveste spusă de idioți.

Ceea ce, credea Rowan, era un citat inexact și foarte prost ales din Shakespeare.

Gândul că Citra ar muri pentru Tyger, chiar și numai metaforic, îl cam amețea pe Rowan.

– Asta e? a întrebat Tyger după ce s-a uitat în jur. E doar o casă.

– La ce te așteptai? La un adăpost subteran secret?

– Păi chiar da. Sau la ceva asemănător. Adică, uite ce mobilă are – nu pot să cred că te-a adus să trăiești în gaura asta.

– Nu-i așa de rău. Hai să-ți arăt ceva tare.

L-a dus pe Tyger în camera armelor, pe care, cum era de așteptat, Tyger a considerat-o cu adevărat impresionantă.

– Ce nebunie! N-am văzut niciodată atâtea cuțite – și alea sunt pistoale? Am văzut așa ceva numai în poze!

A luat un pistol de pe perete și s-a uitat pe țevă.

– Să nu tragi!

– Stai liniștit, eu mă arunc, nu mă împușc.

Rowan i-a luat oricum pistolul și cât l-a pus la loc pe perete, Tyger a dat jos o macetă și a început să taie aerul cu ea.

– Crezi că aș putea să o împrumut?

– În niciun caz!

– Hai, te rog, are atâtea, că n-o să-și dea seama.

Rowan știa că Tyger e întruchiparea conceptului de „idee proastă”. Și de aia te distrai cu el ca prieten. Dar acum era o problemă. Rowan i-a prins brațul lui Tyger, l-a lovit în spatele genunchiului ca să-i îndoiaie piciorul și l-a pus la pământ – totul cu o singură mișcare Bokator. Apoi i-a întins brațul și l-a ținut într-un unghi nefiresc, cât să-l doară.

– Ce dracu'! a spus Tyger scrâșnind din dinți.

– Lasă maceta. Acum!

Tyger i-a dat drumul – și chiar atunci au auzit cum se deschide ușa de la intrare. Rowan s-a ridicat.

– Să taci! i-a șoptit.

A deschis puțin ușa și s-a uitat, dar n-a văzut cine e.

– Stai aici, i-a spus lui Tyger, apoi a ieșit și a văzut-o pe Citra cum închide ușa în urma ei. Probabil fusese la alergat, pentru că purta o ținută care arăta mult prea multă piele pentru Rowan în acel moment – iar asta i-a luat prea mult sânge care i-ar fi trebuit la creier. Așa că s-a concentrat pe banderola ei de ucenică și și-a amintit că reacțiile hormonale sunt strict interzise. Citra i-a prezentat un salut de complezență:

– Hei, Rowan.

– Hei.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu.

– De ce stai acolo?

– Unde ar trebui să stau?

Ea și-a dat ochii peste cap, a intrat în baie și a închis ușa.

Rowan s-a strecurat înapoi în camera armelor.

– Cine e? a întrebat Tyger. E tipa aia, cum o cheamă... Vreau să-ți cunosc concurența. Poate o să-mi dea ea imunitate. Sau altceva.

– Nu, i-a spus Rowan. E Secera Faraday și o să te spicuiască pe loc dacă te găsește aici.

Deodată, tupeul lui Tyger s-a evaporat.

– O, Doamne! Ce facem?

– Calmează-te. E la duș. Dacă te miști ușor, te scot eu afară. Au ieșit în hol. Sunetul dușului se auzea după ușa băii.

– Se spală de sânge?

– Da. Era pătat tot.

L-a dus pe Tyger spre ieșire și aproape că l-a împins afară.

• • •

După ce fusese ucenică aproape trei luni, Citra nu putea nega că voia să fie aleasă de Faraday să primească inelul. Oricât s-a împotrivit și oricât și-a zis că nu e o viață pentru ea, a ajuns să-i înțeleagă importanța și să se gândească ce Seceră bună ar putea să fie. Își dorise mereu să ducă o viață care să aibă sens, care să aibă impact. Ca Seceră, ar fi putut. Da, ar avea mâinile pătate de sânge, dar sângele poate fi și un agent de curățare.

Cel puțin așa era considerat în Bokator.

Citrei i se părea că Bokator Văduva Neagră este lucrul cel mai solicitant fizic pe care-l făcuse vreodată. Antrenorul lor era Secera Yingxing, care nu folosea arme să spicuiască, doar propriile mâini și picioare. Făcuse și un jurământ al tăcerii. Se pare că fiecare Seceră sacrificase ceva personal – nu pentru că trebuia, ci pentru că așa aleseseră ei – ca un mod de a-și răscumpăra viețile pe care le luau.

– Tu la ce ai renunța? a întrebat-o Rowan odată pe Citra.

Întrebarea a stânjenit-o.

– Dacă devin Seceră, îmi sacrific viața, nu? Cred că ajunge.

– Și familia, i-a amintit Rowan.

Ea a dat din cap, dar n-a vrut să mai vorbească despre asta. Faptul că și-ar putea întemeia o familie îi era acum atât de străin, că ideea de a *nu* avea una i se părea la fel de îndepărtată. Îi era greu să simtă ceva pentru un lucru la care s-ar fi gândit abia peste câțiva ani. Plus că astfel de lucruri trebuie ținute departe de minte când practici Bokator. Trebuie să ai mintea limpede.

Citra nu mai făcuse niciodată arte marțiale. Fusese mereu genul de fată care preferă sporturile fără contact. Înot, tenis, atletism, orice sport care avea o linie clară sau un fileu între ea și adversar. Bokator era opusul. Luptă corp la corp, braț contra braț. Și comunicarea la antrenament era în întregime fizică, instructorul lor mut le corecta pozițiile direct cu mâinile, ca la păpuși. Era totul numai minte și trup, fără medierea nerușinată a vorbelor.

Erau opt în clasa lor și, deși instructorul era o Seceră, Citra și Rowan erau singurii ucenici. Ceilalți erau Seceri junioare în primul lor an de activitate. Era și o fată, care nu făcea vreun gest special de prietenie față de Citra. Fetele nu primeau vreun tratament special și se aștepta de la ele să fie egalele bărbaților în tot.

Luptele erau dure în Bokator. Fiecare meci începea simplu, cu o mișcare rituală în jurul cercului, cei doi combatanți se provocau unul pe altul într-un fel de dans agresiv. Apoi lucrurile deveneau mai serioase și mai brutale, cu tot felul de lovituri și izbituri unii în alții.

Azi, Citra se lupta cu Rowan. El avea mai multă finețe în mișcări, dar ea avea avantajul vitezei. El era mai puternic, dar și mai înalt, ceea ce nu era un avantaj. Centrul de greutate plasat mai jos al Citrei o făcea mai stabilă. Una peste alta, erau cam egali.

Ea s-a învârtit și i-a dat lui Rowan o lovitură puternică în piept, care aproape l-a doborât.

– Bună asta, i-a zis Rowan.

Secera Yingxing a făcut un semn la gură, ca și cum ar fi închis un fermoar, amintindu-le că nu se vorbește în timpul luptelor.

Ea a venit spre el din stânga și Rowan a parat atât de repede, că Citra nici nu și-a dat seama din ce direcție a venit mâna lui. A fost ca și cum deodată a avut trei mâini. S-a dezechilibrat, dar numai pentru o clipă. A simțit o fierbințeală acolo unde fusese mâna lui. *O să-mi lase o vânătaie.* Citra a rânjit. *O să plătească pentru asta!*

S-a prefăcut că se duce în stânga, apoi a venit spre el din dreapta cu toată forța. L-a pus la pământ și îl ținea ținut – dar, ca și cum s-ar fi schimbat brusc sensul gravitației, el a răsturnat situația. Acum el era deasupra ei și o ținuse. Ar fi putut să-l arunce iar, avea cum, dar n-a făcut-o. Îi simțea inima ca și cum i-ar fi bătut ei în piept și și-a dat seama că vrea să o mai simtă puțin. Voia să-i simtă inima mai mult decât voia să câștige meciul.

Asta a înfuriat-o. A înfuriat-o destul cât să scape de strânsoarea lui și să pună niște spațiu între ei. Nu era nicio linie, niciun fileu, nimic care să-i țină departe, în afară de zidul voinței ei. Dar zidul tot pierdea cărămizi.

Secera Yingxing le-a semnalizat finalul meciului. Citra și Rowan au făcut o plecăciune unul în fața celuilalt și s-au dus la locurile lor pe cerc, față în față, în timp ce alți doi erau chemați să se lupte. Citra se uita concentrată la luptă, hotărâtă să nu-și îndrepte deloc privirea spre Rowan.

Nu mai suntem cei care eram.

Să ne gândim la neputința noastră de a înțelege literatura și mare parte din modurile de petrecere a timpului din vremurile muritoare. Ce era emoționant pentru ei e de neînțeles pentru noi. Numai poveștile de dragoste ce mai trec prin filtrul post-mortalitate, dar și așa, suntem șocați de intensitatea tânjirii și a pierderii ce amenință aceste povești ale muritorilor. Putem să dăm vina pe emo-nanite, care ne limitează disperarea, dar e ceva mai adânc de atât. Muritorii fantasmau că dragostea e eternă și pierderea ei inimaginabilă. Acum știm că nu e adevărat. Dragostea a rămas muritoare, în timp ce noi am devenit eterni. Numai Secerile pot să creeze o egalitate între ele, dar toată lumea știe că șansele de a fi spicuit în acest mileniu sau chiar în următorul sunt atât de mici, că n-ai cum să nu le ignori.

Nu mai suntem cum eram.

Și atunci, dacă nu mai suntem umani, ce mai suntem?

– Din jurnalul de spicuirii al O.S. Curie

Indiscreții

Citra și Rowan nu erau mereu împreună la spicuire. Uneori, Faraday îl lua doar pe unul dintre ei. Cea mai urâtă spicuire la care asistase Citra avusese loc la începutul lui mai, la o săptămână înainte de Conclavul de Primăvară, primul dintre cele trei la care ea și Rowan aveau să ia parte în timpul uceniciei lor.

Ținta lor era un bărbat care tocmai își dăduse vârsta înapoi la 24 de ani. Era acasă, lua cina cu nevasta și cei doi copii, care păreau să fie de vârsta Citrei. Când Secera Faraday a anunțat pentru cine au venit, familia a plâns și bărbatul s-a ascuns într-un dormitor. Faraday îi alesese o moarte ușoară, dar n-a fost să fie. Când Citra și Secera au intrat în cameră, el i-a atacat. Bărbatul era în formă și, în aroganța regenerării, a respins spicuirea și s-a luptat cu Secera, i-a dat una în falcă cu pumnul și i-a spart maxilarul. Citra i-a venit în ajutor cu mișcări Bokator și a aflat imediat că să aplice o artă marțială e altceva decât să o practici în dojo. Bărbatul a contractat-o și s-a îndreptat spre Faraday, care încă era sub efectul loviturii.

Citra a sărit iar pe el, s-a agățat și l-a tras de păr, înfigându-i degetele în ochi. L-a derutat suficient cât să scoată Faraday un cuțit de vânătoare pe care-l ascunsese în robă și să-i taie omului gâtul. Bărbatul a început să găfâie disperat ținându-și mâinile la gât, încercând inutil să oprească potopul de sânge.

Secera Faraday, ținându-și la rândul său o mână pe falca umflată, i-a vorbit – nu cu răutate, ci cu o tristețe grea.

– Înțelegi consecințele a ce ai făcut?

Bărbatul nu putu să-i răspundă. A căzut jos, tremurând. Citra crezuse că o astfel de rană aduce moartea instantaneu, dar se

părea că nu. Nu mai văzuse niciodată atâta sânge.

– Stai aici, i-a spus Secera. Uită-te la el cu bunătate și fii ultimul lucru pe care-l vede.

Apoi a ieșit din cameră. Citra știe ce avea el să facă.

Legea era foarte clară în privința consecințelor fugii sau rezistenței la spicuire. Citra nu putea să-și închidă ochii, căci primise instrucțiuni să n-o facă, dar ar fi vrut să-și poată închide urechile, pentru că știa ce o să se audă din camera de alături.

A început cu rugăminți de la femeie, care implora să-i fie lăsați copiii în pace și apoi s-au auzit plânsetele disperate ale celor mici.

– Nu cerși! l-a auzit Citra pe Faraday spunând tăios. Arată-le acestor copii mai mult curaj decât le-a arătat soțul tău.

Citra l-a fixat pe muribund cu privirea, până când în cele din urmă ochii lui s-au golit de viață. Apoi s-a dus să i se alătore Secerii Faraday. Înainte să intre acolo, a încercat să se întărească, să fie pregătită pentru ce urma.

Cei doi copii erau pe canapea și plânsetele lor deveniseră urlete sfâșietoare. Femeia era în genunchi și le șoptea, îi consola.

– Ai terminat? a întrebat-o Faraday nerăbdător.

Femeia s-a ridicat. Ochii îi erau înlăcrimați, dar nu mai păreau imploratori.

– Fă ce trebuie să faci, i-a spus ea.

– Bun, i-a zis Secera. Îți aplaud tăria. Trebuie să-ți spun că soțul tău nu s-a opus spicuirii.

Faraday și-a atins falca umflată.

– Dar eu și ucenica mea am avut un conflict și așa m-am ales cu loviturile astea.

Femeia doar se holba la el, cu gura ușor întredeschisă. La fel și Citra. Secera s-a întors spre Citra și s-a uitat urât la ea.

– Ucenica mea o să fie pedepsită sever pentru că s-a luptat

cu mine.

Apoi s-a întors spre femeie.

– Te rog să îngenunchezi.

Femeia a căzut în genunchi, sau mai degrabă s-a prăbușit.

Secera Faraday i-a întins inelul.

– După cum e obiceiul, tu și copiii tăi o să primiți imunitate timp de un an. Fiecare dintre voi, vă rog să-mi sărutați inelul.

Femeia l-a sărutat iar și iar și iar.

• • •

Secera a vorbit puțin după ce au plecat. S-au urcat într-un autobuz pentru că, atunci când era posibil, Faraday evita să meargă cu o mașină comună. I se părea o extravagantă.

Când au coborât, Citra a îndrăznit să-i vorbească.

– O să fiu pedepsită că ți-am spart falca?

Citra știa că o să se vindece până a doua zi dimineață, dar nanitele vindecătoare nu erau spontane. Rana încă arăta destul de rău.

– N-o să spui nimănui nimic despre asta, i-a spus sever. Nici măcar n-o să menționezi asta în jurnal, da? N-o să afle nimeni despre ce a făcut omul ăla.

– Da, Onorabile.

Voia să-i spună cât de mult îl admiră pentru ce făcuse. Alesese compasiunea. În fiecare spicuire era o lecție de învățat și cea de azi era una pe care n-avea s-o uite ușor. Sacralitatea legii... și înțelepciunea de a ști când trebuie încălcată.

• • •

Citra, oricât încerca să fie un ucenic de excepție, nu se ținea nici ea mereu cu totul de reguli. Una dintre sarcinile ei nocturne era să-i aducă lui Faraday un pahar cu lapte cald înainte de culcare.

– Ca și în copilărie, laptele cald mai înmoaie din asprimile zilei, i-a spus Secera. Doar că acum nu mai mănânc și un fursec, cum făceam pe atunci.

Numai gândul că o Seceră bea lapte și mănâncă prăjituri înainte de culcare i se părea absurd Citrei. Dar își zicea că și un agent al morții trebuie să aibă plăceri vinovate.

Deseori, însă, când o spicuire se dovedise dificilă, Secera adormea înainte ca Citra să intre în cameră cu laptele. În astfel de momente, îl bea ea sau i-l dădea lui Rowan, pentru că Faraday precizase clar că în casă nu se face risipă.

În seara de după acea spicuire oribilă, Citra a mai rămas puțin în camera lui.

– Seceră Faraday, i-a spus cu blândețe.

Apoi a repetat. N-a primit niciun răspuns. Își dădea seama din respirația lui că adormise. Pe noptieră era un obiect. De fapt, era acolo în fiecare noapte. Inelul lui.

Sclipea în lumina oblică venită din hol. Chiar și în camera aceea neluminată strălucea.

Citra a băut laptele și a pus paharul pe noptieră, ca Secera să vadă a doua zi că îl adusese și că nu fusese risipit. Apoi a îngenuncheat acolo, cu ochii fixați pe inel. Se întrebase de atâtea ori de ce Faraday nu dormea cu el pe deget, dar nu încercase niciodată să afle, i s-ar fi părut o intruziune.

Când avea să-l primească pe al ei, dacă avea să-l primească, o să aibă în continuare același mister solemn pe care-l avea acum sau o să devină ceva obișnuit? O să ajungă să i se pară firesc?

A întins mâna, apoi și-a tras-o înapoi. A întins-o iar și a luat ușor inelul. L-a întors ca să prindă lumina. Piatra era mare, aproape de mărimea unei ghinde. Se zicea că e un diamant, dar în inima lui era o întunecime care-l făcea diferit de orice asemenea bijuterie. Era ceva acolo în inima lui, dar nimeni nu știa ce anume. Ea se întreba dacă Secerile știu. Centrul nu era tocmai negru – era o absență a culorii care arăta altfel de fiecare dată când îl mișcai în lumină, cum se întâmplă uneori cu ochii unui om.

Pe urmă, când s-a uitat spre Seceră, a văzut că ochii îi erau deschiși și o priveau.

A înghețat, știind că a fost prinsă, știind că n-are scăpare nici dacă pune acum inelul la loc.

– Ți-ar plăcea să-l încerci? a întrebat Secera Faraday.

– Nu, i-a spus ea. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-l ating.

– N-ar fi trebuit, dar l-ai atins.

Ea s-a întrebat dacă el fusese treaz în tot acest timp.

– Încearcă-l, i-a spus el. Insist.

Citra ezita, dar a făcut întocmai, pentru că, în ciuda răspunsului dat, voia totuși să-l încerce.

L-a simțit fierbinte pe deget. Era făcut pentru Seceră, așa că îi era prea larg. Era și mai greu decât își imaginase.

– Nu te temi că ți-ar putea fi furat? l-a întrebat ea.

– Nu prea. Oricine e destul de neghiob să fure inelul unei Seceri e imediat zburat de pe lume, așa că încetează să fie o problemă.

Inelul se făcea din ce în ce mai rece.

– E un obiect demn de râvnit, totuși, nu? a întrebat-o Secera.

Deodată, Citra și-a dat seama că inelul nu era doar rece, era înghețat. Metalul devenise în câteva secunde alb, plin de gheață, și degetul o durea atât de tare de la frig, că a țipat și l-a tras de pe deget. A zburat în celălalt capăt al camerei.

Nu doar inelarul îi era degerat puternic, ci și degetele care trăseseră inelul. Abia și-a reținut un scâncet. Simțea cum se încălzește în tot corpul, în timp ce nanitele vindecătoare eliberau morfină. A devenit somnoroasă, dar s-a forțat să rămână trează.

– O măsură de protecție pe care am instalat-o chiar eu, i-a spus Secera. Un microcip care îngheață. Dă-mi să-ți văd mâna.

A aprins veioza de pe noptieră, i-a luat mâna și s-a uitat la degetul inelar. Carnea era albastru-deschis și înghețată.

– În Era Mortalității poate ai fi pierdut degetul, dar cred că

nanitele tale deja își fac treaba.

I-a dat drumul la mână.

– O să te faci bine până dimineață. Poate data viitoare o să gândești mai bine înainte să atingi lucruri care nu-ți aparțin.

Și-a luat inelul înapoi, l-a pus pe noptieră, apoi i-a dat fetei paharul gol.

– De acum înainte o să-mi aducă Rowan laptele seara.

Citra s-a dezumflat.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, Onorabile. Ai dreptate, nu merit să-ți aduc laptele.

El și-a ridicat o sprânceană.

– M-ai înțeles greșit. Nu e o pedeapsă. Curiozitatea e umană. N-am făcut decât să-ți permit să ți-o scoți din sistem.

Apoi a ridicat puțin colțurile buzelor și a zâmbit conspirativ.

– Acum să vedem cât îi ia lui Rowan să încerce inelul.

Uneori, când greutatea profesiei mele devine copleșitoare, încep să jelesc tot ce am pierdut când am cucerit moartea. Mă gândesc la religie și cum, odată ce am devenit proprii noștri salvatori, zeii noștri, majoritatea credințelor devin irelevante. Cum era când credeam în ceva mai mare ca noi? Când ne acceptam imperfecțiunea și contemplant viziunea a tot ce nu puteam să fim? Cred că era alinător. Cred că era înspăimântător. Cred că-i înălța pe oameni din banalitate, dar și justifica tot felul de rele. Mă întreb dacă beneficiul luminos al credinței era mai mare decât bezna pe care abuzul ei o putea aduce. Sunt și acum culte, bineînțeles, cultele tonale, se îmbracă în pânză de sac și venerază vibrațiile sonore – dar ca atâtea lucruri din lumea noastră, numai încearcă să imite ce a fost cândva. Ritualurile lor nu pot fi luate în serios. Există numai ca să facă trecerea timpului să pară plină de înțeles, profundă.

În ultima vreme m-a interesat un cult din cartierul meu. M-am dus la locul lor de întâlnire. Am fost acolo să-l spicuiesc pe unul dintre enoriași – un bărbat care încă nu-și dăduse niciodată vârsta înapoi. Intonau ceva ce se cheamă „frecvența rezonantă a universului”. Unul dintre ei mi-a spus că sunetul e viu și că dacă te armonizezi cu el simți pace. Mă întreb, când se uită la diapazonul uriaș care e simbolul credinței lor, sunt convinși că e un simbol al puterii sau doar participă toți la o glumă comunitară?

– Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

Nicio toleranță pentru mediocritate

– Domul Secerilor e singurul organism care se autoguvernează, a spus Secera Faraday. În timp ce restul lumii trăiește sub domnia Tunetului, Domul Secerilor nu. Și de aceea avem conclavuri de trei ori pe an, ca să rezolvăm dispute, să discutăm regulile noastre și să ținem doliu pentru viețile pe care le-am luat.

Peste mai puțin de o săptămână începea Conclavul de Primăvară, care trebuia să aibă loc în prima săptămână din mai. Rowan și Citra studiaseră destul din structura Domului ca să știe că toate cele 25 de regiuni ale lumii își țineau conclavurile în aceeași zi și că erau acum 321 de Seceri în regiunea aflată în inima continentului nordmerican.

– Conclavul MidMerican e unul important, le-a spus Secera Faraday, pentru că noi stabilim direcția pentru mare parte din lume. E o expresie: „Cum merge MidMerica, merge și restul planetei.” Marii Ucigași de la Conclavul Global stau mereu cu ochii pe noi.

Secera Faraday le-a explicat că la fiecare conclav o să fie testați.

– Nu știi care e natura acestui prim test și de aceea trebuie să fiți pregătiți cât mai bine în toate aspectele antrenamentului vostru.

Rowan avea un milion de întrebări despre conclav, dar le-a ținut pentru el. A lăsat-o pe Citra să întrebe – în principal pentru că-l irita pe Faraday și el nici nu răspundea vreodată.

– O să aflați tot ce trebuie când o să ajungeți acolo. Deocamdată concentrați-vă pe antrenament și pe studii.

Rowan nu fusese niciodată un elev excepțional – dar o

făcuse intenționat. Atrăgea atenția dacă erai prea bun sau prea prost. Oricât ar fi urât să fie lăptucă, era zona lui de confort.

– Dacă te străduiești, n-am nicio îndoială că ai putea fi la vârful clasei, i-a spus profesorul de științe după ce luase nota cea mai mare cu un an înainte, în al doilea semestru.

O făcuse doar ca să vadă dacă poate. Acum că știa, nu mai avea sens să o facă iar. Erau multe motive, unul fiind și ignoranța lui în privința Secerilor în acele zile de dinainte de ucenicie. Presupusese că dacă ar fi un elev eminent, ar deveni o țintă. Auzise că prietenul unui prieten fusese spicuit la unsprezece ani doar pentru că era cel mai deștept din clasă. Era un mit urban, dar Rowan l-a crezut destul ca să-l facă să se țină departe de reflectoare. Se întreba dacă și alți copii făceau așa de teamă să nu fie spicuiți.

Avea puțină experiență cu învățatul. Îl obosea de moarte și nu avea doar toxicologie, istorie post-mortalitate și de scris jurnalul. Mai era și metalurgia aplicată pe arme, filosofia mortalității, psihologia imortalității și literatura Domului Secerilor, de la poezie la înțelepciunea găsită în jurnalele Secerilor faimoase. Și bineînțeles, statisticile pe care Faraday se baza atât de mult.

Nu mai exista nicio toleranță pentru mediocritate, în special acum, că se apropia conclavul.

Rowan i-a pus totuși o întrebare lui Faraday:

– O să fim descalificați dacă picăm testul?

Faraday s-a gândit puțin înainte să răspundă:

– Nu, dar *există* o consecință.

Însă nu le-a spus care e. Rowan s-a gândit că să nu știi e mai înspăimântător decât să știi.

Cu doar câteva zile înainte de conclav, el și Citra au rămas târziu în noapte să studieze în camera armelor. Rowan a ațipit, dar s-a trezit imediat când Citra a izbit o carte.

– Urăsc asta! a anunțat ea. Cerberin, aconit, coniu, poloniu –

mi se amestecă otrăvurile în cap.

– Asta sigur le face și mai mortale, i-a spus Rowan și a rânjit. Ea și-a încrucișat brațele.

– Tu îți știi otrăvurile?

– Trebuie să știm numai 40 până la conclav.

– Și le știi?

– O să le știu.

– Care-i formula moleculară pentru tetrodotoxină?

Voia s-o ignore, dar nu putea să dea înapoi de la provocare. Începea să împrumute ceva din competitivitatea ei.

– $C_{11}H_{17}N_3O_6$.

– Greșit! a spus ea și a îndreptat un deget spre el. E O_8 , nu O_6 .

Ai picat!

Încerca să-l stârnească, să nu fie ea singura enervată. Dar el n-avea de gând să se lase stârnit.

– Poate, i-a răspuns și a încercat să se întoarcă la studiile lui.

– Nu ești nici măcar puțin îngrijorat?

El a tras adânc aer în piept și și-a închis cartea. Când Faraday începuse să le predea, lui Rowan manualele vechi i-s-au părut descurajatoare, dar în timp a descoperit că e foarte satisfăcător să dai paginile și – cum deja descoperise Citra – e un fel de catharsis să închizi cartea cu un pocnet.

– Bineînțeles că sunt îngrijorat, dar uite ce cred. Știm că n-o să ne descalifice și deja știm că n-o să fim spicuiți și o să mai avem încă două șanse să recuperăm înainte să se facă alegerea între noi. Oricare ar fi consecințele dacă picăm primul rând de teste, o să ne descurcăm.

Citra s-a lăsat pe spate în scaun.

– Eu nu pic, a spus, dar nu părea prea convinsă.

Avea un aer bosumflat care l-a făcut pe Rowan să vrea să zâmbească, dar n-a făcut asta, pentru că știa că o s-o enerveze. Îi plăcea cum se înfurie, dar aveau prea multe pe cap ca să-și permită devieri emoționale.

Rowan și-a pus deoparte cartea de toxicologie și a scos alta, care trata identificarea armelor. Li se cerea să poată identifica 30 de arme diferite, să știe cum să le mânuiască și istoriile lor. Pe Rowan subiectul acesta îl îngrijora mai mult decât otrăvurile. S-a uitat cu coada ochiului la Citra, care l-a văzut, așa că el n-a mai încercat s-o privească.

– Mi-ar fi dor de tine.

El a ridicat capul și ea s-a uitat într-o parte.

– Cum adică?

– Adică, dacă descalificarea ar fi parte din reguli, mi-ar fi dor să te am prin preajmă.

S-a gândit să întindă mâna și s-o atingă pe a ei. Dar masa era mare și mâna ei era prea departe. Ar fi fost stânjenitor. Dar și dacă ar fi stat aproape unul de altul, ar fi fost o nebunie.

– Dar nu e parte din reguli, i-a spus. Ceea ce înseamnă că orice ar fi, ești blocată aici cu mine încă opt luni.

Ea a rânjit.

– Da. Sunt sigură că o să mă satur de tine până atunci.

Era prima dată când Rowan s-a gândit că poate ea nu-l urăște așa cum credea el.

Sistemul normativ a funcționat timp de două sute de ani și deși diferă de la regiune la regiune, e clar pentru orice Seceră care îi e responsabilitatea. Bineînțeles că pot să treacă zile sau săptămâni fără să spicuim, dar trebuie să ne facem norma până la următorul conclav. Există unii prea harnici, care își termină spicuirile și nu mai au ce face până la conclav. Mai sunt și cei care amână și trebuie să se grăbească la sfârșit. Amândouă metodele creează neglijențe și favorizări neintenționate. Mă întreb deseori dacă norma o să se schimbe vreodată și dacă da, cât de mult. Creșterea populației e încă mare, dar e echilibrată de abilitatea Tunetului de a avea grijă de cât mai mulți. Resurse regenerabile, locuințe subterane, insule artificiale, totul e făcut fără să se scadă din spațiul verde sau să apară senzația de aglomerare. Stăpânim această lume și o protejăm într-un mod la care strămoșii noștri doar visau.

Dar toate sunt limitate. Deși Tunetul nu intervine în treburile Domului, poate face sugestii în privința numărului de Seceri. Acum sunt cam cinci milioane de oameni spicuiți într-un an în toată lumea, extrem de puțin față de câți mureau în Era Mortalității și prea puțin ca să poată echilibra creșterea populației. Mă gândesc cu groază de câte Seceri ar fi nevoie și de câte spicuiți dacă ar trebui să controlăm cu adevărat creșterea populației.

– Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

Conclavul de Primăvară

Fulcrum City era o metropolă post-mortalitate din centrul MidMericii. Acolo, lângă râu, la poalele turnurilor orașului, era o structură veche din piatră, impresionantă nu prin înălțimea, ci prin soliditatea ei. Coloane de marmură și arce susțineau un dom uriaș de cupru. Era un omagiu adus Greciei antice și Romei imperiale, bazele civilizației noastre. Încă mai era numit Capitoliul, pentru că acolo fusese cândva capitala statului, pe vremea când încă mai erau state – în zilele de dinainte ca guvernele să dispară.

Acum avea onoarea de a găzdui oficiile administrative ale Domului MidMerican și, de trei ori pe an, conclavul Secerilor.

. . .

Ploua puternic în ziua Conclavului de Primăvară. Citrei îi plăcea ploaia, dar o zi întunecată plus tensiunile conclavului erau deja prea mult. O zi însorită ar fi fost însă ca o batjocură. Citra și-a dat seama că nu există vreme potrivită pentru a fi prezentat unei comisii de Seceri intimidante.

Fulcrum City era la numai o oră distanță cu hipertrenul, dar bineînțeles că lui Faraday hipertrenurile i se păreau o extravaganță inutilă.

– Și în plus, vreau să văd peisaje, nu pereții unui tunel. Sunt om, nu cârțiță.

Un tren obișnuit ajungea acolo în șase ore și Citrei i-a plăcut ce vedea pe geam, deși mare parte din drum a stat cu nasul în manuale.

Fulcrum City era pe râul Mississippi. Fata și-a amintit că acolo se aflase mai demult un pod argintiu uriaș, dar că acesta fusese distrus în Era Mortalității de ceva ce se numea terorism.

Ar fi vrut să afle mai multe despre oraș, dar trebuia să se concentreze pe otrăvuri și arme.

Au ajuns cu o seară înainte de conclav și au stat într-un hotel din centru. Dimineața a venit mult prea repede. La șase și jumătate, o oră imposibilă, când Citra, Rowan și Secera Faraday mergeau pe străzi de la hotel, oamenii alergau spre ei să le dea umbrele. Preferau să se ude ei learcă decât să vadă o Seceră și ucenicii ei în ploaie.

– Ei știu că ai luat doi ucenici în loc de unul? a întrebat Citra.

– Sigur că știu, a spus Rowan. De ce n-ar ști?

Dar tăcerea lui Faraday părea să spună altceva.

– Ai discutat asta cu Marele Tăiș, nu, Seceră Faraday?

– De la Dom, din experiența mea, e mai bine să ceri iertare decât permisiune, le-a spus el.

Citra s-a uitat la Rowan cu o privire însemnând „ți-am spus eu”, dar Rowan s-a ascuns după umbrelă.

– N-o să fie o problemă, le-a mai spus Faraday, dar nu părea prea convins.

Citra s-a uitat iar la Rowan, care acum nu mai era eclipsat de umbrelă.

– Sunt singura îngrijorată?

Rowan a dat din umeri.

– Avem imunitate până la Conclavul de Iarnă și nu poate fi revocată – toată lumea știe. Ce-ar putea să ne facă în cel mai rău caz?

. . .

Unele Seceri veniseră la Capitoliu pe jos, la fel ca ei. Altele în mașini comune, altele în mașini particulare și unele în limuzine.

Fuseseră puse funii care țineau spectatorii la distanță pe ambele părți ale treptelor imense de marmură care duceau la intrare și mai erau acolo și ofițeri de pace și membri ai Gărzii Lamelor, paza de elită a Domului. Secerile erau protejate de

publicul adorator, chiar dacă publicul nu era protejat de ele.

– Disprețuiesc momentul ăsta, a spus Faraday, referindu-se la urcatul scărilor spre conclav. E și mai rău când nu plouă. Mulțimea de pe ambele părți e nesfârșită.

Acum erau cam jumătate din câți ar fi fost într-o zi cu soare. Citra nu se gândise niciodată că oamenii ar veni să vadă adunarea Secerilor, dar până la urmă toate celebritățile atrag curioși, așa că de ce nu și la o întâlnire a Secerilor?

Unele Seceri făceau cu mâna, altele linguseau mulțimea, pupau bebeluși și împărțeau imunități la întâmplare. Citra și Rowan l-au imitat pe Faraday, care ignora total lumea.

În holul de la intrare erau cam o duzină de Seceri, își scoteau pelerinele de ploaie, dând la iveală robe de toate culorile, din diverse materiale. Era un curcubeu care te făcea să te gândești la orice altceva, numai la moarte nu. O mișcare intenționată, și-a dat seama Citra. Secerile voiau să fie văzute ca agenți ai luminii, nu ai întunericului.

Printr-o arcadă mare se ajungea la o sală uriașă sub domul central, un loc unde sute de Seceri se salutau și conversau relaxate în jurul unui mic dejun elaborat, așezat pe o masă mare în centru. Citra se întreba despre ce ar fi putut să vorbească. Despre instrumentele de spicuit? Despre vreme? Despre croiala robelor? Era destul de intimidant să fii în prezența unei singure Seceri. Dar să fii înconjurat de sute era destul ca să-ți înmoaie genunchii.

Secera Faraday se aplecă și le șopti:

– Îl vedeți?

Le arătă cu degetul un bărbat chel, cu o barbă mare.

– Secera Arhimedea, unul dintre cei mai bătrâni din lume. Se laudă că a fost prezent când s-a creat Domul, în Anul Condorului, dar e o minciună. Nu e *atât* de bătrân! Și acolo...

A arătat spre o femeie cu păr lung, argintiu, într-o robă de culoarea lavandei.

– Ea e Secera Curie.

Citra a suspinat.

– Marea Doamnă a Morții?

– Ea însăși.

– E adevărat că l-a spicuit pe ultimul președinte, înainte ca Tunetul să preia controlul? a întrebat Citra.

– Și pe cei din cabinetul lui, da.

S-a uitat la ea. Poate cu prea mult regret, s-a gândit Citra.

– Acțiunile ei erau destul de controversate pe atunci.

Femeia le-a surprins privirile și s-a întors spre ei. Citra a înghețat când ochii ei gri au fixat-o. Apoi femeia le-a zâmbit, a dat din cap și s-a întors la discuția pe care o purta.

Un grup de patru sau cinci Seceri se afla mai aproape de intrarea camerei de adunare, ale cărei uși erau închise. Purtau robe strălucitoare, acoperite de pietre prețioase. Centrul atenției lor era o Seceră în albastru regal, cu diamante. Bărbatul a spus ceva și ceilalți au râs puțin cam prea din inimă ca să fie altceva decât niște lingușitori.

– Cine-i acela? a întrebat Citra.

Fața lui Faraday s-a acrit.

– Ăla, a zis și nici n-a încercat să-și ascundă disprețul, e Secera Goddard și e mai bine să-l evitați.

– Goddard... maestrul spicuirilor în masă? a întrebat Rowan.

Faraday s-a uitat la el un pic îngrijorat.

– De unde știi?

Rowan a dat din umeri.

– Am un prieten care e obsedat de așa ceva și a auzit poveștile.

Citra a icnit, dându-și seama că auzise de Goddard, dar nu de numele lui, ci de faptele sale. Sau, mai precis, auzise zvonuri, pentru că nu existau rapoarte oficiale. Dar, cum spusese Rowan, auzise poveștile.

– El e cel care a spicuit un avion întreg?

– De ce? a întrebat Faraday și s-a uitat la ea rece, acuzator.
Te impresionează?

Citra a dat din cap.

– Nu, dimpotrivă.

Dar era puțin fermecată de felul în care roba lui Goddard capta lumina. Toată lumea era fermecată, și probabil asta fusese și intenția lui.

Și totuși, nu era cea mai ostentativă robă. Printre ceilalți se plimba o Seceră într-o robă aurie. Bărbatul era atât de masiv, că roba lui părea un cort aurit.

– Cine-i grasul? a întrebat Citra.

– Pare cineva important, a zis Rowan.

– Într-adevăr, a spus Secera Faraday, grasul, cum îi zici tu, e Marele Tăiș. Cel mai puternic om din Domul MidMerican. El prezidează conclavul.

Marele Tăiș se mișca prin mulțime ca o planetă gigantică, gazoasă, care curbează spațiul din jurul ei. Și-ar fi putut activa nanitele să elimine ceva din greutatea lui, dar era clar că alesese să nu facă asta. Alegerea era o declarație curajoasă, și mărimea lui îl făcea o figură impunătoare. Când l-a văzut pe Faraday, s-a scuzat celor cu care vorbea și a venit spre el.

– Onorabile Faraday, e întotdeauna o plăcere să te văd.

A prins mâna întinsă a lui Faraday cu ambele sale mâini, într-o strânsoare care ar fi trebuit să fie călduroasă, dar era doar forțată și artificială.

– Citra, Rowan, vi-l prezint pe Marele Tăiș Xenocrate, a spus Faraday, apoi s-a întors la omul cel masiv. Aceștia sunt noii mei ucenici.

Bărbatul imens i-a evaluat timp de o clipă.

– O ucenicie dublă, a spus jovial. Cred că e o premieră. Majoritatea Secerilor abia se descurcă cu unul singur.

– Cel mai bun dintre ei va primi binecuvântarea mea și inelul.

– Și celălalt, a spus Marele Tăiș, o să fie foarte dezamăgit.
Apoi s-a dus să salute și alte Seceri care veneau de afară, din ploaie.

– Ai văzut? a spus Rowan. Și tu erai îngrijorată.

Dar Citrei nu i se părea nimic sincer la bărbatul ăla.

• • •

Rowan *era* emoționat, dar nu voia să recunoască. Știa că dacă ar recunoaște, Citra ar fi și mai îngrijorată, ceea ce l-ar face și pe el îngrijorat. Așa că se lupta cu temerile lui și își ținea ochii deschiși la tot ce se întâmpla în jur.

Erau și alți ucenici acolo. I-a auzit pe doi dintre ei vorbind despre cum aceea era „marea zi”. Un băiat și o fată, amândoi mai în vârstă ca el, poate de 18 sau 19 ani, aveau să-și primească inelele și să devină Seceri junioare. Fata se plângea că în primii patru ani trebuia să ceară aprobare de la un comitet pentru spicuire.

– Pentru fiecare, zicea ea. Ca și cum am fi bebeluși.

– Măcar ucenicia nu ține patru ani, a spus Rowan ca să intre în discuția lor.

Cei doi l-au privit cu oarecare dezgust.

– Adică, vreau să spun că îți trebuie patru ani ca să iei o diplomă de liceu, nu?

Rowan știa că se îngroapă și mai rău, dar deja se băgase în conversație.

– Măcar nu-ți trebuie așa mult să iei o licență pentru spicuire.

– Cine naiba ești tu? a întrebat fata.

– Ignoră-l, e doar o *spatulă*.

– O ce?

Rowan fusese numit în multe feluri, dar niciodată așa.

Băiatul s-a strâmbat la el.

– Nu știi nimic? l-a întrebat fata. Spatulă, așa sunt numiții ucenicii noi, pentru că nu-s buni decât să întoarcă burgerii

Secerii.

Rowan a răs, ceea ce i-a enervat și mai rău.

Citra s-a apropiat și ea.

– Și dacă noi suntem spatule, voi ce sunteți? Ungchiere?

Băiatul se uită la ea ca și cum ar fi vrut s-o strângă de gât.

– Cine e mentorul tău? a întrebat-o. Ar trebui să fie anunțat de lipsa voastră de respect.

– Eu sunt, a zis Faraday și a pus o palmă pe umărul Citrei. Și nu poți să pretinzi respectul nimănui până nu primești inelul.

Băiatul părea să se micșoreze.

– Onorabilă Seceră Faraday! Îmi pare rău, n-am știut.

Fata a făcut un pas într-o parte ca să se distanțeze de colegul ei.

– Baftă azi, le-a urat Faraday cu un gest generos, pe care nu-l meritau.

– Mulțumesc, a spus fata, dar dacă îmi permiteți, bafta n-are nimic de-a face. Ne-am antrenat amândoi îndelung și am fost învățați bine de Secerile noastre.

– Foarte adevărat, a spus Faraday.

Au dat respectuoși din cap unii către alții, aproape ca niște reverențe, și au plecat. Faraday s-a întors spre Rowan și Citra.

– Fata o să primească inelul azi, a spus. Băiatul o să fie respins.

– De unde știi? a întrebat Rowan.

– Am prieteni în comitet. Băiatul e deștept, dar prea iute la mânie. E un defect fatal, care nu poate fi tolerat.

Oricât de enervant i se păruse puștiul, Rowan a simțit totuși un pic de milă.

– Ce se întâmplă cu ucenicii respinși?

– Se întorc la familiile lor și-și reiau viața de unde au lăsat-o.

– Dar viața nu poate fi la fel după ce te pregătești un an să fii Seceră, a spus Rowan.

– E adevărat, a zis Faraday, dar dintr-o înțelegere profundă a

ce înseamnă să fii Seceră nu poate ieși decât ceva bun.

Rowan a dat din cap, dar i s-a părut că asta e o viziune cam naivă pentru cineva atât de înțelept. Antrenamentul era ceva care lăsa urme. Cicatrici de toate felurile, intenționate, dar tot cicatrici.

Sala a devenit aglomerată și pereții de marmură, podeaua și bolta făceau ca vocile să sune ca o cacofonie. Rowan a încercat să mai prindă conversații, dar se pierdeau în rumoare. Faraday le spusese că ușile mari de bronz de la camera adunării o să se deschidă la șapte dimineața și Secerile o să fie lăsate libere la șapte seara. Douăsprezece ore să rezolve orice aveau de rezolvat. Ce rămânea nefăcut avea să aștepte patru luni până la conclavul următor.

– La începuturi, le-a spus Faraday când ușile s-au deschis, un conclav dura trei zile. Dar și-au dat seama că după prima zi nu se mai întâmpla nimic în afară de certuri și atitudini. Încă mai sunt, dar timpul e restrâns. Ne obligă să ne mișcăm mai repede în ce avem de făcut.

Camera era un semicerc uriaș cu o platformă în față, unde stătea Marele Tăiș, și pe ambele părți, puțin mai jos, erau locuri pentru Scribul Conclavului, care înregistra tot, și Parlamentarul, cel care interpreta regulile și procedurile dacă apărea vreo neclaritate. Secera Faraday le spusese destul despre structura de putere a Domului ca Rowan să știe acum toate astea.

Primul punct din program, odată ce toată lumea s-a instalat, a fost Recitarea Numelor. Unul câte unul, în nicio ordine anume, Secerile au venit în față să recite numele celor spicuiți în ultimele patru luni.

– Nu putem să le recităm pe toate, le-a zis Faraday. Sunt peste trei sute de Seceri, ar fi mai mult de 26 de mii de nume. Trebuie să alegem doar câte zece. Cele pe care ni le amintim cel mai bine, cei care au murit cu mult curaj, cei ale căror vieți au

fost remarcabile.

După fiecare nume, se suna un clopot de fier, solemn și rezonant. Rowan a fost bucuros să-l audă pe Faraday spunând numele lui Kohl Whitlock.

. . .

Recitarea a plictisit-o destul de repede pe Citra. Chiar și redusă la câte zece nume de fiecare, a durat două ore. Era nobil că Secerile aduceau un omagiu celor spicuiți, dar dacă aveau numai douăsprezece ore să rezolve trei luni de probleme, nu-i vedea sensul.

Nu exista niciun program scris, așa că ea și Rowan nu știau ce urmează, iar Faraday le explica lucrurile în timp ce se întâmplau.

– Când o să fie testul nostru? O să fim duși altundeva să-l dăm? a întrebat Citra, dar Faraday i-a făcut semn să tacă.

După Recitare a urmat o spălare ceremonială a mâinilor. Secerile s-au ridicat și s-au aliniat în fața a două bazine, fiecare pe câte o parte a platformei. Din nou, Citra nu vedea sensul gestului.

– Tot ritualul ăsta parcă e un cult tonal, i-a spus lui Faraday când s-a întors la locul lui cu mâinile ude.

Faraday s-a aplecat spre ea și i-a șoptit:

– Să nu lași vreo altă Seceră să audă că ai spus așa ceva.

– Te simți mai curat după ce-ți bagi mâinile într-o apă unde au mai fost câteva sute de mâini?

Faraday a oftat.

– Ne aduce alinare. Ne unește într-o comunitate. Nu bagateliza tradițiile noastre; într-o zi ar putea să fie și ale tale.

– Sau nu, a zis Rowan.

Citra s-a foit stânjenită și a mormăit:

– Pur și simplu mi se pare o pierdere de timp.

Faraday știa că frământarea ei era alta – se întreba când o să fie prezentați conclavului și când o să dea testul. Citra nu era o

față care să suporte să stea prea mult într-o stare de neclaritate, fără niciun fel de informații. Poate de aceea o și ținea Faraday ca pe ace. Le testa mereu slăbiciunile.

A urmat un moment în care câteva Seceri au fost scoase în față pentru că au trișat ori au fost părtinitoare într-un fel sau altul când și-au făcut spicuirile. Asta se dovedi ceva mai interesant pentru Citra, căci putea afla puțin din ce se întâmpla în culise. O Seceră spicuiseră prea puțini oameni bogați. A fost muștrată și i s-a dat sarcina de a spicui numai bogați până la următorul conclav.

O altă Seceră avea o inegalitate rasială în listă. Mulți cu prevalență hispanică, puțini cu cea africană.

– E din cauza locului în care trăiesc, a încercat bărbatul să se apere. Oamenii de acolo au un procent hispanic mai mare.

Marele Tăiș Xenocrate nu a fost impresionat.

– Atunci aruncă o plasă mai mare, i-a spus. Spicuieste altundeva.

A fost somat să-și echilibreze lista, altfel, avea să fie disciplinat, adică o comisie avea să-i aprobe orice spicuire. Să li se ia libertatea alegerii era o umilire pentru orice Seceră. Șaisprezece Seceri au fost scoase în față. Zece au fost avertizate, șase au fost disciplinate. Cea mai stranie situație a fost cu o Seceră-bărbat care era prea chipeș pentru binele lui. A fost scos în față pentru că spicuiseră prea mulți oameni neatrăgători.

– Ce idee! a strigat cineva din mulțime. Imaginează-ți ce lume ar fi dacă am spicui numai oameni urâți!

Un val de râsete s-a auzit în toată sala. Secera a încercat să se apere cu vechea zicală „frumusețea e în ochii celui care privește”, dar Marele Tăiș n-a fost convins. Se pare însă că era a treia greșeală de acest gen, așa că a rămas într-o permanentă perioadă de probe. Putea să trăiască în continuare ca Seceră, dar n-avea voie să spicuiască „până în următorul an reptilian”,

a hotărât Marele Tăiș.

– Ce nebunie, a comentat Citra destul de tare ca să audă Rowan și Faraday. Nimeni nu știe după ce animale o să fie numiți anii viitori. Ultimul an reptilian a fost Anul Geko, înainte să mă nasc eu.

– Exact! a spus Faraday cu un pic de bucurie vinovată. Ceea ce înseamnă că pedeapsa lui se poate încheia anul următor sau niciodată. Acum o să-și ocupe timpul făcând lobby la biroul Calendarului să numească un an după vreo specie de șopârlă sau după vreun monstru Gila sau altă reptilă care n-a fost încă folosită.

Înainte să se termine momentul disciplinar, a mai fost scoasă în față o Seceră. Dar nu pentru că ar fi trișat.

– Am aici un bilet anonim, a spus Marele Tăiș, care-l acuză pe Onorabilul Goddard de abuz.

S-a auzit o rumoare în toată sala. Citra l-a văzut pe Goddard cum șoptește ceva cercului său de însoțitori și cum se ridică.

– De ce fel de abuz sunt acuzat?

– Cruzime fără necesitate în spicuirii.

– Și totuși acuzația e anonimă! a spus Goddard. Nu pot să cred că un tovarăș Seceră e capabil de așa o lașitate. Cer ca acuzatorul să se arate.

Iar s-a auzit rumoare. Nu s-a ridicat nimeni, nu și-a asumat nimeni responsabilitatea.

– Atunci refuz să-i răspund unui acuzator invizibil, a spus Goddard.

Citra se aștepta ca Marele Tăiș să insiste. O acuzație de la o Seceră trebuia luată în serios. Dar Marele Tăiș a pus biletul pe masă și a spus:

– Bun, dacă nu mai e nimic altceva, o să luăm o pauză.

Și Secerile, marii aducători de moarte ai Pământului, au început să se grăbească spre cafea și gogoși.

Odată ajunși în sală, Faraday s-a aplecat spre Citra și Rowan

și a spus:

– N-a fost niciun acuzator anonim. Sunt sigur că Secera Goddard s-a acuzat singur.

– De ce ar face așa ceva? a întrebat Citra.

– Ca să o ia înaintea dușmanilor. E cel mai vechi truc din lume. Acum, despre oricine îl acuză o să se creadă că e acuzatorul anonim. Nimeni n-o să se mai pornească împotriva lui.

• • •

Rowan și-a dat seama că e mai puțin interesat de jocurile din sala adunării și mai mult de lucrurile din afară. Deja începea să înțeleagă cum e Domul Secerilor. Cele mai importante mișcări nu se făceau după ușile de bronz, ci în sala mare și în alte spații mai obscure din clădire – și erau multe, probabil tocmai în acest scop.

Conversațiile de dimineață fuseseră numai pălăvrăgeală, dar acum, pe măsură ce ziua înainta, Rowan vedea cum Secerile se adună în grupuri mici, cum fac târguri și construiesc alianțe și discută scopuri secrete.

A auzit un grup care plănuia să propună interzicerea exploziilor controlate de la distanță ca metodă de spicuire – nu din motive etice, ci pentru că lobbiiștii armelor îi făcuseră o donație serioasă unei anume Seceri. Un alt grup încerca să plaseze o Seceră tânără într-o poziție în comitetul de selecție, ca să influențeze selectarea spicuirilor când e nevoie.

Politica poate că era ceva din trecut oriunde altundeva, dar în Dom trăia încă. Mentorul lor nu se alătura intriganților. Faraday rămânea solitar și deasupra politicilor mărunte, la fel ca jumătate dintre Seceri.

– Cunoaștem șmecheriile șmecherilor, le-a spus ucenicilor săi în timp ce lua o gogoasă cu gem. Și le facem pe plac numai când vrem noi, ceilalți.

Rowan îl observa atent pe Goddard. Multe Seceri se apropiau

de el să-i vorbească. Anturajul său de Seceri junioare era multicultural, în sensul vechi al cuvântului. Deși nimeni nu mai era curat etno-genetic, cei din cercul său aveau trăsături care înclinau spre o etnie sau alta. Fata în verde părea panasiatică, bărbatul în galben – african, cel în portocaliu era cât se poate de caucazian, și el însuși părea ușor hispanic. Era clar o Seceră care voia vizibilitate cât mai multă, și chiar și acea echilibrare a etniilor era un gest grandios vizibil.

Deși Goddard nu s-a întors nicio clipă, Rowan simțea că omul se știe privit.

. . .

Tot restul dimineții au fost făcute mai multe propuneri și au fost dezbătute aprig în sala adunării. Cum spusese Faraday, șmecherii câștigau numai când voiau ceilalți, cei înțelepți. Interzicerea detonatoarelor a fost aprobată – nu datorită șpăgilor date de lobiștii armelor, ci pentru că aruncarea în aer a oamenilor a fost considerată crudă și sub demnitatea Domului. Toate Secerile tinere propuse ca membri ai comitetelor de selecție au fost respinse, pentru că nimeni din acel comitet nu trebuia să fie dirijat de altcineva.

– Mi-ar plăcea să fiu într-un comitet al Secerilor cândva, a spus Rowan.

Citra l-a privit curioasă:

– De ce vorbești ca Faraday?

Rowan a dat din umeri.

– Când ești în Roma...

– Nu suntem în Roma, i-a amintit ea. Dacă am fi, conclavul s-ar ține într-un loc mai ca lumea.

Restaurantele locale se bătuseră pentru șansa de a servi conclavul, așa că prânzul a fost un bufet și mai somptuos decât micul dejun – iar Faraday și-a umplut farfuria, ceea ce nu-i stătea în fire.

– Nu-l judecați, le-a spus Secera Curie lui Rowan și Citrei cu

o voce suavă, dar aspră în același timp. Pentru cei dintre noi care iau în serios jurământul de austeritate, conclavul e singurul moment când ne dăm voie să ne desfătăm cu mâncare de lux și băutură. Ne amintește că suntem oameni.

Citra, care avea obsesiile ei, s-a gândit că e un moment bun să primească niște informații.

– Când o să fie testați ucenicii? a întrebat.

Secera Curie a zâmbit și și-a trecut degetele prin părul ei argintiu mătăsos.

– Cele care speră să primească inelul azi au fost testate aseară. Ceilalți o să fie testați în curând.

Frustrarea Citrei l-a făcut pe Rowan să chicotească. Citra l-a privit cu ostilitate.

– Taci și îndoapă-te, i-a spus.

Rowan s-a supus bucuros.

. . .

Oricât de concentrată era Citra pe test, a început să se întrebe ce urma să piardă din conclav când o să fie dusă la probe. La fel ca Rowan, considera acea adunare un prilej special de educație. Puțini oameni în afară de Seceri și ucenici erau martori la așa ceva. Iar ceilalți vedeau numai puțin, cum erau vânzătorii, cărora li se dădeau 10 minute după prânz să expună virtuțile armelor sau otrăvurilor pe care încercau să le vândă Domului, și mai ales Maestrului Armelor, care lua decizia finală în această privință. Sunau ca acei oameni groaznici din info-reclame:

– Taie, spintecă! Dar stai așa! Face mai mult de atât!

Un vânzător încerca să vândă o otravă digitală care transforma nanitele din sânge în niște ticăloase flămânde ce devorau victimele pe dinăuntru în mai puțin de un minut. A și folosit cuvântul „victime”, ceea ce le-a iritat imediat pe Seceri. A fost trimis la plimbare, sec, de Maestrul Armelor.

Vânzătorul care avea cel mai mare succes oferea un produs

numit Atingerea Seninătății. Suna mai mult a produs de igienă feminină decât a sistem letal. Femeia care-l vindea prezenta o pastilă mică – dar nu era pentru cel spicuit. Pastila era pentru Seceră.

– Ia-o cu apă și în câteva secunde degetele o să-ți secrete o otravă transdermală. Pe oricine atingi în următoarea oră o să fie instantaneu spicuit, în liniște, fără durere.

Maestrul Armelor a fost așa de impresionat, că a venit la scenă să ia o doză și apoi, într-o ultimă demonstrație, a spicuit-o pe vânzătoare. Femeia a vândut 50 de fiole postum.

Restul amiezii a fost ocupat cu discuții, dezbateri și voturi. Secera Faraday și-a spus părerea o singură dată, când se forma un comitet al imunității.

– Mi se pare clar că ar trebui să fie o supraveghere a garantării imunității, așa cum comitetul de selecție supraveghează spicuirile.

Rowan și Citra au fost bucuroși să vadă că opinia lui avea mare greutate. Câteva Seceri care inițial votaseră împotriva formării comitetului și-au schimbat votul. Dar înainte să se încheie votarea, Marele Tăiș Xenocrate a anunțat că nu mai e timp pentru probleme legislative.

– Subiectul o să fie primul abordat la următorul conclav, a anunțat el.

Unele Seceri au aplaudat, altele s-au ridicat în picioare și și-au strigat nemulțumirea. Secera Faraday a tăcut. A tras adânc aer în piept și l-a dat afară.

– Interesant... a fost tot ce a zis.

Asta le-ar fi atras atenția lui Rowan și Citrei, dar Marele Tăiș a anunțat imediat că următorul punct pe ordinea de zi sunt ucenicii.

Citra a simțit nevoia să-i prindă mâna lui Rowan și s-o strângă tare, dar s-a abținut. Rowan, pe de altă parte, l-a imitat pe mentorul său. A tras aer adânc în piept, l-a dat afară și a

încercat să scape de anxietate. Avea să facă tot ce-i stătea în putință. Dacă pica, mai avea oricum șanse de recuperare.

– Baftă, i-a spus Citrei.

– Și ție, i-a răspuns ea. Hai să-l facem pe Faraday mândru!

Rowan a zâmbit și s-a gândit că și Faraday o să-i zâmbească Citrei, dar el n-a făcut-o. Doar se uita fix la Xenocrate. Mai întâi au fost chemați candidații la primirea în Dom. Erau patru care-și terminaseră ucenicia. Cu o seară înainte dăduseră ultimele teste, așa că acum nu le mai rămăsese decât să fie hirotonisiți. Sau nu, după caz. Se spunea că mai existase un candidat și că picase testul. El sau ea nu fusese nici măcar invitat la conclav.

Au fost aduse trei inele pe trei perne roșii de catifea. Cei patru s-au uitat unii la alții, conștienți că unul dintre ei va fi trimis acasă în dizgrație.

Secera Faraday s-a întors spre o Seceră de lângă el și i-a spus:

– O singură Seceră s-a spicuit de la ultimul conclav și totuși trei sunt confirmate azi... A crescut populația atât de mult în trei luni că avem nevoie de încă două Seceri?

Cei trei ucenici aleși au fost chemați unul câte unul de Secera Mandela, care prezida comitetul de hirotonisire. Spunea despre fiecare câte ceva când îngenuncheau în fața lui și le dădea inelele, pe care și le puneau pe deget și le arătau conclavului – și acesta răspundea cu aplauze. Apoi li s-au anunțat Patronii Istorici, iluminății din trecut de la care urmau să-și ia numele. Conclavul a aplaudat la fiecare numire, în semn că le-au acceptat pe Secerile Goodall, Schrödinger și Colbert în Domul MidMerican.

Când cei trei au părăsit scena, băiatul cel impulsiv a rămas în urmă, cum spusese Faraday că se va întâmpla. A rămas singur după ce s-au stins aplauzele. Apoi Secera Mandela a zis:

– Ransom Paladini, am hotărât să nu te hirotonisim ca Seceră. Orice vei face mai departe în viață, îți urăm succes. Ești

liber să pleci.

Băiatul a mai stat câteva momente, ca și cum se întreba dacă e o glumă sau poate un test final. Pe urmă și-a țuguiat buzele, iar fața i s-a înroșit pe când se îndrepta repede spre culoarul central, în tăcere, împingând ușile grele de bronz, care au scârțâit plângător.

– Ce groaznic, a spus Citra. Ar fi trebuit măcar să-l aplaude că a încercat.

– Nu putem să-i aplaudăm pe cei care nu merită, a zis Faraday.

– Unul dintre noi o să plece așa, a zis Rowan și a arătat cu degetul spre Citra.

S-a gândit că dacă e el, o să tragă de timp la plecare. O să se uite în ochii cât mai multor Seceri și o să dea din cap către ele. Dacă o să fie respins, o să plece de la conclav cu demnitate.

– Ucenicii să vină acum în față, a spus Xenocrate.

Rowan și Citra s-au ridicat, gata să înfrunte orice ar fi pregătit Domul pentru ei.

Cred că oamenii încă se mai tem de moarte, dar numai foarte puțin, unu la sută din cât se temeau pe vremuri. Pentru că, pe baza cotelor noastre, șansele unei persoane de a fi spicuită în următorii 100 de ani e numai de un procent. Ceea ce înseamnă că șansa ca un copil născut azi să fie spicuit până la al cinci miilea an al lui pe Pământ e de 50%.

Bineînțeles, de când nu mai notăm anii cu numere, în afară de copii și adolescenți nimeni nu mai știe ce vârstă are altcineva, uneori nici ce vârstă are el însuși. De obicei aproximează cu o eroare de un deceniu sau două. Când scriu toate acestea, pot să spun că am undeva între 160 și 180 de ani, deși nu-mi place să mă gândesc. Ca oricare, dau înapoi din când în când și dau cu mulți ani, dar la fel ca alte Seceri, n-o scad sub 40. Numai Secerile care chiar sunt tinere vor să arate tinere.

Cel mai bătrân om are cam 300 de ani în acest moment, dar suntem încă aproape de Era Mortalității. Mă întreb cum o să fie viața peste un mileniu, când vârsta medie o să se apropie de o mie. O să fim toți renașcentiști, pricepuți în orice artă și în orice știință, pentru că vom fi avut timp să le stăpânim? Sau o să ne chinuie plictiseala și rutina și mai mult decât ne chinuie azi și o să avem și mai puține motive să trăim la nesfârșit? Visez la prima variantă, dar bănuiesc că are să se întâmple cea de-a doua.

– Din jurnalul de spicuirii al O.S. Curie

O clauză mică

Rowan a călcat-o pe Citra pe picior în drum spre culoar. Ea a mormăit, dar n-a comentat nimic. Pentru că era prea ocupată să recapituleze în cap otrăvurile și armele. Stângăcia lui Rowan era ultima ei grijă.

Se gândise că o să fie duși în altă cameră, un loc liniștit pentru examinare, dar alți ucenici, care mai fuseseră la conclavuri, se duceau spre spațiul din fața platformei. S-au aliniat cu fața la conclav ca un cor, așa că Citra s-a pus și ea în rând lângă Rowan.

– Ce-i asta? a șoptit ea.

– Nu prea știu, i-a șoptit și el.

Erau opt ucenici. Unora nu li se citea nimic pe fețe, își controlau bine emoțiile, în vreme ce alții încercau să nu pară speriați. Citra nu știa ce imagine proiectează, și o enerva că Rowan arăta ca de obicei, ca și cum ar fi așteptat autobuzul.

– Onorabila Seceră Curie o să fie examinatoarea voastră azi, a spus Xenocrate.

S-a făcut liniște în sală când Secera Curie, Marea Doamnă a Morții, a venit în față. A mers de două ori dintr-o parte în alta dinaintea ucenicilor și i-a analizat. Apoi a spus:

– Fiecăruia dintre voi i se va pune o întrebare. Aveți o singură șansă să dați un răspuns acceptabil.

O întrebare? Ce fel de examen era ăsta? Cum puteau să testeze cunoașterea cuiva așa? Inima Citrei bătea așa de tare, că și-a imaginat că-i iese din piept. Și a doua zi avea să se trezească într-un centru de regenerare și toți aveau să râdă de ea.

Secera Curie a început de la stânga rândului. Însemna că

Citra o să fie a patra examinată.

– Jacory Zimmerman, i-a spus Curie băiatului deșirat de la capăt, o femeie se aruncă în lama ta, se sacrifică pentru a opri spicuirea copilului ei și moare. Ce faci?

Băiatul a ezitat o clipă și a spus:

– Pentru că s-a opus spicuirii, a încălcat a treia poruncă. De aceea sunt obligat să-i spicuiesc și restul familiei.

Secera Curie a tăcut și apoi a spus:

– Răspunsul nu e acceptabil!

– Dar... dar... a spus Jacory, s-a opus! Regula zice...

– Regula e valabilă numai pentru cei care se opun spicuirii lor. Dacă ar face așa ceva, s-ar aplica a treia poruncă. Dar când nu suntem siguri, trebuie să apelăm la compasiune. În acest caz trebuie să spicuiști copilul și să trimiți femeia la centrul de regenerare. Și să-i garantezi un an de imunitate, ei și familiei ei.

Apoi a făcut un gest spre adunare.

– Ieși din rând. Maestrul tău o să-ți aleagă pedeapsa.

Citra a înghițit în sec. N-ar fi trebuit ca pedeapsa pentru greșeală să fie doar cunoașterea greșelii? Ce fel de pedepse le dădeau Secerile discipolilor dezonozați?

Secera Curie s-a adresat unei fete robuste cu pomeți înalți și o față care arăta ca și cum ar fi putut porni un uragan.

– Claudette Catalino, ai făcut o greșeală în pregătirea otrăvii...

– Așa ceva nu s-ar întâmpla, a spus Claudette.

– Nu mă întrerupe.

– Dar premisa ta e greșită, Onorabilă Seceră Curie. Îmi știu otrăvurile atât de bine că n-aș putea să greșesc. Niciodată.

– Uau, a spus Curie cu o ironie care nu i se citea pe față, ce mândru trebuie să fie maestrul tău că are primul ucenic perfect din istorie.

Din sală s-au auzit chicote.

– Bun, a continuat Secera Curie, să zicem că a fost cineva iritat de aroganța ta, care ți-a sabotat otrava. Subiectul tău, un om care nu s-a opus deloc, începe să aibă convulsii și se pare că sfârșitul o să-i fie lent și durerea mai mare decât pot nanitele să ducă. Ce faci?

Fără nicio ezitare, Claudette a spus:

– Scot pistolul pe care-l țin mereu la mine pentru urgențe și închei suferința subiectului cu un singur glonte bine plasat. Dar mai întâi le cer membrilor familiei să iasă din cameră ca să-i scutesc de trauma asistării la o spicuire prin împușcare.

Secera Curie și-a ridicat sprâncenele și a cântărit răspunsul.

– Acceptabil, a spus. Și faptul că te-ai gândit la familie e admirabil, chiar dacă e o situație ipotetică.

Apoi a rânjit.

– Sunt dezamăgită că n-am putut să-ți demonstrez imperfecțiunea.

A urmat un băiat care stătea cu privirea fixată pe peretele din față, sigur gândindu-se la un moment fericit ca să scape de emoții.

– Noah Zbarsky, a spus Curie.

– Da, Onorabile.

Vocea i-a tremurat. Citra se întreba ce fel de efect putea avea tremurul asupra lui Curie. Ce fel de întrebare putea să-i pună cuiva atât de speriat?

– Enumeră-mi cinci specii care generează neurotoxine destul de puternice ca să fie eficiente pe o săgeată.

Băiatul, care își ținuse respirația, a răsuflat cu ușurare.

– Păi, *Phyllobates aurotaenia*, bineînțeles, cunoscută și ca Kokoe, broasca otrăvitoare, caracatița cu inele albastre, melcul de fildeș, șarpele taipan și... ăăă... scorpionul galben.

– Excelent, a spus Secera Curie, mai poți numi una?

– Da, i-a zis Noah, dar era vorba de o singură întrebare.

– Și dacă ți-aș zice că m-am răzgândit și vreau șase în loc de

cinci?

Noah a tras aer adânc în piept, l-a dat afară și a spus:

– Atunci v-aș răspunde în cel mai respectuos mod că nu vă onorați cuvântul și o Seceră e obligată să-și onoreze cuvântul.

Curie a zâmbit:

– Un răspuns acceptabil! Foarte bine!

Și apoi a ajuns la Citra.

– Citra Terranova.

Citra observase că Secera le știa numele, dar tot a șocat-o să-l audă din gura ei.

– Da, Onorabilă Seceră Curie.

Femeia s-a aplecat și s-a uitat adânc în ochii ei:

– Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut?

Citra era pregătită pentru aproape orice întrebare. Orice întrebare, mai puțin aceea.

– Pardon?

– E o întrebare simplă, dragă. Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut?

Citrei i s-au încleștat fălcile. Gura i s-a uscat. Știa răspunsul. Nu trebuia să se gândească.

– Pot să mă gândesc puțin?

– Bineînțeles.

O Seceră din public a strigat:

– A făcut atâtea lucruri rele că nu știe ce să aleagă!

Râsete. În acel moment, Citra a simțit că îi ura pe toți. S-a uitat în continuare în ochii Secerii Curie. Acei ochi care păreau să vadă totul. Știa că nu poate să dea înapoi.

– Când aveam opt ani, am împins o față pe scări. Și-a rupt gâtul și a trebuit să stea trei zile într-un centru de regenerare. Nu i-am spus niciodată că eu am fost. Asta e cel mai rău lucru pe care l-am făcut.

Secera Curie a dat din cap și i-a zâmbit cu simpatie, apoi a spus:

– Minți, dragă.

S-a întors spre mulțime și a dat din cap cu tristețe.

– Răspuns inacceptabil.

Apoi i-a zis Citrei:

– Ieși din rând. Secera Faraday o să-ți aleagă pedeapsa.

N-a contrazis-o, n-a insistat că spusese adevărul. Pentru că nu-l spusese. Nu înțelegea cum de știa Curie.

S-a întors la locul ei. Nu se putea uita la Faraday, care nu i-a zis nimic.

Apoi Secera Curie a ajuns la Rowan, care părea extrem de arogant. Citra ar fi vrut să-l pocnească.

– Rowan Damisch, de ce te temi? Cel mai tare?

Rowan n-a ezitat. A dat din umeri și a spus:

– Nu mă tem de nimic.

Citra nu era sigură că auzise bine. Spusese că nu se teme de nimic? Își pierduse mințile?

– Poate că vrei mai mult timp înainte să răspunzi, i-a zis Curie, dar Rowan a negat.

– Nu am nevoie de mai mult timp. Țasta-i răspunsul meu. N-o să-l schimb.

Tăcere absolută în cameră. Citra s-a trezit că dă fără să vrea din cap. Tăcere absolută în sală. Și apoi și-a dat seama... că Rowan o făcea pentru ea. Ca să nu sufere singură pedeapsa. Ca să nu simtă că a depășit-o. Deși tot ar fi vrut să-l plesnească, acum altul era motivul.

– Așadar, a spus Curie, azi avem un ucenic perfect și unul fără teamă.

A oftat.

– Dar mă tem că nimeni nu e fără teamă, așa că răspunsul tău, cum sunt sigură că știi, e inacceptabil.

A așteptat, crezând că Rowan o să răspundă la ultima ei remarcă, dar n-a făcut-o. Doar a stat nemișcat, până când ea i-a zis:

– Ieși din rând. Secera Faraday o să-ți aleagă pedeapsa.

Rowan s-a întors lângă Citra nonșalant.

– Ești un idiot! i-a șoptit ea.

El a dat din umeri.

– Posibil.

– Crezi că nu știu de ce ai făcut-o?

– Poate am făcut-o ca să dau mai bine la următorul conclav.

Poate dacă răspundeam prea bine azi, următoarea întrebare avea să fie mai grea.

Dar Citra știa că era o logică slabă. Rowan nu gândea așa. Și apoi Faraday i-a spus, pe un ton liniștit și măsurat, dar cu o intensitate înfricoșătoare:

– N-ar fi trebuit să faci asta.

– Accept orice pedeapsă, i-a spus Rowan.

– Nu e vorba de pedeapsă, i-a zis Faraday tăios.

Secera Curie a mai examinat câțiva ucenici. Pe unul l-a scos din rând, ceilalți doi au rămas.

– Poate că Secera Curie o să vadă noblețea gestului meu, a sugerat Rowan.

– Da, la fel și toți ceilalți, a spus Faraday. Motivele pot fi ușor transformate în arme.

– Ceea ce dovedește, i-a zis Citra, că ești un idiot.

Dar el doar a rânjit prostește.

Citra a crezut că a avut ultimul cuvânt și că totul se terminase, până când ajungeau acasă, unde fără îndoială Faraday avea să-i dea o pedeapsă enervantă, dar corectă. Greșea.

După ce ucenicii au fost suficient traumatizați, atenția Secerilor a început să scadă. Se auzea acum un murmur constant, Secerile discutau despre cină, se apropia ora șapte. Ce mai rămăsese în program era de prea puțin interes. Probleme despre consolidarea clădirii și dezbateri dacă o Seceră ar trebui să anunțe că și-a dat anii înapoi, ca să nu șocheze lumea când

arată cu 30 de ani mai tânără la următorul conclav.

Când se pregăteau să încheie, o Seceră s-a ridicat și i s-a adresat lui Xenocrate. Era femeia îmbrăcată în verde cu smaralde. Una din grupul lui Goddard.

– Mă scuzați, Excelență, a început ea, deși clar vorbea către toată lumea, nu doar Marelui Tăiș. Am o nelămurire în privința unor ucenici. Mai precis, în privința ucenicilor Onorabilului Faraday.

Citra și Rowan au ridicat privirile. Faraday nu. Părea înghețat și se uita în jos, ca și cum ar fi meditat. Sau poate se întărea pentru ce avea să urmeze.

– Din câte știu eu, nicio Seceră n-a luat vreodată doi ucenici ca să-i pună să concureze pentru inel.

Xenocrate s-a uitat la Parlamentar, care avea jurisdicție asupra unor astfel de chestiuni.

– Nu există nicio lege împotriva, Seceră Rand, a spus acesta.

– Da, a continuat Secera Rand, dar e clar că acum competiția s-a transformat în camaraderie. Cum o să știm vreodată care e cel mai bun candidat, dacă o să continue să se ajute unul pe altul?

– Remarca ta o să fie analizată, a spus Xenocrate, dar Secera Rand nu terminase.

– Propun ca, dacă vrem să avem o competiție adevărată, să adăugăm o clauză mică.

Secera Faraday s-a ridicat în picioare ca și cum ar fi zburat din scaun.

– Obiecție! a strigat. Acest conclav nu poate hotărî cum îmi tratez ucenicii! Numai eu stabilesc cum îi învăț, cum îi antrenez și cum îi disciplinez!

Rand și-a ridicat mâinile într-un gest de falsă generozitate.

– Voiam doar să te ajut să faci alegerea mai dreaptă și corectă.

– Crezi că poți să păcălești conclavul cu mășcările și

vanitatea ta? Nu suntem așa de naivi să fim amețiți de lucruri strălucitoare.

– Care-i propunerea ta, Seceră Rand? a întrebat Xenocrate.

– Obiecție! a strigat Faraday.

– Nu poți să obiectezi la ceva ce încă nu s-a spus!

Faraday a așteptat.

Citra privea aproape detașată, ca și cum ar fi fost un meci de tenis și acum era lovitura decisivă. Dar ea nu era observator în toate astea, nu? Ea era mingea. Și Rowan la fel.

– Propun, a spus Secera Rand, cu viclenia unui scorpion galben, ca după confirmarea câștigătorului, acesta să-l spicuiască pe învins.

Din sală s-au auzit suspine și mormăieli. Și, deși Citrei nu-i venea să creadă, ceva râsete și aprobări. Voia să creadă că femeia în verde nu vorbea serios. Că e doar un alt test.

Faraday era atât de șocat, că la început n-a zis nimic. Nu reușea să-și găsească vorbele. Dar apoi a tunat cu furie, ca o forță a naturii. Un val care izbea malul.

– Asta vine împotriva a tot ce suntem! A tot ce facem! Ne ocupăm cu spicuirile, dar tu și Secera Goddard și discipolii lui le-ați transformat într-un sport sângeros!

– Prostii, a zis Rand. Are sens ce spun. Amenințarea spicuirii ar garanta victoria discipolului cel mai bun.

Și, în loc să respingă propunerea, Citra l-a văzut, îngrozită, pe Xenocrate cum se întoarce spre Parlamentar:

– E vreo regulă împotriva?

Parlamentarul s-a gândit și a spus:

– Cum nu există niciun precedent pentru discipolatul dublu, nu există nici reguli stabilite. Propunerea e adecvată.

– Adecvată? a strigat Faraday. Reguli? Moralitatea Domului ar trebui să ne țină loc de reguli în acest caz! E barbar și numai să discutăm despre așa ceva!

– O, te rog, a spus Xenocrate și a dat din mână cu un gest

exagerat, ca și cum ar fi dat la o parte obiecția. Scutește-ne de melodramă, Faraday. E, până la urmă, consecința deciziei tale de a lua doi ucenici, când unul ar fi fost suficient.

Ceasul a bătut ora șapte.

– Cer să se facă o dezbatere și să se voteze! a cerut Faraday, dar deja ceasul trecuse de trei bătăi și Xenocrate l-a ignorat.

– În calitate de Mare Tăiș, adaug această clauză: oricare dintre cei doi – Rowan Damisch sau Citra Terranova – o să câștige va trebui să-l spicuiască pe celălalt imediat după ce-și primește inelul.

Apoi a izbit ciocănelul de masă, încheind astfel conclavul și pecetluindu-le soarta.

Sunt momente când tânjesc la o relație cu Tunetul. Presupun că mereu ne dorim ce nu putem avea. Alții pot să-i ceară Tunetului un sfat, să-i ceară să rezolve dispute. Unii i se confesează, căci se știe că are o ureche imparțială, miloasă și că nu bârfește. Tunetul e cel mai bun ascultător din lume.

Dar nu și pentru Seceri. Pentru noi, Tunetul e pe veci mut.

Avem, desigur, acces deplin la cunoașterea lui. Domul folosește Tunetul pentru diverse treburi, dar pentru noi, e doar o bază de date. Un instrument, nimic mai mult. Ca entitate, ca minte, Tunetul nu există pentru noi.

Și totuși există și noi o știm.

Înstrăinarea de conștiința colectivă a umanității și de înțelepciunea ei e încă un lucru care le separă pe Seceri de ceilalți.

Tunetul sigur ne vede. Sigur știe de certurile noastre meschine, de corupția în floare, deși a jurat să nu se amestece. Ne disprețuiește, dar ne suportă pentru că trebuie? Sau nici nu se gândește la noi? Și ce e mai rău, să fii disprețuit sau să fii ignorat?

– Din jurnalul de spicuirii al O.S. Curie

Spațiul dintre

Noaptea era întunecată și ploaia izbea geamurile trenului, distorsionând luminile, până când au dispărut și acestea. Rowan știa că treceau acum prin câmp, dar bezna putea la fel de bine să fi fost și vidul interplanetar.

– N-o s-o fac, a spus Citra în cele din urmă și a spart tăcerea care se lăsase peste ei de când plecaseră de la conclav. Nu mă pot obliga.

Faraday n-a spus nimic, nici măcar nu s-a uitat la ea, așa că Rowan a răspuns în locul lui.

– Ba da, pot.

Faraday s-a uitat la ei.

– Rowan are dreptate. O să găsească butonul care te face să dansezi și o să dansezi, oricât de hidoasă ar fi muzica.

Citra a izbit bancheta goală din fața ei.

– Cum pot să fie așa de groaznici și de ce ne urăsc așa de mult?

– Nu sunt toți așa, a spus Rowan, și nu cred că e vorba de noi...

Clar, Faraday era o Seceră respectată și, deși nu i se opusese lui Goddard în acea zi, era evident ce crede despre el. Goddard îl vedea pe Faraday ca pe o amenințare. Atacul asupra lui Rowan și a Citrei era un avertisment.

– Și dacă picăm amândoi? a sugerat Citra. Dacă suntem ucenici slabi, nu pot să alegă pe niciunul.

– Și totuși o să alegă, le-a spus Faraday cu o autoritate care nu mai lăsa loc de îndoieli. Indiferent cât de prost o să vă manifestați, o să alegă pe unul dintre voi numai de dragul spectacolului.

S-a strâmbat a dezgust.

– Și ca să stabilească un precedent.

– Pun pariu că Goddard are destui prieteni ca să fie sigur că o să se întâmple, a spus Rowan. Cred că-l are și pe Marele Tăiș de partea sa.

– Într-adevăr, a spus Faraday cu un oftat de om cunoscător al lumii, niciodată n-au mai fost atâtea combinații în Dom.

Rowan și-a închis ochii, dorindu-și să-și fi putut închide mintea și să se ascundă de gânduri. *În opt luni, o să fiu omorât de Citra sau o s-o omor eu.* Și dacă i se zicea „spicuire” nu schimba nimic. Ținea la Citra, dar suficient de mult cât să renunțe la viața lui și s-o lase să câștige? Citra sigur nu l-ar fi lăsat pe el să ia inelul.

Când a deschis ochii, a surprins-o că se uita la el. Nu și-a mișcat privirea.

– Rowan, i-a spus, orice o să se întâmple, vreau să știi...

– Nu, i-a spus Rowan. Oprește-te.

Și restul drumului l-au făcut în tăcere.

. . .

Citra, care nu dormea prea profund niciodată, s-a tot trezit din somn după ce au ajuns acasă. Și când visa, vedea chipurile Secerilor de la conclav, care o trezeau la viață. Cei înțelepți, cei vicleni, cei cu compasiune și cei cărora părea să nu le pese. O sarcină atât de delicată precum menținerea controlului populației n-ar fi trebuit să depindă de mofturi personale. Secerile ar fi trebuit să fie deasupra meschinăriilor, așa cum erau deasupra legilor. Faraday sigur era. Dacă ea avea să devină o Seceră, o să-l imite. Și dacă nu, n-o să conteze, pentru că o să fie moartă.

Poate că exista un fel de înțelepciune nebunească în decizia de a-l face pe unul să fie spicuit de celălalt. Oricare câștiga își începea viața de Seceră în tristețe abjectă și n-avea să uite niciodată prețul inelului.

Dimineața a venit ca de obicei. Era doar o zi obișnuită, ca oricare alta. Ploaia se terminase și soarele ieșea de după norii care se destrămau. Era rândul lui Rowan să facă micul dejun. Ouă și chifteluțe de cartofi. Nu gătea niciodată cartofii cât trebuie. Citra râdea de el. Faraday nu se plângea niciodată de calitatea meselor. Mânca tot ce primea și nu tolera plângeri nici din partea lor. Dar erau nevoiți să mănânce ei înșiși dacă găteau ceva imposibil de înghițit.

Citra mânca, deși n-avea poftă. Deși lumea se schimbase, micul dejun era mic dejun. Cum de îndrăznește să existe în continuare?

Când a vorbit Faraday, parcă ar fi trimis cineva o cărămidă prin geam.

– O să plec singur azi. Voi stați aici și studiați.

– Da, Seceră Faraday, a spus Citra, și Rowan imediat după ea.

– Totul rămâne la fel pentru voi.

Citra s-a uitat în jos la cerealele ei. Rowan a îndrăznit să spună ceea ce era evident:

– Totul s-a schimbat, domnule.

Faraday a spus ceva enigmatic, care avea să aibă sens mult mai târziu.

– Poate că totul o să se schimbe iar.

Și a plecat.

• • •

Spațiul dintre Citra și Rowan a devenit repede un câmp minat. Un no-man's-land¹ periculos care nu promitea decât tristețe. Era și așa destul de greu să negocieze între ei când era Faraday, dar plecarea lui i-a lăsat fără mediator.

Rowan a stat în camera lui, preferând să studieze acolo decât să meargă în camera armelor, unde s-ar fi simțit prost fără Citra lângă el. Totuși, a lăsat ușa întredeschisă, sperând vag că ea o să vrea să anuleze distanța. A auzit-o cum a plecat, probabil să

---

¹ Teritoriu al nimănui (n.r.).

alerge, și s-a întors abia după mult timp. Felul ei de a confrunța urâtenia noii situații era să se îndepărteze de ea și mai mult decât Rowan.

După ce s-a întors, Rowan a știut că n-o să mai fie pace între ei sau în ei înșiși până n-o să facă el primul pas în acel teren minat.

A stat în fața ușii ei închise un minut întreg, apoi și-a făcut curaj și a ciocănit.

– Ce vrei? s-a auzit vocea ei înfundată de după ușă.

– Pot să intru?

– E descuiat.

A apăsat pe clanță și a deschis încet. Ea era în mijlocul camerei cu un cuțit de vânătoare și se lupta cu aerul ca și cum s-ar fi luptat cu fantome.

– Bună tehnică, i-a spus Rowan și a adăugat: dacă vrei să spicuiști o haită de lupi furioși.

– Meșteșugul e meșteșug, indiferent dacă-l folosești sau nu.

A aruncat arma pe biroul ei și și-a pus mâinile-n șolduri.

– Ce vrei?

– Voiam doar să-ți spun că-mi pare rău că te-am întrerupt. În tren.

Citra a dat din umeri.

– Băteam câmpii, ai avut dreptate să mă întrerupi.

Momentul a început să devină stânjenitor, așa că Rowan a continuat:

– Ar trebui să vorbim despre asta.

Ea s-a depărtat de el și s-a așezat pe pat, a luat un manual de anatomie și l-a deschis de parcă ar fi vrut să se apuce de învățat. Nu-și dădea încă seama că-l ținea invers.

– Ce să vorbim? Ori te omor eu, ori mă omori tu. Nu vreau să mă gândesc la asta până n-o să fie momentul.

S-a uitat la carte, a întors-o și apoi a renunțat la teatru, aruncând-o pe podea.

– Vreau doar să fiu lăsată singură, bine?

Dar Rowan s-a așezat pe marginea patului. Și pentru că ea n-a zis nimic, s-a apropiat și mai mult. Citra îl privea tăcută.

Ar fi vrut să se întindă spre ea, să-i atingă obraji. Dar asta i-a amintit de femeia care a fost spicuită prin atingere. Ce otravă perversă. Rowan voia s-o sărute pe Citra. Nu mai putea nega. Își suprimase pornirea de săptămâni întregi, pentru că știa că n-o să fie tolerată de Seceră. Dar Faraday nu era acolo și necazul în care fuseseră aruncați îi împingea să fie sinceri.

Apoi, spre surpriza lui, ea s-a aruncat deodată înainte și l-a sărutat.

– Gata, a zis ea. Am făcut-o. Acum ne-am scos-o din minte și poți să pleci.

– Și dacă nu vreau?

Ea a ezitat. Destul ca să-i sugereze că avea posibilitatea să rămână. Dar, în cele din urmă, a zis:

– Cum ne-ar ajuta?

S-a îndepărtat de el și și-a tras genunchii la piept.

– Nu m-am îndrăgostit de tine, Rowan. Și vreau să rămână așa.

Rowan s-a ridicat și s-a dus spre prag, unde era mai în siguranță. S-a întors încă o dată spre ea:

– E OK, Citra. Nici eu nu m-am îndrăgostit de tine.

Nu sunt un om care se înfurie repede, dar cum îndrăznesc Secerile vechi să creadă că-mi pot dicta acțiunile? Să se spicuiască singure și să terminăm cu metodele lor evlavioase, de oameni care nu se respectă. Sunt un om care alege să spicuiască cu mândrie, nu rușinat. Aleg să îmbrățișez viața chiar și când aduc moartea. Să nu facem confuzii – noi, Secerile, suntem deasupra legii pentru că merităm să fim. Prevăd o zi în care noile Seceri n-o să fie alese pe baza nu știu cărei moralități ezoterice, ci pentru că le place să omoare. Până la urmă, asta e o lume perfectă – și într-o lume perfectă n-avem toți dreptul să iubim ce facem?

– Din jurnalul de spicuiuri al O.S. Goddard

Băiatul de la piscină

O Seceră se afla la ușa conacului directorului. Era, de fapt, un cvartet de Seceri, deși trei se țineau mai în spate și îl lăseau pe conducător să le reprezinte.

Directorul era speriat, îngrozit, dar ajunsese la nivelul lui de succes printr-un control strict al expresiei emoțiilor. Avea o minte ascuțită și o față neclintită. N-avea să se lase intimidat de moarte, chiar și când moartea era pe treptele casei sale și purta o robă cu diamante.

– Mă mir că ați ajuns până aici și nu m-au alertat paznicii, a spus, nonșalant.

– Te-ar fi alertat, dar i-am spicuit, a spus una dintre Seceri, o femeie în verde cu trăsături panasiatice.

Directorul n-a lăsat veștile să-i schimbe expresia de pe față.

– A, deci aveți nevoie să vă dau datele lor personale, să le anunțați familiile.

– Nu tocmai, a spus conducătorul Secerilor. Putem să intrăm?

Și cum directorul știa că n-are voie să refuze, a făcut un pas într-o parte.

Secera cu diamante și subordonații săi au intrat și au început să admire conacul opulent, decorat totuși cu mult gust.

– Eu sunt Onorabila Seceră Goddard, iar ei sunt asociații mei juniori, Secerile Volta, Chomsky și Rand.

– Frumoase robe, a comentat directorul, ascunzându-și în continuare frica.

– Mulțumesc, a spus Goddard. Văd că ești un om rafinat. Complimentele mele decoratorului.

– E soția mea, a spus directorul, apoi s-a cutremurat în sinea

lui, pentru că o adusese în atenția acestor ucigași.

Secera Volta, bărbatul în galben, cu trăsături africane, s-a plimbat prin marele foaier, uitându-se pe sub arcadele care duceau la alte părți ale conacului.

– Un feng shui excelent, a spus. Fluxul energetic e foarte important într-o casă așa de mare.

– Îmi închipui că există și o piscină pe măsură, a spus Secera în robă de culoarea focului, împodobită cu rubine.

Secera Chomsky. Era blond, palid și cu o față de brută.

Directorul s-a întrebat dacă le place să prelungească întâlnirea. Cu cât se jucau mai mult, cu atât aveau mai multă putere, așa că a încheiat conversațiile de complezență înainte ca ei să observe că-și pierde calmul.

– Pot să vă întreb ce treabă aveți aici?

Secera Goddard s-a uitat la el, dar i-a ignorat întrebarea. Le-a făcut un semn subordonaților și doi dintre ei au plecat. Bărbatul în galben a început să urce pe scări la etaj, femeia în verde a plecat și ea în explorare, la parter. Bărbatul în roba de culoarea focului a rămas pe aproape. Era cel mai masiv dintre toți, probabil și garda personală a liderului lor, de parcă ar fi fost cineva atât de prost să lovească o Seceră.

Directorul s-a întrebat pe unde îi erau copiii. În spate cu dădaca lor? Sus? Nu era sigur, dar nu-i plăcea deloc să știe că Secerile umblă prin casă și el nu le vede.

– Așteptați! a spus. Oricare ar fi scopul vostru, sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere. Știți cine sunt, nu?

Secera Goddard nu s-a uitat la el, ci a privit un tablou din foaier.

– Cineva destul de bogat ca să aibă un Cezanne.

Oare nu știau? Era posibil ca prezența lor acolo să fie întâmplătoare? Secerile ar fi trebuit să aleagă la întâmplare, dar chiar așa, fără nimic plănuit? Simțea că digul care-i oprea frica se crapă.

– Vă rog, a spus directorul, sunt Maxim Easley, sigur vă spune ceva numele meu.

Conducătorul Secerilor s-a uitat la el fără să dea niciun semn că ar fi știut. Bărbatul în roba de culoarea focului a reacționat.

– Tipul care conduce Regenesys?

Atunci și-a amintit și Goddard:

– A, da, compania ta e numărul doi în industria regenerării.

– Și în curând o să fie numărul unu, s-a lăudat Easley din reflex. Odată ce scoatem pe piață tehnologia noastră care ne permite regresia celulară și mai jos de al 21-lea an de viață.

– Am prieteni care ți-au folosit serviciile. Și vreau să-mi dau vârsta înapoi.

– Poți fi primul care încearcă oficial noua tehnologie.

Goddard a râs și s-a întors spre asociatul lui:

– Mă vezi pe mine adolescent?

– Nicio șansă.

Cu cât erau mai amuzați, cu atât mai îngrozit devenea Easley. Nu mai avea sens să-și ascundă acum disperarea.

– Dar trebuie să fie ceva ce vreți, ceva de valoare ce aș putea să vă ofer...

Goddard a pus cărțile pe masă:

– Vreau proprietățile tale.

Easley s-a abținut să spună „poftim?!?”, pentru că cererea Secerii nu era deloc ambiguă. Era clară și obraznică. Dar Maxim Easley era un negociator pursânge.

– Am un garaj cu mai mult de o duzină de vehicule din Era Mortalității. Sunt extrem de valoroase. Poți să-l ai pe oricare vrei. Poți să le ai pe toate.

Secera s-a apropiat de el cu un pas și Easley a simțit deodată tăișul unui cuțit pe gât, la dreapta mărunții lui Adam. Nici măcar nu văzuse când l-a scos Secera. Goddard fusese atât de rapid de parcă cuțitul i se materializase la jugulară.

– Hai să ne înțelegem, i-a spus Goddard calm. Nu suntem

aici să ne târguim. Suntem Seceri, ceea ce înseamnă că legea ne permite să luăm orice. Orice viață vrem să sfârșim, o sfârșim. Simplu. Tu n-ai nicio putere. Ai înțeles?

Easley a dat din cap și a simțit cum aproape i se înfige tăișul în pielea gâtului. Satisfăcut, Goddard a retras cuțitul.

– Un loc ca ăsta are nevoie de un personal numeros. Menajere, grădinari, poate și grăjdari. Câți angajați ai?

Easley a încercat să vorbească, dar nu i-a ieșit niciun sunet din gură. Și-a dres glasul și a încercat iar.

– Doisprezece, a spus, doisprezece angajați cu normă întreagă.

Apoi femeia în verde, Secera Rand, a apărut din bucătărie împreună cu un bărbat pe care-l angajase recent soția lui Easley. Avea în jur de 20 de ani, sau așa părea. Easley nu-și amintea cum îl cheamă.

– Și el cine e? a întrebat Goddard.

– Băiatul de la piscină.

– Băiatul de la piscină, l-a îngânat Secera Rand.

Goddard i-a făcut un semn din cap masivei Seceri în portocaliu, care s-a apropiat de tânăr și i-a atins obrazul. Băiatul a căzut la podea și s-a izbit cu capul de marmură. Ochiul i-au rămas deschiși, dar nu mai avea viață în ei. Fusese spicuit.

– Merge! a spus Secera Chomsky și s-a uitat la mâna lui.

– Clar merită banii pe care i-o fi dat Maestrul Armelor.

– Bun, a zis Goddard. Deși avem dreptul să luăm ce vrem, sunt un om corect. În schimbul acestei moșii minunate, vă ofer ție, familiei tale și personalului care a supraviețuit imunitate pentru fiecare an în care alegem să rămânem aici.

Ușurarea lui Easley a fost intensă și imediată. Ce ciudat, s-a gândit, să îți se fure casa și totuși să te simți ușurat.

– În genunchi, i-a spus Goddard și Easley s-a supus. Sărută-l.

Easley n-a ezitat. Și-a pus gura pe inel, a apăsat tare, simțind cum îi intră marginile pietrei în buze.

– Acum o să te duci la birou și o să-ți dai demisia.

Easley a îndrăznit să vorbească:

– Pardon?

– Poate să-ți facă altcineva treaba, sunt sigur că-s destui care așteaptă o asemenea oportunitate.

Easley s-a ridicat nesigur pe picioare.

– Dar... dar de ce? Nu puteți doar să ne lăsați în pace? N-o să vă deranjăm. O să luăm numai niște haine. N-o să ne mai vedeți niciodată.

– Dar nu pot să te las să pleci, i-a spus Goddard. Am nevoie de un băiat nou la piscină.

Cred că e înțelept că Secerile nu se pot spicui unele pe altele. A fost o măsură clar implementată ca să prevină lupte bizantine pentru putere. Dar oriunde e putere, sunt unii care găsesc metode să o preia.

Cred că e înțelept și că ni se dă voie să ne spicuim singuri. Recunosc că au fost momente când am luat posibilitatea asta în considerare. Când simțeam greutatea responsabilității atât de mare, să las lumea în urmă mi se părea o alternativă mai bună. Dar mintea mi-a oprit mereu mâna.

Dacă nu eu, atunci cine?

Secera care m-ar înlocui ar fi la fel de plină de compasiune și de corectă?

Pot să accept o lume fără mine în ea... dar nu pot să suport gândul că alte Seceri spicuiesc în absența mea.

— Din jurnalul de spicuiuri al O.S. Curie

A șaptea poruncă

Citra și Rowan au fost treziți la miezul nopții de cineva care bătea în ușa de la intrare. Au ieșit din camere și când s-au întâlnit în hol, s-au uitat amândoi deodată spre ușa închisă a lui Faraday. Citra a apăsat pe clanță – era descuiat și a împins ușa destul cât să vadă că Secera nu era. După cum arăta patul, nu dormise acolo. Era neobișnuit pentru el să stea afară așa de târziu, dar se mai întâmpla. N-aveau nicio idee ce făcea când pleca noaptea și nu voiau să întrebe. Curiozitatea era prima victimă a uceniciei. Învățaseră de mult că sunt lucruri în viața unei Seceri de care e mai bine să nu știi.

Bătăile în ușă au continuat. Nu erau ciocănituri, cineva dădea cu pumnii.

– Și-o fi uitat cheile, a spus Rowan.

Era cea mai rațională explicație – și de obicei nu e aceea și cea mai corectă? S-au apropiat de ușă, pregătiți de muștrare. *Cum de nu m-ați auzit că bat? Din câte știu, nimeni nu mai e surd de 200 de ani.* Dar când au deschis, nu a apărut Faraday, ci doi ofițeri. Nu ofițeri de pace obișnuiți, ci doi membri ai Gărzii Tăișului, cu simbolul Domului pe piept.

– Citra Terranova și Rowan Damisch? a întrebat unul dintre ei.

– Da? a spus Rowan.

A făcut un pas într-o parte și și-a pus umărul în fața Citrei drept protecție. Lui i s-a părut un gest galant, dar pe Citra a iritat-o.

– Trebuie să veniți cu noi.

– De ce? a întrebat Rowan. Ce se întâmplă?

– Altcineva o să vă explice, i-a zis al doilea ofițer.

Citra i-a împins umărul lui Rowan.

– Suntem ucenicii unei Seceri, a zis ea, ceea ce înseamnă că Garda Tăișului ne servește pe noi și nu invers. N-aveți niciun drept să ne luați împotriva voinței noastre.

Ceea ce probabil nu era adevărat, dar i-a pus pe ofițeri pe gânduri. Apoi s-a auzit o voce din întuneric.

– Mă ocup eu.

A apărut o față familiară și total străină de acel cartier. Roba Marelui Tăiș nu strălucea în bezna de pe trepte. Părea ștearsă, aproape maronie.

– Vă rog... trebuie să veniți cu mine imediat. O să trimitem pe cineva să vă ia lucrurile.

Cum Rowan era în pijamale și Citra în halat de baie, nu prea erau dornici să se supună, dar și-au dat seama că hainele n-aveau atunci nicio importanță.

– Unde-i Secera Faraday? a întrebat Rowan.

Marele Tăiș a tras aer adânc în piept și a oftat.

– A invocat a șaptea poruncă, a spus Xenocrate. Faraday s-a spicuit singur.

. . .

Marele Tăiș Xenocrate era voluminos și plin de contradicții. Purta o robă cu brocarde bogate, baroce, dar în picioare avea un fel de papuci de casă uzați. Trăia într-o cabană simplă de lemn, dar aceasta fusese așezată pe acoperișul celei mai înalte clădiri din Fulcrum City. Și-o mobilase cu piese dispartate, luate din talcioc, dar la etajul de dedesubt avea tapițerii scumpe, care puteau să fi stat foarte bine și într-un muzeu.

– Nu pot să vă spun cât de rău îmi pare, le-a zis lui Rowan și Citrei, care erau încă prea șocați ca să înțeleagă ce se întâmplase.

Era dimineață acum; toți trei luaseră un hipertren privat până în Fulcrum și acum stăteau pe o platformă îngustă de lemn, în fața unei pajiști îngrijite ce se termina abrupt la

marginea unei clădiri de 119 etaje. Marele Tăiș nu voia ca nimic să-i obstrucționeze priveliștea și oricine ar fi fost destul de prost să cadă peste margine merita timpul și prețul regenerării.

– E întotdeauna teribil când ne părăsește o Seceră, s-a lamentat el, în special cineva așa de respectat ca Faraday.

Xenocrate avea afară, în lume, oricâți asistenți și lachei avea nevoie, dar aici, în casa lui, nu era nici măcar un singur servitor. Încă o contradicție. Le făcuse ceai și acum îl turna, oferindu-le frișcă, dar nu și zahăr.

Rowan a început să bea din ceașca sa, dar Citra a refuzat orice de la acel om.

– A fost o Seceră destoinică și un prieten bun, a zis Xenocrate. O să ne lipsească mult.

Era imposibil să-ți dai seama cât de sincer e. Ca tot restul la el, vorbele îi păreau și sincere, și nesincere în același timp.

Pe drum le spusese detaliile morții lui Faraday. La 10:15, cu o seară înainte, Faraday era pe platforma unui tren local. Când trenul s-a apropiat, s-a aruncat înaintea lui. Erau câțiva martori, și toți au răsuflat probabil ușurați că Secera s-a spicuit singură și nu pe unul dintre ei. Dacă ar fi fost altcineva și nu o Seceră, trupul lui ar fi fost dus în grabă la cel mai apropiat centru de regenerare, dar regulile pentru Seceri erau foarte clare.

– Dar nu are sens, a spus Citra, încercând să se lupte cu lacrimile, fără mare succes. Nu era genul de om care ar face așa ceva. Își lua foarte în serios responsabilitatea ca Seceră și pregătirea noastră. Nu-mi vine să cred că s-a dat bătut...

Rowan tăcea, așteptând răspunsul Marelui Tăiș.

– De fapt, a spus Xenocrate, are sens.

A sorbit chinuitor de prelung din ceai înainte să vorbească iar.

– Prin tradiție, când o Seceră se spicuește singură, oricine e legat prin ucenicie de ea e dezlegată.

Citra a suspinat, dându-și seama de implicație.

– A făcut-o, a spus Xenocrate, ca să nu mai fiți nevoiți să vă spicuiți unul pe altul.

– Ceea ce înseamnă, a spus Rowan, că e vina ta.

Și apoi a adăugat cu un pic de dispreț:

– ...Excelență.

Xenocrate s-a încordat.

– Dacă te referi la decizia de a vă pune într-o competiție mortală, n-a fost sugestia mea. Eu doar exprimam voința Domului și, sincer, insinuarea ta mi se pare o ofensă.

– N-am auzit niciodată voința Domului, i-a amintit Rowan, pentru că n-a fost niciun vot.

Xenocrate s-a ridicat și a încheiat conversația:

– Îmi pare rău pentru pierderea voastră.

Era mai mult decât pierderea lui Rowan și a Citrei. Era o pierdere pentru tot Domul și Xenocrate o știa, chiar dacă n-o spusese.

– Și... asta e? a întrebat Citra. Mergem acasă?

– Nu tocmai, a spus Xenocrate, de data asta fără să-i privească în ochi. Deși, prin tradiție, ucenicii unei Seceri moarte sunt eliberați, o altă Seceră poate să se ofere și să preia antrenamentul. E rar, dar se întâmplă.

– Tu? a întrebat Citra. Tu te-ai oferit să ne antrenezi?

Rowan a văzut adevărul în ochii lui:

– Nu, nu e el, a spus Rowan. E altcineva...

– Responsabilitățile mele ca Mare Tăiș mă împiedică să iau ucenici. Dar ar trebui să fiți flatați, s-au oferit două Seceri, nu una.

Citra a dat din cap:

– Nu! I-am fost dați în grijă Secerii Faraday și nimănui altcuiva! A murit ca să ne elibereze, așa că ar trebui să fim eliberați!

– Mă tem că deja mi-am dat binecuvântarea, așa că nu se mai poate schimba nimic.

Apoi s-a întors spre fiecare dintre ei:

– Tu, Citra, o să fii acum ucenica Onorabilei Seceri Curie...

Rowan și-a închis ochii. Știa ce urmează:

– Și tu, Rowan, o să-ți termini pregătirea în mâinile capabile ale Onorabilei Seceri Goddard.

PARTEA A TREIA
VECHEA GARDĂ ȘI NOUA ORDINE

N-am luat niciodată ucenici. N-am crezut niciodată că ar trebui să supun și altă ființă umană la stilul nostru de viață. Mă întreb des ce le motivează pe alte Seceri să o facă. Pentru unii e o formă de vanitate: „Învață de la mine și admiră-mă pentru că sunt atât de înțelept.” Pentru alții poate e o compensație pentru că n-au voie să aibă copii: „Fii fiul sau fiica mea timp de un și o să-ți dau putere asupra vieții și morții.” Dar pentru unii îmi închipui că e ca să se pregătească pentru auto-spicuire: „Fii noua mea variantă, ca varianta veche să poată pleca din lume satisfăcută.”

Bănuiesc, însă, că dacă o să iau vreodată un ucenic, o să fie pentru un motiv complet diferit.

– Din jurnalul de spicuire al O.S. Curie

Cascada

La marginea estică a MidMericii, lângă EstMerica, era o casă cu un râu care curgea pe sub ea și cădea din temelii ca o cascadă.

– A fost proiectată de un arhitect faimos al Epocii Mortalității, i-a spus Secera Curie Citrei în timp ce o conducea pe un pod spre ușa de la intrare. Locul a căzut în degradare. După cum îți imaginezi, o asemenea casă n-ar putea să supraviețuiască fără atenție constantă. Era într-o stare oribilă și nimănui nu-i păsa destul de ea ca s-o păstreze. Numai prezența unei Seceri a adus destule donații ca s-o salveze. Acum a fost refăcută în toată gloria ei.

Secera a deschis ușa și a lăsat-o pe Citra să pășească înăuntru.

– Bine ai venit la Cascadă, i-a zis Secera Curie.

Parterul era o încăpere uriașă, deschisă, cu podea din piatră lustruită, mobilă de lemn, un șemineu imens și ferestre. Multe, multe ferestre. Cascada era imediat sub o terasă mare. Sunetul râului de sub casă era constant, dar liniștitor.

– N-am fost niciodată într-o casă cu nume, a spus Citra în timp ce se uita în jur, făcând tot posibilul să fie neimpresionată. Dar e cam prea mult, nu? Mai ales pentru o Seceră. N-ar trebui să trăiți cât mai simplu?

Citra știa că un astfel de comentariu putea să o enerveze pe Seceră, dar nu-i păsa. Prezența ei aici însemna că Faraday murise pentru nimic. O casă frumoasă nu era o consolare. Dar Curie nu i-a răspuns cu furie. A spus doar:

– Locuiesc aici nu din extravaganță, ci pentru că prezența mea aici e singurul mod de a o păstra.

Decorul părea înghețat în secolul XX, când fusese construită casa. Singurele semne de modernizare erau câteva interfețe simple de computer, în colțuri ascunse. Chiar și bucătăria era străveche.

– Hai să te conduc spre camera ta.

Au urcat un rând de trepte aliniat pe stânga, făcute din straturi de granit și însoțite pe dreapta de rafturi de cărți. Al doilea etaj era dormitorul Secerii. La al treilea era un dormitor mai mic și un birou. Dormitorul era mobilat simplu și, ca tot restul casei, avea ferestre uriașe înrămate în cedru șlefuit și întinse pe doi pereți întregi. Imaginea pădurii a făcut-o pe Citra să se simtă de parcă stătea într-o casă din vârful unui copac. Îi plăcea. Și ura faptul că-i place.

– Știi că nu vreau să fiu aici, a zis.

– În sfârșit, ești onestă, i-a spus Curie și a rânjit ușor.

– Și, a continuat Citra, știu că nu mă plac, așa că de ce m-ai luat?

Secera s-a uitat la ea cu ochi reci, cenușii, de necitit.

– Că te plac sau nu e irelevant, a zis. Am motivele mele.

Apoi a lăsat-o pe Citra singură în cameră, fără să-și ia măcar la revedere.

. . .

Citra nu-și amintea când adormise. Nici măcar nu se gândise că e obosită. Își amintea că stătea întinsă pe cuvertură, se uita la copaci și asculta mugetul nesfârșit al râului, întrebându-se dacă sunetul ăla o să se transforme la un moment dat din liniștitor în insuportabil. Și apoi a deschis ochii și a izbit-o lumina. A văzut-o pe Secera Curie stând în prag, lângă întreprupător. Era beznă afară. Nu doar beznă, era o lipsă totală de lumină. Auzea râul, dar nu vedea nimic, nici măcar puțin din copaci.

– Ai uitat de cină? a întrebat-o Curie.

Citra s-a ridicat, ignorând amețeala bruscă.

- Ai fi putut să mă trezești.
- Credeam că tocmai am făcut-o.

Citra s-a dus spre bucătărie, iar Secera a lăsat-o s-o ia înaintea, numai că fata nu-și amintea drumul.

Casa era un labirint. A luat-o de câteva ori în direcția greșită și Secera Curie n-a corectat-o. A așteptat să-și găsească singură drumul. Oare ce ar vrea femeia asta să mănânce, se întreba Citra. O să accepte orice îi prepară Citra, cum făcuse Faraday? Gândul la Faraday a întristat-o, urmat imediat de un val de furie, fără a fi îndreptat spre cineva anume, clocotind.

Citra a ajuns la parter pregătită să evalueze cămara și frigiderul, dar a descoperit că masa era pusă deja pentru două persoane, cu două farfurii aburinde.

– Mi s-a făcut poftă de hasempfeffer, a spus Secera. Cred că o să-ți placă.

- Nici nu știu ce e hasempfeffer.
- Mai bine că nu știi.

Secera Curie s-a așezat și i-a făcut semn Citrei să se așeze și ea. Dar Citra încă nu era pregătită, și încă se întreba dacă nu e un truc.

Secera Curie a înfipt o lingură în tocană, dar s-a oprit când a văzut că fata e în picioare.

- Aștepti o invitație formală? a întrebat-o.

Citra nu-și dădea seama dacă femeia e iritată sau amuzată.

- Sunt o ucenică. De ce ai găti pentru mine?

– N-am gătit pentru tine, ci *pentru mine*. Stomacul tău doar s-a nimerit să fie în preajmă.

Citra s-a așezat și a gustat tocana. Era plină de arome. Gustul de vânat era puțin cam prea puternic, dar nu rău. Dulceața morcovilor dați prin miere îl echilibra.

– Viața unei Seceri ar fi oribilă dacă nu ne-am permite plăcerea vinovată a unui hobby. Al meu e gătitul.

- E bună, a recunoscut Citra. Mulțumesc.

Au mâncat în tăcere. Citra se simțea ciudat că nu i-a servit ea masa, așa că s-a ridicat să-i umple paharul cu apă.

Faraday n-avusese niciun hobby, sau cel puțin niciunul de care să fi vorbit cu ea și Rowan.

Gândul la Rowan i-a făcut mâna să tremure când turna, așa că a scăpat apă pe masă.

– Îmi pare rău, Seceră Curie.

Și-a luat șervetul și a șters.

– O să ai nevoie de o mână mai sigură dacă e să fii Seceră.

Din nou, Citra nu-și dădea seama dacă femeia e serioasă sau sardonică. Era mai greu de citit decât Faraday și oricum, cititul oamenilor nu era punctul forte al Citrei. Bineînțeles, nu-și dăduse seama de asta până n-a stat destul în preajma lui Rowan, care era un maestru al observației. Citra a trebuit să-și spună că are și alte talente. Viteză și hotărâre. Coordonare. Acele lucruri aveau să cântărească greu dacă o să...

Nu putea să-și termine gândul, nu-și permitea. Teritoriul unde ducea acel gând era prea teribil ca să poată fi luat în seamă.

. . .

Dimineață, Curie a făcut clătite cu afine și apoi au ieșit să spicuiască.

Secera Faraday își revizua mereu notițele și folosea transportul public. Secera Curie avea o mașină sport de modă veche, care cerea multă abilitate ca să fie condusă, în special pe un drum de munte cu serpentine.

– Acest Porsche e un cadou de la un vânzător de mașini vechi, i-a explicat Curie.

– Voia imunitate? a întrebat-o Citra.

– Dimpotrivă. Tocmai îi spicuisem tatăl, așa că avea deja imunitate.

– Stai puțin, i-ai spicuit tatăl și ți-a dat o mașină?

– Da.

- Își ura tatăl?
- Nu, îl iubea foarte mult.
- Nu înțeleg.

Drumul din fața lor a devenit drept, iar Secera Curie a schimbat vitezele și a accelerat.

– A apreciat consolarea pe care i-am acordat-o după spicuire. Adevărata consolare valorează enorm.

Totuși, Citra n-a înțeles chiar pe de-a-ntregul și abia mai târziu, în acea seară, avea să priceapă.

S-au dus într-un orașel la distanță de câteva sute de kilometri și au ajuns acolo pe la ora prânzului.

– Unele Seceri preferă orașele mari, eu prefer orașelele. Orașele care poate n-au văzut o spicuire de peste un an.

– Pe cine spicuim? a întrebat Citra în timp ce căutau un loc de parcare, o treabă dificilă pentru o mașină de model vechi.

– O să afli la timpul potrivit.

Au parcat pe o stradă principală, apoi au mers, foarte încet, pe trotuar, care era aglomerat, dar nu foarte tare. Ritmul leneș de mers al Secerii Curie o făcea pe Citra să se simtă inconfortabil și nu era sigură de ce. Pe urmă s-a gândit că atunci când mergea să spicuiască cu Faraday, el se concentra mereu pe destinație și pe faptul că destinația nu era un loc, ci o persoană. Subiectul. Sufletul care avea să fie spicuit. Oricât de groaznic era, o făcea pe Citra să se simtă mai în siguranță. Cu Faraday exista mereu un final tangibil. Dar nimic din maniera Secerii Curie nu sugera premeditare. Și avea și un motiv.

– Să fi un student al observației, i-a spus Curie.

– Dacă vrei un student al observației, ar fi trebuit să-l alegi pe Rowan.

Curie a ignorat replica ei.

– Uită-te la fețele oamenilor, la felul în care se mișcă.

– Ce anume să caut?

– Ceva care-ți spune că au fost aici de prea mult timp. Ceva

care-ți spune că sunt gata să... *încheie*, chiar dacă o știu, chiar dacă nu.

– Credeam că n-avem voie să discriminăm după vârstă.

– Nu e vorba de vârstă, ci de stagnare. Unii devin mai stagnanți înainte să-și dea vârstă înapoi prima dată. Alora le trebuie sute de ani.

Citra s-a uitat la oamenii din jur. Toți încercau să evite contactul vizual și să se ferească de Seceră și de ucenica ei cât mai repede, dar, în același timp, să nu pară evident. Un cuplu a ieșit dintr-o cafenea, un om de afaceri vorbea la telefon, o femeie a început să treacă strada pe roșu, apoi s-a întors, temându-se că traversarea într-un moment interzis avea s-o facă un candidat bun pentru spicuire.

– Nu văd nimic în niciunul, a spus Citra, iritată și de sarcină, și de incapacitatea de a se ridica la nivelul ei.

Un grup de oameni a ieșit dintr-o clădire de birouri, una de zece etaje, poate cea mai înaltă din orașel. Secera Curie și-a fixat privirea pe un bărbat. Ochii îi păreau aproape ca ai unui prădător când ea și Citra au început să-l urmărească de la distanță.

– Vezi cum își ține umerii, ca și cum ar avea o greutate invizibilă pe ei?

– Nu.

– Vezi cum merge, un pic mai puțin convins decât cei din jurul lui?

– Nu.

– Vezi ce pantofi uzați are, ca și cum nu-i mai pasă?

– Poate doar are o zi proastă, a sugerat Citra.

– Da, poate, dar aleg să cred altceva.

S-au apropiat de el. Nu părea să-și fi dat seama că e urmărit.

– Trebuie să-i vedem ochii, a spus Secera. Ca să fim siguri.

Secera Curie l-a atins pe umăr, omul s-a întors și ochii li s-au întâlnit, dar numai pentru o clipă. A scos un icnet brusc, pentru

că Secera Curie îi înfipsese lama printre coaste, în inimă. Atât de rapid, că nici măcar Citra n-a văzut-o.

Secera n-a dat niciun răspuns surprizei omului. N-a spus nimic. Doar și-a tras lama și omul a căzut. Era mort înainte să atingă trotuarul. Oamenii icneau în jur și se grăbeau să se îndepărteze, dar nu atât de departe încât să nu poată vedea. Moartea le era nefamiliară. Trebuie să existe moarte, dar într-o bulă separată, iar ei să stea pe margine și să se uite înăuntru.

Secera și-a șters lama de o bucată de piele de culoarea lavandei, ca roba ei, și în acel moment Citra și-a pierdut controlul.

– Nu l-ai avertizat în niciun fel! a strigat ea. Cum ai putut să faci asta? Nici măcar nu-l știai! Nici măcar nu l-ai lăsat să se pregătească!

Norul de furie care a venit deodată dinspre Secera Curie a fost atât de puternic, că era aproape vizibil, și Citra a știut că făcuse o mare greșală.

– LA PĂMÂNT! a țipat Secera, atât de tare că s-a auzit un ecou între pereții de cărămidă ai clădirilor de pe stradă.

Citra s-a lăsat imediat în genunchi.

– FAȚA ÎN JOS! ACUM!

Citra s-a supus, frica învingându-i furia. S-a trântit cu obrazul drept pe trotuar, fierbinte de la soarele amiezii. Îl vedea pe mort la un pas distanță, cu ochii goi, fixați pe Citra în același timp. Cum pot ochii morți să se mai holbeze?

– ÎNDRĂZNEȘTI SĂ-MI SPUI MIE CUM SĂ-MI FAC TREABA?

Părea că lumea înghețase în jurul lor.

– O SĂ-ȚI CERI SCUZE PENTRU INSOLENȚĂ ȘI O SĂ FII DISCIPLINATĂ!

– Îmi pare rău, Seceră Curie.

Numele Secerii a stârnit o rumoare printre cei din jur. Era legendară oriunde.

– CONVINGE-MĂ!

– Îmi pare foarte rău, Seceră Curie, a spus Citra și mai tare, țipând direct în fața mortului. N-o să mai fiu niciodată lipsită de respect.

– Ridică-te.

Secera nu mai urla cu mânie. Citra s-a ridicat, furioasă că are picioarele atât de slabe încât tremură sub ea și că nu se poate abține să nu plângă de față cu Secera Curie și lumea din jur.

Celebra Mare Doamnă a Morții s-a întors și a plecat, iar Citra a urmat-o umilită, tremurând, dorindu-și în același timp să-i ia femeii lama și să i-o înfigă în spate – și apoi furioasă pe sine pentru o asemenea dorință.

S-au urcat în mașină și s-au îndepărtat. Abia la câteva străzi mai încolo, Secera i-a vorbit Citrei.

– Acum e treaba ta să-l identifici, să-i găsești rudele și să le inviți la Cascadă să le dau imunitate.

Vorbea fără niciun pic din furia de mai devreme.

– Ce... ce?

Era ca și cum scena de pe stradă nu se întâmplase. Citra era surprinsă și amețită, de parcă tot aerul dispăruse din mașină.

– Am 48 de ore să le garantez imunitate. Aș vrea să-i adun la mine acasă diseară.

– Dar... dar acolo... când m-ai pus la pământ...

– Da?

– Și erai așa de nervoasă...

Secera Curie a oftat.

– Am o imagine de protejat, dragă. M-ai sfidat în public, așa că n-am avut de ales decât să te pun la colț tot în public. În viitor, să-ți ții opiniile pentru când suntem singure.

– Adică nu ești furioasă?

Secera s-a gândit puțin.

– Sunt deranjată. Dar ar fi trebuit să te avertizez în privința a ce o să fac. Răspunsul tău a fost... justificat. Și consecințele lui.

Chiar și de la capătul rollercoaster-ului emoțional unde se

afla, Citra a trebuit să admită că Secera avea dreptate. Unui ucenic i se cere o anumită discreție. O altă Seceră ar fi pedepsit-o și mai rău.

S-au întors și Curie a lăsat-o pe Citra să coboare puțin mai departe de locul spicuirii. Avea o oră la dispoziție să găsească rudele și să le dea invitația.

– Dacă trăiește singur, o să avem amândouă o zi ușoară, i-a zis Secera.

Citra s-a întrebat ce putea fi ușor în privința spicuirii.

• • •

Numele bărbatului era Barton Breen. Își dăduse vârsta înapoi de multe ori, era tatăl a mai mult de 20 de copii, dintre care unii aveau acum peste o sută de ani. Familia lui actuală consta din soția recentă și cei trei copii mici. Ei aveau să primească imunitate pentru un an.

– Și dacă nu vin? a întrebat-o Citra pe Curie în drum spre casă.

– Vin întotdeauna.

Și avea dreptate. Au ajuns puțin după ora opt seara, mohorâți și șocați. Secera Curie i-a pus să îngenuncheze direct în prag și să-i sărute inelul. Împreună cu Citra, le-a servit cina pregătită de Seceră. Mâncare de consolare: friptură la cuptor, fasole verde și piure de cartofi cu usturoi. Era clar că familia nu avea deloc poftă, dar au mâncat din obligație.

– Spune-mi despre soțul tău, i-a cerut Curie cu o voce blândă și sinceră.

Femeia avea rețineri să spună prea multe la început, dar în curând nu s-a mai putut opri din amintiri. I s-au alăturat și copiii. Bărbatul s-a transformat în scurt timp, dintr-un anonim de pe stradă, într-un individ căruia până și Citra îi simțea lipsa, deși nu-l cunoscuse.

Și Secera Curie a ascultat, a ascultat *cu atenție*, de parcă avea de gând să țină minte tot ce spuneau. De mai multe ori, i s-au

umezit ochii și a oglindit lacrimile familiei.

Și la un moment dat Secera a făcut cel mai ciudat lucru. A scos de sub robă lama cu care-i luase omului viața și a pus-o pe masă.

– Poți să mă omori, dacă vrei, i-a spus femeii.

Femeia doar s-a holbat la ea, fără să înțeleagă.

– Așa ar fi corect, a continuat Secera. Ți-am luat soțul, i-am lăsat pe copii fără tată. Probabil mă disprețuiești.

Femeia s-a uitat la Citra, de parcă ucenica ar fi știut mai multe, dar Citra doar a dat din umeri, la fel de surprinsă de ofertă.

– Dar... să ataci o Seceră se pedepsește prin spicuire.

– Nu și dacă ai permisiunea Secerii. Și ai primit deja imunitate oricum. Îți promit că n-o să fie nicio pedeapsă.

Cuțitul zăcea pe masă între ele două și Citra s-a simțit ca un trecător pe lângă o spicuire: înghețată imediat la granița cu un eveniment teribil.

Secera Curie i-a zâmbit femeii cu căldură.

– E OK. Dacă mă înjunghii, ucenica mea o să mă ducă la cel mai apropiat centru de regenerare și într-o zi sau două o să fiu bine iar.

Femeia a contemplat lama, în vreme ce copiii își priveau mama. În cele din urmă, a spus:

– Nu, nu e necesar.

Secera Curie a luat cuțitul.

– Atunci, să trecem la desert.

Și familia a devorat tortul de ciocolată cu o pasiune pe care n-o mai arătaseră înainte, de parcă li se luase o greutate de pe umeri.

• • •

După ce au plecat, Curie a ajutat-o pe Citra să spele vasele.

– Când o să fii tu Seceră, i-a spus fetei, sunt sigură că n-o să faci lucrurile după modelul meu. N-o să le faci nici ca Faraday.

O să-ți găsești calea ta. Poate n-o să-ți aducă salvare, poate n-o să-ți aducă nici măcar pace, dar n-o să te mai disprețuiești.

Citra i-a pus o întrebare pe care i-o mai pusese, dar acum bănuia că o să primească un răspuns.

– De ce m-ai luat, Onorabilă?

Secera a spălat o farfurie, Citra a șters-o și apoi Curie a zis ceva ciudat:

– Ai auzit de un sport numit „lupte de cocoși”?

Citra a clătinat din cap.

– În Era Mortalității, necurații luau doi cocoși, îi puneau într-o arenă mică, îi priveau cum se luptă până la moarte și făceau pariuri pe ei.

– Era legal?

– Nu, dar oamenii o făceau oricum. Viața înainte de Tunet era un amestec de atrocități bizare. Nu ți s-a spus, dar Secera Goddard s-a oferit să vă ia pe amândoi.

– Pe amândoi?

– Da. Și mi-am dat seama că voia doar să vă întărească unul împotriva altuia, zi de zi, ca să se amuze, ca într-o luptă de cocoși. Așa că am intervenit și m-am oferit să te iau, ca să vă scap de arena lui Goddard.

Citra a dat din cap, a înțelegere. Ar fi vrut să spună că tot n-au fost scutiți de arenă, dar n-a zis nimic. Încă mai aveau de dat o luptă mortală. Nimic nu avea să schimbe situația.

Încerca să-și imagineze cum ar fi fost dacă n-ar fi intervenit Secera Curie. Pe de o parte, ar fi fost împreună cu Rowan, pe de altă parte, ar fi fost sub stăpânirea lui Goddard. Nici nu voia să-și imagineze.

Cum seara se transformase într-una de răspunsuri, Citra a îndrăznit să pună iar aceeași întrebare inadecvată de pe stradă, de dinainte ca trupul bărbatului să înceapă măcar să se răcească:

– De ce l-ai spicuit pe omul ăla fără avertisment? Nu merita

un moment de înțelegere?

Secera Curie n-a mai fost ofensată de întrebare.

– Orice Seceră are o metodă proprie. A mea e așa. În Era Mortalității moartea venea deseori fără avertisment. E treaba noastră să imităm ce-am furat de la natură și aceasta e fața morții pe care am ales să o reproduc. Spicuirile mele sunt întotdeauna instantanee și întotdeauna publice, altfel oamenii uită ce facem și de ce.

– Dar ce s-a întâmplat cu Secera care l-a spicuit pe președinte? Cu eroul care s-a dus după corupția corporatistă pe care nici măcar Tunetul n-a combătut-o? Credeam că Marea Doamnă a Morții spicuieste numai cu scopuri înalte.

Pe fata Secerii a trecut o umbră. Fantoma unei tristeți a cărei sursă Citra nu îndrăznea nici măcar să încerce s-o ghicească.

– Ai crezut greșit.

Cine a studiat vreodată desenele animate din Era Mortalității poate își amintiște asta. Un coiot pune mereu la cale asasinarea unei păsări arogante, cu gât lung. Coiotul nu reușește niciodată. Toate planurile se întorc împotriva sa. Sare în aer sau e împușcat sau cade de pe stânci.

Și era ceva comic.

Pentru că oricât de mortal îi era eșecul, se întorcea în scenă următoare, de parcă exista un centru de regenerare între cadre. Am văzut greșeli umane care au dus la răniri sau pierderi momentane ale vieții. Oamenii cad în gropi, sunt loviți de obiecte căzătoare, se împiedică în calea unor vehicule aflate în mare viteză.

Și când se întâmplă, oamenii râd, pentru că oricât de oribil e evenimentul, acea persoană, ca și coiotul, o să-și revină într-o zi, două, o să fie ca nou și n-o să aibă nicio consecință de tras, la fel cum nici mai înțelept n-o să fie.

Imortalitatea ne-a transformat pe toți în desene animate.

– Din jurnalul de spicuiuri al O.S. Curie

Un lucru teribil

Citra nu era sigură ce o apucase să reamintească întrebarea care i se pusese la conclav. Poate era din cauza apropierii neașteptate de Secera Curie, după ce o văzuse cum hrănește familia îndoliată și cum le ascultă poveștile despre omul spicuit.

În acea noapte, Secera Curie a venit în camera Citrei cu cearșafuri curate. Au făcut împreună patul și chiar când au terminat, Citra a spus:

– La conclav m-ai acuzat că mint.

– Păi, mințeau.

– De unde ai știut?

Secera Curie nu i-a zâmbit, dar nici n-a judecat-o.

– Când ai trăit aproape 200 de ani, unele lucruri sunt evidente.

I-a aruncat Citrei o pernă și ea a înfățat-o.

– N-am împins-o pe fata aia pe scări, a spus Citra.

– Mi-am dat seama.

Citra a bătut perna. Dacă ar fi fost vie, ar fi omorât-o.

– N-am împins-o pe scări, a repetat Citra. Am împins-o în fața unui camion.

Citra s-a așezat și i-a întors spatele Secerii. Nu putea s-o privească în față și acum regreta că-i mărturisise secretul ei întunecat din copilărie.

Dacă Marea Doamnă a Morții te vede ca pe un monstru, ce monstru trebuie să fi cu adevărat!

– Ce lucru teribil, a spus Secera, dar vocea îi era egală, nu șocată. A murit?

– Instantaneu. Bineînțeles, s-a întors la școală trei zile mai

târziu, dar asta n-a schimbat ce făcusem... Și cel mai rău e că nimeni n-a știut. Oamenii au crezut că s-a împiedicat și toți ceilalți copii râdeau, pentru că știi cât de comic e când cineva moare într-un accident – doar că nu a fost un accident. Nimeni nu m-a văzut. Și când și-a revenit, nici ea nu știa.

Citra s-a forțat să se uite la Marea Doamnă a Morții, care stătea acum într-un scaun în colțul celălalt al camerei și se uita la ea cu ochi cenușii iscoditori.

– M-ai întrebat care-i cel mai rău lucru făcut de mine, a spus Citra. Acum știi.

Secera Curie n-a vorbit imediat. Doar stătea acolo și lăsa momentul să se desfășoare.

– Bun, a spus în cele din urmă, trebuie să facem ceva în privința asta.

• • •

Rhonda Flowers era în mijlocul unei gustări de prânz când a sunat soneria de la ușă. Nu și-a bătut capul decât după câteva momente, când a văzut-o pe mama ei în pragul bucătăriei, cu o expresie de durere abjectă pe față. Era clar că ceva nu e deloc în regulă.

– Vor... vor să te vadă, a anunțat mama.

Rhonda a aspirat tăieții care-i ieșeau din gură și s-a ridicat.

– Cine?

Mama nu i-a răspuns. Doar și-a aruncat brațele în jurul Rhondei, a strâns-o tare și a început să plângă. Apoi, peste umărul mamei, Rhonda le-a văzut. O fată cam de vârsta ei și o femeie într-o robă de culoarea lavandei, asemănătoare unei robe de Seceră.

– Fii curajoasă... i-a șoptit mama disperată la ureche.

Dar curajul era la fel de departe ca teroarea. Pur și simplu nu era destul timp ca să simtă tărie sau frică. Rhonda a simțit doar o gădilătură în extremități și o deconectare, ca într-un vis, ca și cum se uita la o scenă din viața altcuiva. A lăsat-o pe mama ei

și s-a dus spre ușă, unde o așteptau cele două.

– Vreți să vorbiți *cu mine*?

Secera, o femeie cu păr argintiu mățos și o privire de oțel, a zâmbit. Rhonda nu se gândise vreodată că o Seceră ar putea să zâmbească. În rarele ocazii când le întâlnea, păreau mereu sobre.

– Nu eu, ucenica mea, a spus femeia și a arătat-o pe fată.

Dar Rhonda nu-și putea desprinde ochii de la Seceră.

– Ucenica ta o să mă spicuiască?

– Nu suntem aici pentru spicuire, a spus fata.

Numai după ce a auzit asta a simțit Rhonda teroarea pe care ar fi trebuit să o simtă de la început. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Și le-a șters imediat ce frica i-a fost înlocuită de o imensă ușurare.

– Ai fi putut să-i spui și mamei.

S-a întors și a strigat-o pe mama ei.

– E OK, nu sunt aici să spicuiască.

Apoi a ieșit și a închis ușa după ea, ca să nu poată trage mama ei cu urechea. Auzise că Seceri călătoare apar uneori la ușa oamenilor și cer adăpost și mâncare. Sau, uneori, au nevoie de informații. Dar de ce ar vrea să vorbească cu ea?

– Probabil nu-ți mai amintești de mine, a spus fata, dar mergeam la școală împreună cu mulți ani în urmă, înainte să te muți aici.

Rhonda i-a studiat fața și și-a frământat memoria. A reușit să dea peste un nume:

– Cindy, parcă, nu?

– Citra. Citra Terranova.

– A, da.

Și apoi momentul a devenit ciudat. Ca și cum nu era deja ciudat că stătea pe prispă cu o Seceră și ucenica ei.

– Așa... și ce pot să fac pentru voi... Onorabilelor?

Nu era sigură dacă unei ucenice i se zicea așa, dar n-avea ce

să strice dacă-i arăta respect. Acum, că avusese timp să se gândească la nume și la chip, Rhonda și-a amintit-o pe Citra. Din câte ținea minte, nu se plăceau prea mult.

– Bun, uite care-i treaba, a spus Citra. Mai știi ziua aia când ai căzut în fața camionului?

Rhondei i-au tresăltat involuntar umerii.

– Ca și cum așa putea să o uit. După ce m-am întors de la centrul de regenerare, toată lumea mi-a spus luni la rând Rhonda Asfalt.

Incidentul cu camionul a fost poate cel mai enervant lucru care i s-a întâmplat. A fost moartă trei zile și a pierdut spectacolul de dans unde ar fi trebuit să performeze. Celelalte fete au spus că s-au descurcat fără ea, ceea ce a fost și mai rău. Singurul lucru bun a fost mâncarea de la centrul de regenerare din ziua când s-a trezit. Aveau cea mai bună înghețată de casă, așa de bună, că o dată s-a aruncat de la etaj doar ca s-o mai guste. Dar bineînțeles, părinții ei au trimis-o la alt centru, unul mai ieftin, unde mâncarea era proastă.

– Și deci erai acolo când s-a întâmplat?

– Uite cum stă treaba, i-a zis Citra, a tras adânc aer în piept și a adăugat – n-a fost un accident. Eu te-am împins.

– Ha! a spus Rhonda. Am știut! Am știut că m-a împins cineva.

Părinții au încercat s-o convingă că n-a fost intenționat. Că doar s-a ciocnit cineva de ea. A ajuns și ea să creadă, dar undeva în minte i-a rămas mereu o îndoială.

– Tu ai fost!

Rhonda a zâmbit. Era o victorie, știa că nu fusese nebună în toți acești ani.

– Oricum, îmi pare rău, a spus Citra. Îmi pare foarte, foarte rău.

– Și de ce mi-o spui acum?

– Păi, uite care-i treaba, a repetat Citra ca și cum ar fi avut un

tic nervos. Ca ucenică a unei Seceri, trebuie să-mi repar... să-mi repar alegerile greșite. Așa că... vreau să-ți dau șansa să-mi faci și tu ce ți-am făcut eu.

Și-a dres vocea.

– Vreau să mă împingi în fața unui camion.

Rhonda a râs zgomotos. N-a vrut, dar așa i-a ieșit.

– Chiar așa? Vrei să te arunc în fața unui camion?

– Da.

– Acum?

– Da.

– Și Secera ta e de acord?

Secera a dat din cap.

– O susțin pe Citra.

Rhonda s-a gândit la propunere. I se părea c-ar putea s-o facă. De câte ori nu se gândise că ar vrea să scape de cineva, măcar temporar? Anul trecut ajunsese remarcabil de aproape de a-și electrocuta „accidental” partenerul de laborator la ora de Științe, pentru că era așa un prost. Dar până la urmă și-a dat seama că el o să primească niște zile de vacanță și ea o să fie nevoită să termine proiectul la laborator singură. Acum situația era alta. Era o răzbunare gratis. Dar se întreba cât de mult voia răzbunarea.

– Uite ce-i, mă tentează, i-a zis, dar am teme de făcut și mai târziu ore de dans.

– Adică... nu vrei?

– Nu că nu vreau, dar sunt ocupată azi. Pot să te arunc sub un camion altă dată?

Citra a ezitat.

– OK...

– Sau și mai bine, poate mă scoți la un prânz sau ceva.

– OK...

– Doar că data viitoare te rog avertizează-mă, ca să n-o sperii iar pe mama.

Apoi și-a luat rămas-bun, a pășit înăuntru și a închis ușa.

– Ce bizar... a spus Rhonda.

– Despre ce era vorba? a întrebat-o maică-sa.

Și, cum nu voia să intre în amănunte, Rhonda i-a răspuns „nimic important”, ceea ce a iritat-o pe mama ei, cum, de altfel, și intenționase.

S-a întors în bucătărie și a văzut că i se răcise mâncarea. Minunat.

• • •

Citra s-a simțit și ușurată, și umilită în același timp. Ani de zile ținuse crima secretă. Râca ei cu Rhonda fusese meschină, cum sunt multe resentimente în copilărie. Era vorba de felul în care Rhonda vorbea mereu despre dans ca și cum ar fi fost cea mai talentată balerină din lume. Citra era în aceeași clasă, în vremea magică a copilăriei când fetițele au iluzia că sunt la fel de grațioase pe cât sunt de drăguțe.

Rhonda fusese prima care a scuturat iluzia Citrei și au imitat-o și alții. Își dădea ochii peste cap și ofta exasperată când Citra făcea un pas imperfect.

Împingerea n-a fost cu premeditare. A fost o oportunitate, o crimă care a aruncat o umbră peste Citra, de care ea nu-și dăduse seama până a ajuns iar față în față cu fata. Și Rhondei nici nu-i păsa. Erau vremuri de mult apuse, înghețate. Citra s-a simțit prost.

– Îți dai seama că în Era Mortalității ai fi fost tratată cu totul altfel.

Secera Curie nu se uita la ea în timp ce-i vorbea, privea numai la drum când conducea. Citra abia se familiarizase cu obiceiul ei ciudat. Pentru că e ciudat să fie nevoie să vezi drumul ca să poți înainta pe el.

– În Era Mortalității n-aș fi făcut-o, i-a spus Citra sigură pe ea, pentru că aș fi știut că nu se mai întoarce. Ar fi fost ca o spicuire.

– Aveau un alt cuvânt – omor.

Citra a chicotit.

– Ce cuvânt ciudat. Sună ca mormăitul unui urs.

– Sunt sigură că pe atunci nu era comic.

A făcut o manevră rapidă ca să evite o veveriță pe drumul cu serpentine. Când drumul s-a îndreptat, s-a uitat la Citra.

– Și acum pedeapsa pe care ți-ai dat-o e să fii Seceră, blestemată să iei vieți pentru o greșală din copilărie.

– Nu mi-am dat eu pedeapsa.

– Nu?

Citra a deschis gura să răspundă, dar s-a oprit. Dacă Secera Curie avea dreptate? Dacă, în adâncul sufletului, Citra acceptase ucenicia cu Secera Faraday ca să se pedepsească pentru o crimă de care numai ei îi păsa? Dacă era așa, judecata părea cam aspră. Dacă ar fi fost prinsă atunci sau ar fi mărturisit, ar fi fost suspendată o vreme de la școală, ar fi fost aspru mustreată și părinții ar fi primit o amendă. Și avantajul ar fi fost că s-ar fi temut de ea colegii.

– Diferența dintre tine și majoritatea oamenilor, Citra, e că altuia nu i-ar fi păsat odată ce și-a revenit fata. Ar fi uitat de ea. Secera Faraday a văzut ceva în tine când te-a ales, poate greutatea conștiinței.

Și a adăugat:

– Aceași greutate mi-a dat de înțeles că minți la conclav.

– Mă mir că Tunetul nu m-a văzut când am împins-o, a spus Citra brusc.

Răspunsul Secerii a pornit în capul Citrei o reacție în lanț care a schimbat totul.

– Sunt sigură că te-a văzut. Tunetul vede aproape tot, are camere video oriunde. Dar și decide care infracțiuni merită efortul să fie băgate în seamă și care nu.

• • •

Tunetul vede aproape tot.

Avea înregistrări cu practic orice interacțiune umană din momentul în care a devenit conștient, dar spre deosebire de vremurile de demult, acea cunoaștere nu era abuzată. Înainte ca Tunetul să devină conștient, când era cunoscut ca „Norul”, criminalii și chiar și agențiile publice găseau moduri de a intra în treburile private ale oamenilor, împotriva legii, și exploatau informațiile. Orice școlar știa despre abuzurile de informație care aproape că au dus la căderea civilizației înainte să ia Tunetul puterea. De atunci n-a mai fost nicio singură scurgere de informație personală. Oamenii au tot așteptat-o. Au profetizat apocalipsa, mașina fără suflet avea să fie cea care s-o aducă. Dar se pare că mașina avea un suflet mai pur decât al oricărui om. Privea lumea cu milioane de ochi, o asculta cu milioane de urechi. Ori acționa, ori alegea să nu acționeze asupra nenumăratelor lucruri percepute. Ceea ce înseamnă că undeva în memoria sa era o înregistrare cu ultimele mișcări ale Secerii Faraday. Citra știa că poate n-are sens să le caute, dar dacă moartea lui Faraday n-a fost deloc o autospicuire? Dacă a fost împins, cum o împinsese Citra pe Rhonda? Dar acum n-ar mai fi fost un gest al unui copil. Ar fi fost premeditare crudă.

Dacă moartea lui Faraday a fost, cu un cuvânt învățat de la Secera Curie, „un omor”?

Tânăr fiind, m-am minunat de stupiditatea și ipocrizia vremurilor muritoare. În acele zile, actul intenționat de a sfârși viața umană era considerat cea mai oribilă dintre infracțiuni. Ce ridicol! Știu că e greu de imaginat că ceea ce acum e cea mai înaltă chemare a umanității era cândva o crimă oribilă. Ce înguști și ipocriți erau muritorii. Chiar dacă disprețuiau omorul, iubeau natura și natura pe atunci lua viețile. Natura te condamna la moarte din momentul în care te năștea și îți aducea moartea cu o consistență vicioasă.

Noi am schimbat toate acele lucruri.

Acum suntem o forță mai mare decât natura.

Din acest motiv, Secerile trebuie să fie la fel de iubite ca un peisaj glorios de munte, să fie elogiate ca o pădure și respectate ca apropierea furtunii.

– Din jurnalul de spicuiuri al O.S. Goddard

Oaspete de onoare

O să mor.

Rowan a început să-și repete asta ca pe o mantra, sperând că astfel o s-o facă mai ușor de digerat. Dar nu părea să meargă, îi venea la fel de greu să accepte. Și dacă erau antrenați de alte Seceri, rămânea în picioare edictul pronunțat la conclav. Trebuia s-o omoare pe Citra la sfârșitul uceniciei sau ea pe el. Pentru Seceri, drama era prea delicioasă ca să o anuleze doar fiindcă nu-l mai aveau pe Faraday ca maestru. Rowan știa că nu poate s-o omoare pe Citra. Și singurul mod de a evita asta era să se lase bătut, să aibă rezultate atât de proaste până la conclavul final, că n-ar avea de ales decât să o facă pe Citra Seceră. Și atunci, prima ei acțiune de onoare ar fi să-l spicuiască pe Rowan. Sigur avea s-o facă repede și cu milă. Șmecheria era să nu fie prea evident că se dă bătut. Trebuia să pară că face tot posibilul. Și nimeni să nu știe de planul lui.

Se simțea în stare de asta.

O să mor.

Înainte de acea zi fatală când a ajuns în biroul directorului cu Kohl Whitlock, Rowan nici măcar nu cunoscuse pe cineva care să fi murit. Spicuirile erau la cel puțin trei grade de separație. Ruda cuiva care știa pe cineva pe care-l cunoștea el. Dar în ultimele patru luni, fusese martor la zeci și zeci de spicuiuri.

O să mor.

Încă opt luni. O să-și prindă aniversarea zilei de naștere, când o să împlinească 17 ani, dar atât. Deși avea să fie alegerea lui, gândul că va deveni doar un număr în dosarele Secerilor îl înfuria. Viața lui fusese mult nimic. Copil lăptucă. Crezuse că porecla e comică, o medalie de onoare, dar acum era ca o

previziune. Viața lui n-avusese substanță și acum urma să se termine. N-ar fi trebuit să accepte invitația lui Faraday de a deveni ucenic. Ar fi trebuit să-și continue viața neremarcabilă – pentru că atunci, poate, cine știe, ar fi avut șansa să facă și ceva remarcabil la un moment dat.

– N-ai spus nimic de când ai urcat în mașină.

– O să vorbesc când o să am ceva de spus.

Mergea cu Secera Volta într-un Rolls-Royce bine păstrat din Era Mortalității. Roba galbenă a Secerii era în contrast cu interiorul întunecat al mașinii. Nu conducea Volta, ci un șofer. Au intrat într-un cartier unde casele au devenit evident mai mari și terenurile mai vaste, până când rezidențele au dispărut de tot după porți și ziduri acoperite de iederă. Volta, unul dintre discipolii lui Goddard, avea pietre aurii, citrine, pe robă. Era clar o Seceră junioare, terminase ucenicia de doar câțiva ani, și avea doar puțin peste 20, o vârstă la care numărul anilor încă pare important.

Avea trăsături africane și culoarea pielii cafenie, ceea ce făcea ca galbenul robei să fie și mai strălucitor.

– Și, deci, ai avut un motiv special pentru care ai ales roba de culoarea pișatului?

Volta a râs.

– O să te adaptezi de minune. Secerii Goddard îi place ca apropiatii lui să fie tăioși ca lamele.

– De ce-l urmezi?

Întrebarea onestă părea să-l fi deranjat mai mult decât gluma de dinainte. Volta a devenit puțin defensiv.

– Secera Goddard e un vizionar. Ne vede viitorul. Sunt mai interesat să fac parte din viitorul Domului decât din trecut.

Rowan s-a întors cu fața spre geam. Ziua era luminoasă, dar geamurile fumurii o umbreau, de parcă era eclipsă.

– Spicuiți oameni cu sutele? La viitorul ăla te referi?

– Avem aceeași normă ca toate Secerile, i-a răspuns Volta.

Rowan s-a întors să se uite la el. Părea să aibă acum probleme cu contactul vizual.

– Cu cine te-ai antrenat?

– Secera Nehru.

Rowan își aminti că Secera Faraday vorbise la un moment dat cu Nehru la conclav. Se vedea că se înțeleg.

– Ce crede despre faptul că umbli cu Goddard?

– E Onorabila Seceră Goddard, i-a spus Volta, puțin indignat. Și nu-mi pasă ce crede Secera Nehru. Secerile din vechea gardă au idei depășite. Sunt prea fixați în ce știu ca să vadă înțelepciunea Schimbării.

Vorbea de „Schimbare” de parcă era ceva tangibil. Un lucru care numai prin greutatea lui putea să facă o persoană destul de puternică, dacă îl împingea.

S-au oprit în fața unor porți de fier care s-au deschis încet să-i primească.

– Am ajuns, i-a spus Volta.

O cărare de aproape jumătate de kilometru ducea la conac. Un servitor i-a întâmpinat și i-a condus în casă.

Rowan a fost imediat asaltat de muzica de dans zgomotoasă. Erau oameni peste tot, care se distrau ca la Revelion. Întregul conac duduia în ritmul muzicii. Oameni râdeau, beau și râdeau și mai tare. Unii erau Seceri, și nu doar discipolii lui Goddard, ci și altele. Și câteva celebrități nu foarte mari. Restul erau oameni frumoși, genul de invitați profesioniști la petreceri. Tyger, prietenul lui Rowan, aspira să ajungă unul dintre ei. Mulți puști susțineau asta, dar Tyger vorbea serios.

Servitorul i-a condus în spate, lângă o piscină uriașă, mai potrivită pentru un hotel decât pentru o casă. Avea cascade și un bar și alți oameni frumoși ce dădeau fericiți din cap. Secera Goddard era într-un foisor la capătul piscinei și privea petrecerea. Era înconjurat de fete. Purta roba lui albastru regal, dar când Rowan s-a apropiat, a văzut că era diferită de cea de la

conclav. Era roba lui de relaxare. Rowan s-a întrebat dacă omul avea și un costum de baie cu diamante.

– Rowan Damisch! a strigat Goddard.

I-a spus unui servitor care trecea cu o tavă de băuturi să-i dea lui Rowan un pahar de șampanie. Când Rowan a refuzat, Secera Volta a luat unul și i l-a pus în mână. A dispărut în mulțime și l-a lăsat cu Goddard.

– Te rog, i-a spus Goddard. E Dom Perignon, numai așa ceva servim.

Rowan a luat o gură și s-a întrebat dacă ucenicul minor al unei Seceri poate fi amendat pentru băutura. Apoi și-a amintit că astfel de reguli nu i se mai aplică lui. Așa că a mai luat o gură.

– Am aranjat această mică bacanală în onoarea ta, i-a spus Secera și a arătat cu mâna petrecerea din jur.

– Cum adică în onoarea mea?

– Exact așa cum am spus. E petrecerea ta. Îți place?

Etalarea suprarealistă a excesului era și mai îmbătătoare decât șampania, dar îi plăcea? Mai degrabă se simțea ciudat și acum, că știa că e oaspetele de onoare, și mai ciudat.

– Nu știu. N-am mai fost la nicio petrecere.

Era adevărat, părinții lui văzuseră prea multe zile de naștere până se născuse el și n-au mai organizat altele. Era norocos când își aminteau să-i dea vreun cadou.

– Păi atunci, i-a spus Secera Goddard, să fie prima din multe.

Rowan a trebuit să-și amintească lui însuși că omul ăsta cu zâmbet perfect, care secretă charismă în loc de sudoare, era cel ce manipulasе lucrurile astfel ca el și Citra să ajungă în competiție mortală. Dar era greu să nu fii vrăjit de stilul lui. Și oricât de lipsit de gust era spectacolul, tot îi creștea adrenalina.

Secera a bătut cu palma locul de lângă, semn pentru Rowan să se așeze, și băiatul a luat loc în dreapta lui.

– Dar parcă a opta poruncă zicea că o Seceră n-are voie să

aibă proprietăți, doar roba, inelul și jurnalul.

– Corect, a zis Secera Goddard vesel, și nimic din ce e aici nu e al meu. Mâncarea mi-a fost donată de niște oameni generoși, oaspeții au venit de bunăvoie și această moșie frumoasă mi-a fost împrumutată pe termen nedefinit, mai precis, câtă vreme vreau să stau în ea.

Auzind despre moșie, un bărbat care curăța piscina s-a uitat la ei o clipă înainte să se întoarcă la treabă.

– Ar trebui să recitești poruncile, i-a spus Goddard. N-o să găsești în ele nimic ce interzice unei Seceri să trăiască la fel de confortabil ca oricare altă creatură, să refuze plăcerile care fac viața să merite trăită. Acea interpretare sumbră a Secerilor din garda veche e o relicvă din alte timpuri.

Rowan n-a mai spus nimic pe acest subiect. Natura umilă și serioasă, de „gardă veche”, a lui Faraday îl impresionase. Dacă ar fi fost abordat de Secera Goddard și i s-ar fi oferit strălucirea unui trai de star rock ca să ia vieți, ar fi refuzat. Dar Faraday era mort și Rowan era aici și se uita la toți acești străini ce veniseră să-l sărbătorească.

– Dacă e petrecerea mea, n-ar trebui să fie oameni pe care-i cunosc?

– O Seceră e prietenă cu lumea. Deschide-ți brațele și primește-o.

Secera Goddard părea să aibă un răspuns la orice.

– Viața ta urmează să se schimbe, Rowan Damisch, i-a spus și i-a arătat piscina și petrecăreții și servitorii și mesele cu mâncare aranjată elaborat, ce era înlocuită imediat ce se mânca. De fapt, deja s-a schimbat.

Printre oaspeți era și o fată ce nu se potrivea deloc cu locul. Era mică, avea nouă sau zece ani și, total indiferentă la petrecere, se juca la capătul mai puțin adânc al piscinei.

– Văd că unul dintre oaspeți și-a adus copilul, a comentat Rowan.

– Ea e Esme, a spus Goddard, și ar fi înțelept din partea ta să o tratezi bine. E cea mai importantă persoană pe care o s-o întâlnești azi.

– Cum așa?

– Fetița aia grăsuță e cheia viitorului. Așa că ai face bine să speri c-o să te placă.

Rowan ar fi continuat să zgândăre enigma, dar atenția i-a fost furată de o fată frumoasă, care se apropia de el îmbrăcată în niște bikini parcă pictați pe ea. Rowan și-a dat seama că se holba. Fata a rânjit iar el a roșit și s-a uitat într-o parte.

– Ariadne, vrei să fii drăguță să-i oferi ucenicului meu un masaj?

– Da, Onorabile, a spus fata.

– Ăăă... poate mai târziu, a zis Rowan.

– Prostii, a spus Secera. Ai nevoie să te relaxezi și Ariadne are mâini magice, versate în tehnica suedeză. Corpul tău o să-ți mulțumească.

L-a luat pe Rowan de mână și i-a înfrânt brusc orice împotrivire.

El s-a ridicat și s-a lăsat dus.

– Dacă tânărul e mulțumit de eforturile tale, a strigat Goddard după ea, te las să-mi săruți inelul.

În timp ce Ariadne îl ducea în cortul de masaj, Rowan s-a gândit – *în opt luni o să mor*. Așa că poate putea să-și permită puțină plăcere.

Sunt supărată mai mult de cei ce ne venerază decât de cei ce ne dușmănesc. Prea mulți ne pun pe un pedestal. Prea mulți tânjesc să fie Seceri și când știu că n-o să fie, tânjesc și mai mult, pentru că toate Secerile sunt pregătite în tinerețe.

Naivitatea îi face să creadă că suntem o rasă specială, superioară. Naivitatea sau o inimă depravată, pentru că numai depravații și-ar dori să ia vieți.

O vreme, cu mulți ani în urmă, au fost grupuri care ne-au emulat și ne-au imitat. Și-au făcut robe ca ale noastre. Au purtat inele asemănătoare. Pentru mulți a fost doar carnaval, dar unii chiar au pretins că sunt Seceri și i-au păcălit pe alții, le-au garantat imunitate falsă. Doar că n-au spicuit. Există legi împotriva imposturilor de acest gen, nu poți să pretinzi că ai o profesie pe care n-o ai, însă nu și când vine vorba de Seceri. Cum Tunetul nu are jurisdicție asupra Domului, nu poate să dea legi pentru noi. A fost o eroare neprevăzută a separării Secerilor de stat.

Dar n-a ținut mult. În Anul Pisicii de Mare, la al 63-lea Conclav, s-a decis ca toți impostorii să fie spicuiți pe loc, public și cât mai violent. Deși se credea că edictul o să provoace masacre, s-au produs puține spicuiiri. Odată ce s-a auzit de el, impostorii și-au aruncat robele false și s-au ascuns. Edictul a rămas, dar e rar nevoie să fie invocat, pentru că puțini sunt destul de nebuni să se dea drept Seceri.

Și totuși, din când în când, aud la conclav povestea câte unei Seceri care a ajuns față în față cu un impostor și a trebuit să-l spicuiască. De obicei e povestită ca o bătaie de cap, cum a trebuit Secera să caute familia impostorului să le garanteze imunitate.

Dar eu sunt curioasă mai degrabă de impostori, ce or fi vrut să facă? L-a atras interdicția? L-a atras pericolul? Sau doar au vrut să scape de viață atât de mult, că au ales una dintre metodele sigure de sinucidere?

– Din jurnalul de spicuiiri al O.S. Curie

Marcat

Petrecerea a continuat încă o zi. Un festival al exceselor de toate felurile. Rowan li s-a alăturat, dar mai mult din obligație. Era centrul atenției, celebritatea momentului. În piscină veneau spre el oameni frumoși, la bufet oaspeții îi făceau loc să fie primul la rând. Era stânjenitor, dar i se și urca la cap. Nu putea să nege că o parte din el se bucura de atâta atenție exagerată. Lăptuca ajunsese la loc de onoare.

Abia când celelalte Seceri au dat mâna cu el și i-au urat noroc în competiția mortală cu Citra s-a trezit și și-a amintit miza. A ațipit de câteva ori în foisor și de fiecare dată l-au trezit muzica sau râsetele sau artificiile. Apoi, a doua zi, spre sfârșitul amiezii, Secera Goddard s-a săturat de petrecere și imediat ce a șoptit asta totul a pornit să se schimbe. În mai puțin de o oră, oaspeții au plecat și servitorii au început să curețe resturile din spațiul acum straniu de tăcut. Au rămas numai ceilalți rezidenți: Secera Goddard, cele trei Seceri ale lui, servitorii și fata, Esme, care se uita de la fereastra dormitorului ei ca o fantomă la Rowan, în timp ce acesta stătea în foisor și aștepta.

Secera Volta s-a apropiat, cu roba galbenă făcând valuri în bătaia brizei.

- Ce faci aici afară? l-a întrebat.
- N-am unde altundeva să fiu, i-a zis Rowan.
- Hai cu mine, i-a spus Volta. E timpul să-ți începi antrenamentul.

. . .

Sub casă era o pivniță cu vinuri. În fride din cărămidă zăceau sute, poate mii de sticle de vin. Puține becuri luminau spațiul și aruncau umbre lungi. Firidele păreau, în acea lumină,

portaluri spre iaduri ascunse.

Secera Volta l-a condus pe Rowan spre camera centrală a pivniței, unde Goddard și alte Seceri așteptau. Secera Rand a scos ceva de sub roba verde. Arăta ca o combinație de pistol și lanternă.

– Știi ce e? a întrebat.

– E un ajustor, i-a spus Rowan.

Cu câțiva ani în urmă i se ajustaseră nanitele, când profesorii au decis că stările lui sumbre au trecut granița spre depresie. Asta fusese cu cinci sau șase ani în urmă. Ajustarea era lipsită de durere și efectul subtil. N-a observat vreo schimbare, dar toată lumea a spus că a început să zâmbească mai des.

– Brațele ridicate, picioarele depărtate! i-a ordonat Secera Rand.

Rowan a făcut cum i s-a spus și Rand a trecut ajustorul peste corpul lui ca o baghetă magică. Rowan a simțit o gădilare ușoară în extremități, care a dispărut repede. S-a dat înapoi și Secera Goddard s-a apropiat.

– Ai auzit vreodată expresia „să fii făcut”? a întrebat Goddard. Sau „aruncat în apă”?

Rowan a dat din cap și a observat că restul Secerilor se aranjaseră în jurul lui, într-un cerc cu el în mijloc.

– O să afli acum ce înseamnă.

Celelalte Seceri și-au scos robele. Au rămas numai în tunici și au început să ia atitudini agresive. Aveau pe chip expresii hotărâte, poate și puțină anticipare veselă. Rowan a știut ce o să se întâmple cu o clipă înainte să înceapă.

Chomsky, cel mai masiv, a făcut un pas înainte și, fără avertisment, i-a tras lui Rowan un pumn în falcă atât de tare, că acesta s-a răsucit, și-a pierdut echilibrul și a căzut pe podeaua plină de praf.

Rowan a simțit șocul loviturii și durerea, și a așteptat căldura care anunța activarea nanitelor în sânge. Dar n-a venit nicio

ușurare. Durerea doar i-a crescut.

Era oribilă.

Copleșitoare.

Rowan nu mai trăise niciodată o asemenea durere – nici nu știa că există așa ceva.

– *Ce mi-ați făcut?* a strigat. *Ce mi-ați făcut?*

– Ți-am închis nanitele, i-a spus Volta calm, ca să poți experimenta ce trăiau strămoșii noștri.

– E o expresie veche, i-a spus Goddard, „fără durere, nu-i nici câștig”.

I-a pus lui Rowan o mână pe umăr și i l-a strâns călduros.

– Și îți doresc să câștigi cât mai multe.

Apoi s-a dat înapoi, le-a făcut semn celorlalți să avanseze și au început să-l bată pe Rowan la sânge.

• • •

Recuperarea fără ajutorul nanitelor a fost un proces încet și mizerabil, care părea să fie și mai dureros înainte să se termine. În prima zi, Rowan și-a dorit să moară. În a doua zi, s-a gândit că asta se va și întâmpla. Capul îi bubuia și gândurile îi colcăiau. Intra și ieșea din leșinuri fără avertisment. Îi venea greu să respire și știa că avea câteva coaste rupte. Și deși Secera Chomsky i-a pus la loc umărul dislocat în timpul bătăii, ceea ce a durut imens, încă îl chinuia la fiecare bătaie de inimă. Secera Volta îl vizita de câteva ori pe zi. Stătea cu el, îi dădea supă cu lingurița și îi ștergea bărbia când i se scurgea lichidul printre buzele crăpate și umflate. Părea să aibă un halou, dar Rowan știa că e doar un efect optic cauzat de bătaie. Nu s-ar fi mirat să aibă retina dezlipită.

– Arde, i-a spus lui Volta când supa sărată i-a atins buzele.

– Deocamdată, i-a răspuns Volta cu compasiune. Dar o să treacă și o să fii mai bine.

– Cum aș putea să fiu mai bine? a întrebat el, îngrozit de cât de distorsionate și lichide îi sunau vorbele, ca și cum ar fi vorbit

prin nara unei balene.

Volta i-a mai dat o lingură de supă.

– Să-mi spui peste șase luni dacă am avut dreptate.

I-a mulțumit lui Volta că l-a vizitat când nimeni altcineva n-o făcea.

– Poți să-mi spui Alessandro, i-a zis acesta.

– Țsta e numele tău adevărat? l-a întrebat Rowan.

– Nu, idiotule, e primul nume al lui Volta.

Rowan și-a zis că mai aproape de atât nu poți să ajungi de cineva în Dom.

– Mulțumesc, Alessandro.

• • •

În seara celei de-a doua zile, fata despre care Goddard spusese că e foarte importantă a venit în camera lui Rowan și l-a găsit între două deliruri. Cum o chema? Amy? Emmy? A, da, Esme.

– Urăsc că ți-au făcut asta, a spus ea cu lacrimi în ochi. Dar o să te însănătoșești.

Bineînțeles că o să se însănătoșească. N-avea de ales, în zilele muritoare, îți reveneai sau mureai. Acum avea o singură opțiune.

– De ce ești aici?

– Să văd ce faci.

– Nu... Adică aici, în locul ăsta?

Fata a ezitat înainte să răspundă. Apoi s-a uitat în altă parte.

– Secera Goddard și prietenii lui au venit la un mall din cartierul meu. I-au spicuit pe toți din sala de mese în afară de mine. Mi-au spus să vin cu ei. Așa că am venit.

Nu explica mare lucru, dar a fost singura explicație pe care i-a dat-o, poate singura pe care o știa și ea. Din ce văzuse Rowan, fata nu avea vreo funcție clară la moșie. Dar Goddard îi instruisese pe toți să aibă mare grijă de ea. Nu trebuia să fie deranjată în vreun fel și i se dădea voie să plece de pe moșie.

Era cel mai mare mister pe care-l întâlnise în lumea Secerii Goddard.

– Cred că o să fii o Seceră mai bună decât ceilalți, i-a spus ea, dar nu i-a explicat.

Poate era doar o intuiție, numai că nu una prea nimerită.

– N-o să fii Seceră, i-a spus el.

Era prima persoană căreia i se confesă.

– Vei fi dacă vei vrea, i-a zis ea. Și cred că vei vrea.

Apoi a plecat, lăsându-l cu durerea și cu cântărirea posibilităților.

. . .

Goddard nu și-a arătat fața până în a treia zi.

– Cum te simți? l-a întrebat.

Rowan ar fi vrut să-l scuipe, dar știa că l-ar durea prea tare, și poate că asta i-ar mai fi adus o bătaie.

– Cum crezi că mă simt?

Goddard s-a așezat pe marginea patului și i-a studiat fața.

– Vino să te vezi.

L-a ajutat pe Rowan să coboare din pat și acesta a schiopătat până la un dulap ornat, cu o oglindă mare.

Abia de s-a recunoscut. Fața i se umflase așa de mult, că părea un dovleac. Vânătaii mov îi împestrău chipul și corpul.

– Aici începe viața ta, i-a spus Goddard. Ce vezi e moartea băiatului. Bărbatul o să apară curând.

– Ce prostii, i-a răspuns Rowan, fără să-i mai pese de reacția Secerii.

Goddard a ridicat o sprânceană.

– Poate... dar nu poți să negi că e un punct de cotitură în viața ta și că fiecare punct de cotitură trebuie marcat cu un eveniment, unul care își lasă urma direct pe tine.

Așa că acum era marcat. Dar bănuia că acesta e doar începutul unei serii de probe mult mai dure.

– Lumea tânjește să fie ca noi, i-a spus Goddard. Să ia și să

facă orice fără nicio consecință și fără nicio remușcare. Ne-ar fura robele și le-ar purta dacă ar putea. Ți s-a dat ocazia să devii mai mare ca un rege, așa că trebuie să treci măcar prin acest rit de inițiere.

Goddard a rămas acolo și l-a studiat pe Rowan câteva clipe. Apoi a scos ajustorul de sub robă.

– Brațele ridicate, picioarele depărtate!

Rowan a tras adânc aer în piept și s-a supus. Goddard l-a atins cu ajustorul. Rowan a simțit gădilături în extremități, dar când au încetat, n-a simțit căldura opiaceelor sau amortirea durerilor.

– Încă doare, i-a zis Secerii.

– Bineînțeles. Nu ți-am activat analgezicele, numai nanitele vindecătoare. O să fii ca nou dimineață și gata să-ți începi antrenamentul. Dar din acest moment, o să simți orice durere a corpului tău.

– De ce? a îndrăznit Rowan să întrebe. Ce om normal la cap ar vrea să simtă atâta durere?

– O minte normală e supraapreciată, i-a spus Goddard. Aș prefera o minte clară decât una normală.

În afacerea morții, noi, Secerile, n-avem concurență. Doar dacă iei în considerare focul. Focul omoară la fel de rapid și total ca lama unei Seceri. E înspăimântător, dar cumva și consolator de știut că există ceva ce Tunetul nu poate să repare. Un tip de distrugere pe care centrele de regenerare nu pot să o dea înapoi. Odată ce o găscă e coaptă, e cu adevărat și pentru totdeauna coaptă. Moartea prin foc e singura moarte naturală rămasă. Dar nu se întâmplă mai niciodată. Tunetul monitorizează căldura fiecărui centimetru din planetă și lupta cu focurile începe deseori înainte să se simtă fumul. În fiecare casă și în fiecare clădire există sisteme de protecție, cu multiple niveluri de redundanță. Cultele tonale mai extreme încearcă să-și ardă așa-ziii morți ca să fie moarte permanentă, dar ambudronele ajung înainte. Nu e bine să știm că suntem păziți de amenințarea infernului? În afară, bineînțeles, de cazurile când nu suntem.

– Din jurnalul de spicuiri al O.S. Curie

Diapazonul

Zilele Citrei erau pline de antrenamente și spicuiuri. În fiecare dimineață, Citra mergea cu Secera Curie în orașele selectate complet întâmplător. Se uita cum caută Secera pe străzi, în malluri și în parcuri, ca o leoaică după pradă. Citra învăța să vadă semnele „stagnării”, cum le numea Curie, deși nu era așa convinsă ca ea de dorința victimelor de a fi spicuite. Se întreba în câte dintre zilele ei fusese obosită de lume, înainte să devină o ucenică a morții. Dacă Secera Curie ar fi dat peste Citra în una dintre acele zile, ar fi spicuit-o?

Au trecut într-o zi pe lângă o școală generală, la sfârșitul orelor, și Citra a avut un sentiment înăbușitor că unul dintre elevi o să fie spicuit.

– Nu spicuiesc niciodată copii, i-a spus Secera Curie. N-am găsit niciodată un copil care să pară stagnant, dar și dacă aș găsi, n-aș face-o. Am fost muștrată în conclave, dar nu m-au pedepsit în niciun fel.

Secera Faraday n-avusese niciodată astfel de reguli. Ținea cont numai de statisticile din Era Mortalității. Din ce în ce mai puțini pre-adolescenți muriseră în acea epocă, dar tot se întâmplase. Cât fusese ucenica lui, Citra auzise de la el de o singură spicuire de acest gen. Nu-i luase pe ea și Rowan, dar la cină a izbucnit într-un plâns necontrolat și a ieșit din cameră. Dacă avea să fie hirotonisită, Citra intenționa să o imite pe Curie, chiar dacă ar certa-o comitetul de selecționare.

Aproape în fiecare seară, ea și Secera găteau pentru membrii familiei îndoliate. Majoritatea plecau de la masă cu moralul ridicat. Unii rămâneau de neconsolat, resentimentari, dar erau puțini. Astfel erau viața și moartea pentru Citra înainte de

Conclavul Recoltei. Se gândea la Rowan și se întreba cum se descurcă. Tânjea să-l vadă, dar se și temea în același timp, știind că în câteva luni avea să-l vadă pentru ultima oară.

Și spera că dacă ar putea dovedi că Faraday a fost omorât de o altă Seceră, mașinăria Domului s-ar opri puțin. Și Citra ar fi scutită să-l spicuiască sau să fie spicuită de Rowan.

. . .

Cei mai mulți dintre îndoliații pe care trebuia să-i anunțe erau la fel: soți, soții, copii, părinți. La început i-a fost ciudă că Secera Curie a pus-o să le dea vestea acestor oameni, dar în curând a înțeles motivul. Nu era pentru ca Secera Curie să evite momentul dureros, ci ca ea, Citra, să îl trăiască și să învețe să-și arate compasiunea. Era obositor emoțional, dar merita. O pregătea să devină Seceră.

O singură dată a fost altfel. Prima parte a misiunii era să detecteze familia spicuitului. De data asta, era o femeie care părea să n-aibă nicio rudă, cu excepția unui frate înstrăinat. O ciudățenie în acele vremuri, când familiile erau o rețea complicată, care lega mai mult de șase generații încă în viață. Dar biata femeie avusese numai un frate. Citra a găsit adresa și s-a dus acolo fără să fie prea atentă la natura locului. N-a știut unde se află până n-a ajuns. Nu era o casă, era o mănăstire. Zidurile semănau cu cele ale mănăstirilor de pe vremuri. Dar simbolul de pe acoperiș nu era o cruce, era o furcă cu două vârfuri. Diapazonul. Simbolul culturilor tonale. Era o mănăstire tonistă.

Citra s-a înflorat cum s-ar înflora oricine de perspectiva a ceva străin și mistic-întunecat.

– Stai departe de nebunii ăia, i-a spus cândva tatăl ei. Oamenii sunt atrași acolo și nu-i mai vezi vreodată.

Ceea ce era ridicol. Nimeni nu mai dispare cu adevărat. Tunetul știe exact unde e oricine oricând. Dar bineînțeles, poate să nu spună asta.

În alte circumstanțe, ar fi ascultat sfatul tatălui. Dar se ducea să anunțe o spicuire și era ceva prea important.

A intrat în mănăstire printr-o poartă arcuită. Nu era încuiată. A ajuns într-o grădină plină cu flori albe, înmiresmate. Gardenii. Culturile tonale iubeau aromele și sunetele. Nu prețuiău văzul. Cele mai extreme grupuri toniste chiar se orbeau, iar Tunetul le permitea, reticent, și oprea nanitele vindecătoare să le redea vederea. Era groaznic, dar era una dintre puținele expresii ale libertății religioase rămase într-o lume care-și adormise zeii.

Citra a mers pe o cărare pietruită prin grădină până la o biserică pe care stătea semnul furcii și a împins ușile grele de stejar, intrând într-o capelă cu bănci lungi. Încăperea zăcea în penumbră, deși erau câteva ferestre din sticlă colorată pe o parte și pe alta. Nu erau din vremurile muritoare, aveau caracteristici toniste. Prezenta diverse scene ciudate: un om la bustul gol cu un diapazon uriaș în spate; o piatră din care ieșeau fulgere; mulțimi ce fugeau urmărite de o creatură urâtă, un fel de vierme dublu, ale cărui două părți ieșeau spiralate din pământ.

Nu-i plăceau imaginile și nu știa în ce cred acei oameni, doar i se părea ridicol. Oricine știa că această așa-numită religie era doar un mozaic de credințe din vremurile muritoare. Și totuși, unor oameni mozaicul li se păruse atrăgător.

La altar era un preot sau un călugăr – sau cum se numește cel care oficiază într-un cult – intonând rugăciuni pe o voce monotonă și stingând în apă lumânări una după alta.

– Mă scuzați, a spus Citra.

Vocea i-a sunat mai puternică decât ar fi vrut. Un efect al acusticii capelei. Omul nu s-a speriat. A mai stins o lumânare, și-a lăsat bățul cu clopoțel argintiu și a venit spre ea schiopătând. Citra s-a întrebat dacă se preface sau dacă libertatea religioasă îl lăsa să păstreze schiopătatul. După

ridurile de pe față, îți dădeai seama că ar fi trebuit de mult să-și dea vârsta înapoi, dar n-o făcuse.

– Sunt parohul Beauregard, a spus el. Ai venit pentru ispășire?

– Nu, i-a zis ea și i-a arătat banderola de pe braț, cu semnul Secerilor. Vreau să vorbesc cu Robert Ferguson.

– Fratele Ferguson e în repaosul de amiază. N-ar trebui să-l deranjez.

– E important.

Parohul a oftat.

– Bine. Ceea ce vine nu poate fi evitat.

Apoi a ieșit. Citra s-a uitat în jur. La altar era un bazin de granit plin cu apă, dar aceasta era tulbure și urât mirositoare. În spate era punctul focal al bisericii: o furcă de oțel asemănătoare cu cea de afară. Diapazonul avea vreo doi metri și ieșea dintr-o bază de obsidian. Alături, pe o platformă mai mică, era un ciocănel de cauciuc pe o pernuță de catifea neagră. Dar diapazonul era cel care i-a reținut atenția. Cilindric, uriaș, argintiu și rece la atingere.

– Vrei să-l încerci, nu? Fă-o, nu e interzis.

Citra a tresăltat și și-a reproșat în tăcere că a fost luată prin surprindere.

– Sunt Fratele Ferguson, a spus bărbatul în timp ce se apropia. Voiai să mă vezi?

– Sunt ucenică a Onorabilei Seceri Marie Curie, i-a spus Citra.

– Am auzit de ea.

– Sunt într-o misiune.

– Continuă.

– Mă tem că sora ta, Marissa Ferguson, a fost spicuită de Secera Curie azi la 1:15 p.m. Îmi pare rău.

Omul nu părea supărat sau șocat, doar resemnat.

– Asta e tot?

– Asta e tot? Nu m-ai auzit? Tocmai ți-am spus că sora ta a fost spicuită azi.

Omul a oftat.

– Ceea ce vine nu poate fi evitat.

Dacă nu i-ar fi displăcut deja toniștii, acum sigur i-ar fi devenit antipatici.

– Asta e tot? l-a întrebat. Așa e discursul vostru sfânt?

– Nu e discurs, e doar un adevăr simplu după care trăim.

– Da, cum zici tu. O să fie nevoie să aranjezi înmormântarea, pentru că și lucrul ăsta vine și nu poate fi evitat.

– Dar dacă nu fac nimic, nu se ocupă Tunetul?

– Nu-ți pasă deloc?

Omul a tăcut o clipă înainte să răspundă.

– Moartea de mâna unei Seceri nu e naturală. Noi, toniștii, n-o recunoaștem.

Citra și-a dres glasul, abținându-se să-i spună ce ar fi vrut, și s-a străduit să rămână profesionistă.

– Mai e ceva. Deși n-ați trăit împreună, ești singura ei rudă. Ai, deci, dreptul la un an de imunitate.

– N-am nevoie de imunitate.

– Oare de ce nu sunt surprinsă?

Era prima dată când întâlnește pe cineva care să refuze imunitatea. Până și cei mai deprimăți voiau să sărute inelul.

– Ți-ai făcut treaba. Poți să pleci acum, i-a spus Fratele Ferguson.

Citra nu și-a mai putut reține frustrarea. Dar n-avea ce-i face omului. N-avea cum să folosească mișcările din Bokator să-l izbească în gât sau să-l pună la pământ cu o lovitură de cot. Așa că a făcut singurul lucru pe care avea voie să-l facă. A luat ciocănelul și și-a pus toată furia într-o singură izbitură în diapazon.

Acesta a sunat atât de tare, că l-a simțit în dinți și în oase. Nu ca un clopot, care are un sunet gol. Era ceva mai plin și mai

dens. A eliberat furia imediat din ea. A difuzat-o. I-a relaxat mușchii, i-a descleștat fălcile. I-a sunat cu ecou în creier, în mațe și în șira spinării. A sunat mai mult timp decât se aștepta și apoi a început să se stingă. Nu mai trăise ceva atât de strident și calmant în același timp. A reușit să spună doar:

– Ce-a fost asta?

– Fa diez, i-a spus Fratele Ferguson. Deși unii frați spun că e de fapt La bemol.

Furca încă mai suna, deși aproape stinsă. Citra o vedea cum vibrează, iar marginile îi păreau tulburi. A atins-o și, imediat, a amuțit.

– Ai întrebări, a spus Fratele Ferguson. Ți voi răspunde cum pot.

Citra voia să nege că avea vreo întrebare, dar și-a dat seama că așa era.

– În ce credeți?

– În multe.

– Spune-mi un singur lucru.

– Credem că flăcările n-au fost făcute să ardă la nesfârșit.

Citra s-a uitat la lumânările de lângă altar.

– De aia stingea parohul lumânări?

– E parte din ritualul nostru, da.

– Deci venerați întunericul.

– Nu, a spus el. E o neînțelegere comună. Oamenii vor să ne facă să părem mai răi. Venerăm undele și vibrațiile de dincolo de limitele vederii umane. Credem în Marea Vibrație și credem că ea o să ne elibereze de stagnare.

Stagnare.

Cuvântul pe care Secera Curie îl folosea ca să descrie oamenii pe care alegea să-i spicuiască. Fratele Ferguson a zâmbit.

– Într-adevăr, ceva rezonează în tine acum, nu?

Ea s-a uitat într-o parte, nevrând să-i întâlnească privirea

intruzivă, și și-a fixat ochii pe bazinul de piatră. A arătat cu degetul spre el.

– Ce e cu apa murdară?

– E mâl primordial! E plin de microbi! În Era Mortalității, bazinul ăsta singur ar fi putut să șteargă populații întregi de pe fața pământului. Se chema „boală”.

– Știu cum se chema.

El și-a înmuiat degetul în apa mocirloasă și l-a învârtit.

– Vărsat de vânt, poliomeilită, Ebola, antrax, toate sunt aici, dar inofensive pentru noi. N-am putea să ne îmbolnăvim nici dacă am vrea.

A scos degetul și și l-a lins.

– Aș putea să beau tot bolul și nici măcar nu mi-ar da indigestie. Nu mai putem transforma apa în viermi.

Citra a plecat fără să mai rostească un cuvânt și fără a întoarce capul, însă tot restul zilei nu și-a putut scoate din nări putoarea apei.

Treaba Tunetului nu e și treaba mea. Scopul Tunetului e să susțină umanitatea. Al meu – să o modelez. Tunetul e rădăcina și eu sunt foarfecele care aranjează ramurile și ține arbustul în viață. Suntem necesari și unul, și altul. Și nu ne excludem. Nu-mi lipsește așa-zisa relație cu Tunetul și nici Secerilor junioare pe care am ajuns să le văd ca discipoli. Absența intruziunilor Tunetului în viețile noastre e o binecuvântare pentru că ne permite să trăim fără plasă de siguranță. Fără cârja unei puteri superioare. Eu sunt cea mai mare putere pe care o știu și îmi plac lucrurile exact așa.

Și cât despre metodele mele de spicuire, care, din când în când, au fost examinate, nu pot să spun decât atât: nu e treaba grădinarului să aranjeze arbustul cât de mult poate? Și n-ar trebui ca ramurile ce încep să urce prea sus să fie primele tăiate?

– Din jurnalul de spicuire al O.S. Goddard

Vizuina iepurelui

Pe hol, puțin mai în față de camera Citrei era un birou. Ca toate camerele din casă, avea ferestre pe toate părțile și, ca tot restul din viața Secerii Curie, era ținut în ordine perfectă. Era și o interfață de computer acolo, pe care Citra o folosea pentru studiile ei, pentru că, spre deosebire de Faraday, Secera Curie nu respingea digitalul când venea vorba de învățat. Ca ucenică a unei Seceri, Citra avea acces la baze de date și informații la care n-aveau majoritatea oamenilor. Se numea „creierul ascuns” – toate informațiile din memoria Tunetului care nu puteau fi accesate de cetățeni.

Înainte de ucenicie, când făcea o căutare, Tunetul intervenea inevitabil, spunând ceva de genul „văd că te uiți după un cadou. Pot să te întreb pentru cine, să te ajut să găsești ceva potrivit?” Uneori îl lăsa pe Tunet să o ajute, alteori îi plăcea să caute singură. Dar de când devenise ucenică, Tunetul amuțise într-un mod deranjant, de parcă acum nu era decât o bază de date.

– O să fie nevoie să vă obișnuiți, le spusese Faraday. Secerile nu pot să vorbească cu Tunetul și el nu ne vorbește. Dar în timp o să apreciați tăcerea și încrederea în sine care vine din absența lui.

Acum, mai mult ca niciodată, ar fi avut nevoie de ghidarea Tunetului pe când căuta prin informații, pentru că sistemul planetar de camere video părea făcut să-i descurajeze eforturile. Încercările ei de a reface traseul Secerii Faraday erau mai problematice decât crezuse, înregistrările din creierul ascuns nu erau organizate după seria camerei și nici măcar după loc. Se pare că Tunetul le organiza după concept. Momente cu modele de trafic asemănătoare, chiar dacă din

zone diferite ale lumii, erau puse împreună. Imagini cu oameni care fac pașii la fel. Apusuri de soare spectaculoase la un loc. Memoria digitală a Tunetului, și-a dat seama Citra, era structurată ca un creier biologic. Fiecare moment al fiecărei înregistrări era conectat cu alte câteva sute după criterii diferite, ceea ce însemna că orice conexiune pe care o urma Citra o ducea într-o vizuină nesfârșită de iepure cu neuroni virtuali. Era ca și cum ai fi încercat să citești mintea cuiva disecându-i cortexul cerebral. Era înnebunitor. Domul își crease algoritmi proprii ca să caute prin jungla creierului ascuns, dar Citra nu putea să i le ceară lui Curie fără să-i trezească suspiciuni.

Femeia deja demonstrase că vede orice minciună, așa că era mai bine ca Citra să nu se pună într-o poziție în care trebuia să mintă.

Cercetarea a început ca proiect, a evoluat repede într-o provocare și acum era o obsesie. Citra petrecea o oră, două pe zi, în secret, încercând să găsească imagini cu ultimele momente ale Secerii Faraday, dar fără succes.

Se întreba dacă, chiar și tăcut, Tunetul nu urmărea ce face. *Vai, vai, mi-ai căutat prin creier, i-ar fi spus, dacă ar fi avut voie, și i-ar fi făcut cu ochiul. Obrăznicătură.*

Apoi, după multe săptămâni, Citra a avut o revelație. Dacă tot ce era încărcat în Tunet era stocat în creierul ascuns, atunci nu doar lucrurile publice, ci și cele personale se găseau acolo. Nu putea să le acceseze pe ale altora, dar pe ale ei da. Ceea ce însemna că putea să însămânțeze căutarea cu informații de-ale ei...

. . .

– Nu e nicio lege care să-mi interzică să-mi vizitez familia câtă vreme sunt ucenică.

Citra a pus problema astfel la cină într-o seară, fără să avertizeze și fără nicio legătură cu conversația. Intenționa să o

deruteze pe Secera Curie. Și-a dat seama că a reușit, pentru că i-a luat mult Secerii să-i răspundă. A luat două linguri de supă înainte să vorbească.

– E o practică standard a noastră și cred că e înțeleaptă.

– E o cruzime.

– N-ai fost deja la o nuntă a familiei?

Citra s-a întrebat cum de știa Curie, dar n-a lăsat-o să devieze de la subiect.

– În câteva luni e posibil să mor. Cred că am dreptul să-mi văd familia de câteva ori până atunci.

Secera Curie a mai luat două linguri de supă înainte să spună:

– Mă mai gândesc.

Până la urmă, a fost de acord, cum anticipase Citra, fiindcă totuși Curie era o femeie corectă. Și Citra n-a mințit, chiar voia să-și vadă familia, așa că Secera n-a văzut niciun semn de minciună pentru că nu era niciuna acolo. Dar, bineînțeles, Citra avea și alt motiv să meargă acasă.

. . .

Pe vechea stradă a Citrei, totul arăta la fel în timp ce înainta cu Secera Curie, și totuși era diferit. O încerca un sentiment vag de dor, dar nu știa ce anume îi lipsea. Știa doar că parcă mergea într-o țară străină, unde oamenii vorbeau o limbă pe care n-o știa. Au urcat cu liftul până la apartamentul ei împreună cu o femeie cu față de mops și mopsul ei. Îi vedea groaza în ochi. În ochii femeii, nu ai câinelui. Câinelui nu-i păsa. Doamna Yeltner, așa o chema. Înainte să plece Citra de acasă, doamna Yeltner își scosese lipidele și se făcuse zveltă. Dar se părea că operația fusese anulată de un apetit nesățios, căci femeia se îngrășase la loc.

– Bună ziua, doamnă Yelter, i-a spus Citra, care se simțea vinovată că se desfată cu teroarea femeii.

– Îîî... îmi pare bine să te văd, i-a spus și era clar că nu-și

amintește numele fetei. N-a fost o spicuire la etajul tău chiar anul ăsta? Nu credeam că e voie să se facă spicuiți în aceeași clădire după atât de puțin timp.

– E voie, i-a spus Citra, dar nu suntem aici să spicuim.

– Deși, a adăugat Secera Curie, orice e posibil.

Când liftul a ajuns, doamna Yeltner s-a împiedicat de câine în graba de a ieși. Era duminică, iar părinții Citrei și fratele ei erau acasă, așteptau. Vizita n-a fost o surpriză, dar pe fața tatălui ei s-a citit surprinderea când a deschis ușa.

– Bună, tată, a spus Citra.

A luat-o în brațe. A îmbrățișat-o cu căldură, dar se simțea și că o face cumva din obligație.

– Ne-a fost dor de tine, dragă, a spus mama și a îmbrățișat-o.

Ben a rămas la distanță și doar se holba la Seceră.

– Ne așteptam să vină cu Secera Faraday, i-a spus tatăl femeii în robă de culoarea lavandei.

– E o poveste lungă, a spus Citra. Am un mentor nou acum.

Și Ben a izbucnit:

– Ești Secera Curie!

– Ben, nu fi nepoliticos! l-a certat mama.

– Dar tu ești, nu? Te-am văzut în fotografii. Ești faimoasă.

Secera a zâmbit modestă.

– Infamă e mai corect.

Doamna Terranova a făcut un gest spre camera de oaspeți:

– Vă rog, intrați.

Dar Secera Curie n-a trecut pragul.

– Am alte treburi, a spus, dar o să mă întorc după Citra la apus.

A dat din cap spre părinți, i-a făcut cu ochiul lui Ben și s-a întors să plece. În momentul în care a ieșit pe ușă, ambii părinți s-au relaxat, de parcă își ținuseră respirația.

– Nu pot să cred că ești ucenica Secerii Curie. Marea Madamă a Morții!

– Marea Doamnă, nu Madamă.

– Nici nu știam că încă mai există, i-a zis mama. Credeam că toate Secerile trebuie să se spicuiască singure la un moment dat.

– *Nu trebuie* să facem nimic, a spus Citra, un pic surprinsă de cât de puțin știau părinții ei despre regulile Domului. Secerile se spicuiesc doar dacă vor.

Sau dacă sunt omorâte, s-a gândit Citra.

Camera ei era cum o lăsase, dar mai curată.

– Și dacă n-o să fii hirotonisită, poți să vii acasă și o să fie ca și cum n-ai plecat niciodată, i-a spus mama.

Citra nu i-a spus că, oricum ar fi, n-o să revină acasă. Dacă devenea Seceră, probabil avea să trăiască cu alte Seceri junioare și dacă nu, n-o să mai trăiască deloc. Dar nu era nevoie ca părinții ei să știe.

– E ziua ta liberă, i-a spus tatăl, ce vrei să faci?

Citra a scotocit prin sertarul ei de la birou până și-a găsit camera video.

– Hai să mergem la o plimbare.

• • •

Conversația cu ei a fost despre nimicuri și, deși îi plăcea că e cu familia, a simțit că bariera dintre ei e mai densă ca oricând. Ar fi vrut să le spună atâtea lucruri, dar ei n-ar fi înțeles. N-ar fi putut empatiza cu ea. Nu putea să vorbească cu mama despre arta omorului. Nu putea să pălăvrăgească cu tatăl despre momentul când viața dispăre din ochii cuiva. Fratele era singurul cu care se simțea cât de cât confortabil să vorbească.

– Am avut un vis că ai venit la școala mea și i-ai spicuit pe toți ticăloșii, i-a spus.

– Chiar așa? a întrebat Citra. Ce culoare avea roba mea?

El a ezitat.

– Turcoaz, cred.

– Atunci asta o să fie culoarea pe care o s-o aleg.

Ben s-a luminat la față.

– Cum o să-ți zicem după hirotonisire? a întrebat tatăl, foarte sigur că o să se și întâmple.

Citra nu se gândise niciodată la nume. Secerilor li se spunea numai „Onorabile” sau pe numele ales după Patronul Istoric. Și membrii familiei erau nevoiți să facă la fel? Încă nu-și alesese Patronul.

– Sunteți familia mea, puteți să-mi spuneți cum vreți, le-a zis, sperând că e adevărat.

S-au plimbat prin tot orașelul. Deși nu le-a zis, au trecut și pe lângă casa mică unde locuise cu Rowan și Secera Faraday. Au trecut pe lângă stația de tren de lângă casă. Și oriunde mergeau, Citra făcea o poză de familie, fiecare dintr-un unghi apropiat de cel al unei camere video publice.

• • •

Ziua a fost obositoare emoțional. Citra ar fi vrut să mai stea, și totuși o mare parte din ea abia aștepta să vină Secera Curie. S-a hotărât să nu se simtă vinovată. Avusese parte de destulă vinovăție. „Vinovăția e verișoara idioată a remușcării”, cum îi plăcea lui Faraday să spună.

Secera Curie n-a întrebat-o pe Citra nimic despre vizită când se îndreptau spre casă, iar fata a fost mulțumită că nu trebuie să povestească. Dar a întrebat-o totuși ceva pe Seceră:

– Îți spune vreodată cineva pe nume?

– Alte Seceri, cele care-mi sunt prieteni, îmi zic Marie.

– De la Marie Curie?

– Patroana mea Istorică a fost o femeie grozavă. Termenul „radioactivitate” îi aparține și a fost prima femeie care a câștigat Premiul Nobel pe vremea când se acordau astfel de distincții.

– Dar care e numele tău adevărat? Cel cu care te-ai născut?

Secera Curie s-a gândit puțin înainte să răspundă. Apoi a zis:

– Nu e nimeni în viața mea care mă știe după nume.

– Dar familia ta? Trebuie să fie încă în viață, au imunitate câtă vreme trăiești.

Secera a oftat.

– N-am mai fost în contact cu ai mei de mai bine de o sută de ani.

Citra s-a întrebat dacă așa avea să i se întâmple și ei. Oare toate Secerile își pierd legăturile cu cei pe care-i știau, cu tot ce erau înainte să fie alese?

– Susan, a spus în cele din urmă Secera Curie. Când eram mică, îmi spuneau Susan. Suzy. Sue.

– Mă bucur să te cunosc, Susan.

Citrei i se părea aproape imposibil să și-o imagineze pe Secera Curie fetiță.

. . .

Când au ajuns acasă, Citra și-a încărcat pozele în Tunet fără să se streseze c-o vede Secera, pentru că nu era nimic neobișnuit sau suspicios în asta, toți își încărcau pozele. Ar fi fost dubios dacă n-ar fi făcut-o. Mai târziu în acea noapte, când Citra a fost sigură că Secera a adormit, s-a dus la birou, s-a conectat și a recuperat pozele, ceea ce era ușor de făcut, fiindcă le marcaseră. Apoi a intrat în creierul ascuns pe toate conexiunile pe care le făcuse Tunetul cu imaginile ei. A fost dusă la alte poze cu familia ei și cu alte familii care semănau. Cum era de așteptat. Dar erau și conexiuni la înregistrări video ale camerelor din acele locuri. Exact ce căuta. Odată ce și-a creat algoritmul prin care sorta pozele irelevante de la camerele video, a avut un set complet de înregistrări. Bineînțeles, încă rămăsese cu milioane de fișiere neordonate, accesate la întâmplare, dar măcar erau acum toate înregistrări din cartierul Secerii Faraday. A încărcat o imagine cu el, ca să vadă dacă poate izola înregistrări în care apare, dar cum bănuia, n-a găsit nimic. Politica Tunetului în privința Secerilor presupunea ca înregistrările cu ele să nu fie marcate în vreun

fel. Totuși, a restrâns domeniul de la miliarde de înregistrări la milioane. Dar încă era ca și cum ar fi căutat acul într-o căpiță de fân înaltă până la cer. Chiar și așa, era hotărâtă să-l găsească, indiferent cât i-ar fi luat.

Spicuirile ar trebui să fie iconice. Ar trebui să fie memorabile. Ar trebui să aibă puterea legendară a celor mai mari bătălii ale epocilor muritoare, să se vorbească despre ele și să devină nemuritoare ca noi. De aia suntem până la urmă aici, noi, Secerile. Să păstrăm legătura cu trecutul. Să ne ținem legați de mortalitate. Da, majoritatea dintre noi o să trăiască la nesfârșit, dar unii dintre noi, mulțumită Domului, nu. Nu le datorăm celor pe care-i spicuim un final măcar spectaculos?

– Din jurnalul de spicuiți al O.S. Goddard

O rușine pentru cine și ceea ce suntem

Amorțit. Rowan simțea cum devine amorțit și poate era bine pentru sănătatea lui psihică zdruncinată, dar nu era bine pentru suflet.

– Să nu-ți pierzi niciodată umanitatea, îi spusese Secera Faraday, sau o să ajungi doar o mașină de omorât.

Spusese „omorât”, nu „spicuit”. Rowan nu se gândise atunci, dar acum înțelegea. Din momentul în care actul era desensibilizat, nu mai era spicuire.

Totuși, bula de indiferență din jurul lui nu părea cel mai rău loc unde ar fi putut să fie. Amorțeala interioară era doar un purgatoriu de gri. Nu, mai era un loc și mai rău. Bezna care se dădea drept lumină. Un loc albastru regal, bătut cu diamante care străluceau ca stelele.

. . .

– Nu, nu, nu! a strigat Secera Goddard în timp ce-l privea pe Rowan mânuind sabia de samurai împotriva unor manechine umplute cu bumbac. N-ai învățat nimic?

Rowan era exasperat, dar și-a ascuns clocotul numărând până la 10 înainte să-și întoarcă fața spre Seceră, care venea spre el peste pajiștea din fața conacului, plină acum de bucăți de bumbac.

– Ce-am făcut greșit acum, Onorabile?

Pentru Rowan, apelativul „Onorabile” devenise ceva de ocară și nu se putea abține să nu-l spună ca și cum l-ar fi scuipat.

– Am decapitat cinci dintre ele, am eviscerat trei și am tăiat aortele celorlalte. Dacă ar fi fost vii, ar fi fost morți acum. Am făcut ce voiai.

– Asta e și problema, i-a spus Secera. Nu e vorba de ce vreau

eu, e vorba de ce vrei *tu*. Unde-i pasiunea ta? Ataci ca un robot!

Rowan a oftat și și-a pus sabia în teacă. Acum urma predica, sau, mai precis, discursul, pentru că nimic nu-i plăcea mai mult Secerii Goddard decât să țină discursuri, chiar și unui public de o persoană.

– Oamenii sunt prădători naturali, a început el. Poate că forța sterilizatoare a societății ne-a mai estompat acea natură, dar n-a șters-o complet. Îmbrățișează-o, Rowan. Suge la sânul ei transformator. Crezi că spicuitul e o plăcere dobândită, dar nu e. Fiorul vânătorii și bucuria uciderii zac în fiecare dintre noi. Adu-le la suprafață și o să fii genul de Seceră de care are lumea nevoie.

Rowan voia să disprețuiască ce făcea, dar stăpânirea unui meșteșug, indiferent care, avea ceva recompensator în sine. Ce ura era faptul că nu ura meșteșugul.

Servitorii au înlocuit manechinele cu sperietori de ciori. Goddard i-a luat sabia de samurai și i-a dat un cuțit de vânătoare fioros, pentru ucideri mai intime.

– E un cuțit Bowie, folosit de Secerile texane, i-a spus Goddard. Vei avea o satisfacție și o plăcere pe măsură folosindu-l, încât te va transforma în nimic altceva decât o mașină perfectă de ucis.

. . .

Fiecare zi era la fel: o alergare dimineața cu Secera Rand, antrenament cu greutatea cu Secera Chomsky și un mic dejun cu valoare nutritivă maximă, preparat de un maestru bucătar. Apoi urma arta omorului, predată de Goddard însuși. Lame, arcuri, pistoale și folosirea propriului corp ca armă. Niciodată otrăvuri, numai cele de pe vârful săgeții.

– Spicuirea e o *acțiune*, nu o *administrare*, i-a spus Goddard. E o acțiune a voinței. Să cazi în pasivitate și să aștepți să faci otrava toată treaba e o rușine pentru ceea ce suntem.

Predicile lui Goddard erau constante și, deși Rowan nu era de

acord cu el de multe ori, nu spunea nimic. În acest fel, vocea lui Goddard a început să înlocuiască moderatorul său intern. A devenit, în capul lui Rowan, vocea judecății. Rowan n-o voia, dar Goddard se strecurase în capul lui și judeca tot ce făcea.

După-amiezile erau ocupate cu antrenament mental cu Secera Volta. Exerciții de memorie, jocuri care cresc acuitatea cognitivă. Cea mai mică parte a zilei lui Rowan, chiar înainte de cină, era dedicată învățării din cărți, dar antrenamentul mental îl ajuta să rețină tot ce învăța fără să mai repete.

– O să înveți istorie, biochimie și toxicologie până ți se face greață, ca să impresionezi conclavul, i-a spus Goddard și a dat din mână dezgustat. Mi s-au părut mereu fără sens, dar trebuie să-i impresionezi și pe academicienii Domului, nu numai pe pragmatici.

– Asta ești tu? l-a întrebat Rowan. Un pragmatic?

I-a răspuns Volta.

– Goddard e un vizionar. Și de aceea e deasupra tuturor Secerilor din MidMerica. Poate chiar din lume.

Goddard nu l-a contrazis.

Și mai erau petrecerile. Veneau peste ei ca niște paralizii. Orice altceva se oprea. Erau mai importante chiar și decât antrenamentele. Nu era clar cine le organizează sau de unde veneau petrecăreții, dar veneau, și sosea și mâncare suficientă pentru o armată întreagă și tot felul de decadente.

Rowan nu-și dădea seama dacă doar i se pare, dar parcă erau din ce în ce mai multe Seceri și celebrități la petreceri decât la început.

În trei luni, fizicul lui Rowan s-a schimbat în mod evident, și băiatul se uita în oglinda înaltă din dormitor mai mult decât ar fi vrut. Toți mușchii i se definiseră, abdomenul, pectoralii. Bicepsii se umflaseră parcă deodată și Secera Rand îi pleznea frecvent mușchii fesieri și făcea glume sexuale, spunându-i că abia așteaptă să împlinească vârsta legală de consimțământ.

Începuse să-și facă o rutină și din jurnal, scriind în el câte ceva aproape profund – dar era doar o păcăleală. Nu scria niciodată ce simte cu adevărat, știind că jurnalul lui intim nu era deloc intim și că Secera Goddard îl citește cuvânt cu cuvânt. Așa că scria numai ce ar fi vrut să vadă Goddard.

Deși Rowan nu și-a uitat jurământul secret de a-i oferi Citrei victoria, erau momente când și-l suprima în minte și-și dădea voie să-și imagineze cum ar fi să fie el o Seceră hirotonisită. Ar fi una în genul lui Faraday sau ar accepta învățăturile lui Goddard? Oricât încerca să nege, exista o logică în abordarea lui Goddard. Până la urmă, ce creatură naturală își disprețuia existența și simțea rușine pentru mijloacele ei de supraviețuire?

Am devenit nenaturali din momentul în care am cucerit moartea, spunea Faraday, dar n-ar putea fi tocmai asta un motiv să căutăm în noi câtă natură o mai fi rămas? Ar fi așa o tragedie dacă ar învăța să-i placă spicuirea?

Deși își ținea aceste gânduri pentru el, Secera Volta putea să-i citească măcar tonul general al frământărilor, mai puțin cele intime.

– Știu că ai fost ales ca ucenic pentru că ai calități total opuse celor pe care le admiră Secera Goddard, i-a spus Volta. El vede compasiunea și reținerea drept slăbiciuni. Dar tu ai și trăsături care încep să se trezească. O să fi o Seceră din noua școală!

Dintre toți discipolii lui Goddard, Volta era cel mai admirabil și cel pe care Rowan îl simțea apropiat. Își imagina că o să fie prieteni când o să fie egali.

– Mai ții minte durerea de când te-am bătut? l-a întrebat Volta într-o după-amiază, la sfârșitul antrenamentului pentru memorie.

– Cum aș putea s-o uit vreodată?

– Sunt trei motive pentru care te-am supus la așa ceva.

Primul e ca să te conectezi cu strămoșii noștri, să le trăiești durerea și frica de durere, fiindcă așa au apărut civilizația și avansul umanității dincolo de mortalitate. Pe urmă, a fost vorba de un rit de inițiere, ceva ce lipsește din păcate în lumea noastră pasivă. Dar al treilea motiv e și cel mai important: Când suferi, simți și bucuria de a fi uman.

Lui Rowan îi sunau ca alte platitudini goale, dar Volta nu era ca Goddard. Nu emitea idei fără sens.

– Simțeam destulă bucurie în viață și fără să fiu bătut la sânge, i-a spus Rowan.

Volta a aprobat din cap.

– Simțeau, dar era doar o umbră din ce putea să fie. Fără amenințarea suferinței nu ai cum să trăiești bucuria cu adevărat. Numai plăcere.

Rowan n-a știut ce să răspundă, căci i se părea adevărat ce auzea. Avusese o viață plăcută. Cea mai mare problemă fusese marginalizarea. Dar nu se simt toți marginalizați, într-o lume în care nimeni nu mai contează? Supraviețuirea era garantată. Mijloacele de trai garantate. Mâncare destulă și confort. Tunetul vedea nevoile fiecăruia. Când nu mai ai nevoie de nimic, cum ar putea să fie viața altfel decât plăcută?

– O s-o simți în cele din urmă, i-a spus Volta. Acum, că nanitele tale sunt date la zero, e inevitabil.

• • •

Esme a rămas un mister. Uneori cobora să mănânce cu ei, alteori nu. Uneori Rowan o găsea citind prin diverse locuri din jurul conacului: cărți din vremurile mortalității, făcute din hârtie, colecționate de proprietar înainte să îi cedeze totul lui Goddard. Ascundea întotdeauna de el ce citea, ca și cum i-ar fi fost rușine.

– Când o să devii Seceră, o să rămâi aici? La întreat ea.

– Poate. Sau poate că nu. Poate că n-o să fiu Seceră. Poate n-o să mai fiu nicăieri.

Ea i-a ignorat ultima parte a răspunsului.

– Ar trebui să stai, i-a spus.

Faptul că o fată de nouă ani părea să aibă o mică pasiune pentru el era o complicație în plus pentru Rowan. Fata primea tot ce voia. Adică putea să-l aibă și pe el dacă ar fi vrut?

– Mă cheamă Esmeralda, dar toți îmi spun Esme, i-a zis ea când l-a urmat într-o dimineață în sala de forță.

De obicei, Rowan era drăguț cu copiii mici, dar cum i se spusese că *trebuie* să fie drăguț, simțea deodată că nu vrea.

– Știu, mi-a spus Secera Goddard. N-ai ce căuta aici, greutatea asta sunt periculoase.

– Și nici tu n-ar trebui să fii aici fără Secera Chomsky, i-a răspuns ea și apoi s-a așezat pe o bancă, fără vreo intenție să plece. Dacă vrei, putem să jucăm ceva când termini antrenamentul.

– Nu joc jocuri.

– Nici de cărți?

– Nici de cărți.

– Înseamnă că e plictisitor să fii tu.

– Da, dar nu mai e.

– Te învăț mâine seară după cină să joci cărți, l-a anunțat ea.

Și cum Esme primea ce voia, Rowan a fost prezent la ora aleasă de ea, chiar dacă nu avea chef.

– Lui Esme trebuie să i se facă pe plac, i-a amintit Secera Volta după ce s-a terminat jocul de cărți.

– De ce? a întrebat Rowan. Lui Goddard pare să nu-i pese de cei ce nu poartă robe de Seceri, de ce-i pasă de ea?

– Lasă, tu fii amabil cu ea.

– Sunt amabil cu toată lumea. Dacă n-ai observat, sunt un om amabil.

Volta a râs.

– Ține-te de asta cât de mult poți, i-a zis, ca și cum ar fi fost ceva așa de dificil.

Apoi a venit ziua când Secera Goddard i-a mai șifonat puțin textila perfect călcată a vieții lui. A sosit fără avertisment, ca tot ce-i arunca în spate Goddard. În timpul unui antrenament, Rowan lucra cu două lame – câte un pumnal în fiecare mână. Era complicat pentru el, căci avea prea puțină dexteritate în mâna stângă. Secerii Goddard îi plăcea să-i facă antrenamentul complicat și îl judeca aspru când nu se ridica la un nivel imaginar de perfecțiune. Dar Rowan s-a surprins pe el însuși. Devenise mai bun la mânuirea armelor și chiar primise laude vagi de la Goddard.

„Adecvat”, zicea el. Sau „n-a fost așa de rău”. Ceea ce era mult.

În ciuda împotrivirii sale, Rowan simțea satisfacție de fiecare dată când primea aprobare de la Goddard. Și trebuia să recunoască, începea să-i placă să mănuiască arme letale. Se lipiseră de el ca orice alt sport. Meșteșug de dragul meșteșugului și un sentiment de realizare când se descurca.

În acea zi, lucrurile au luat o întorsătură gravă. Era evident, din momentul în care a pășit pe pajiște, că se întâmplă ceva, pentru că nu fuseseră instalate manechinele. În locul lor era cam o duzină de oameni, care se învăteau aiurea pe câmp. La început nu s-a prins. Ar fi trebuit să știe că e ceva diferit, fiindcă toate Secerile junioare se adunaseră să-l vadă. De obicei, venea numai Goddard.

– Ce se întâmplă? a întrebat Rowan. Nu pot să-mi fac antrenamentul cu oamenii ăștia aici. Spune-le să plece.

Secera Rand a râs.

– Ești fermecător de încuiat, i-a zis.

– O să fie distracție, i-a spus Secera Chomsky și și-a încrucișat mâinile la piept, gata să se desfete cu spectacolul.

Și atunci Rowan a înțeles. Pe pajiște nu se învăteau nimeni aiurea, ci stăteau așezați cu spații egale între ei. Îl așteptau. Nu

mai erau manechine. Era real. Omorul avea să fie omor.

– Nu, a spus Rowan și a dat din cap. Nu, nu pot să fac asta!

– Ah, dar o s-o faci, i-a spus Secera Goddard calm.

– Dar... dar nu sunt hirotonisit încă, nu pot să spicuiesc!

– N-o să spicuiști, i-a spus Secera Volta și i-a atins un umăr cu palma, să-l liniștească. Îi așteaptă ambudrone. Imediat ce termini cu ei, sunt duși la cel mai apropiat centru de regenerare, o să fie nou-nouți într-o zi, două.

– Dar... dar...

Rowan nu găsea niciun argument valabil, doar că nu i se părea drept.

– Ascultă ce-ți spun, i-a zis Goddard și a făcut un pas înainte. Sunt treisprezece oameni pe pajiște. Fiecare dintre ei a venit aici pentru că a vrut, au fost plătiți bine. Știu toți de ce sunt aici, știu care le e treaba, sunt fericiți să o facă și asta aștept și de la tine. Așa că fă-ți treaba.

Rowan și-a scos lamele și s-a uitat la ele. Azi avea să taie carne cu ele, nu bumbac.

– Numai inimi și jugulare, i-a spus Secera Goddard. Rezolvă-ți subiecții la viteză maximă. O să fi cronometrat.

Rowan ar fi vrut să mai protesteze, să insiste că nu poate s-o facă, dar oricât i-ar fi zis inima că nu, mintea știa adevărul.

Da, putea.

Se antrenase special pentru așa ceva. Trebuia doar să-și anuleze conștiința. Știa că e capabil s-o facă și îl îngrozea asta.

– Trebuie să omori doisprezece, i-a spus Goddard și să lași unul viu.

– De ce?

– Pentru că așa ți-am spus eu.

– Haide, n-avem toată ziua, a bombănit Chomsky.

Volta i-a aruncat o privire dintr-o parte, apoi i-a vorbit lui Rowan cu mai multă răbdare.

– E ca și cum ai sări într-o piscină cu apă rece. Anticiparea e

mult mai rea decât realitatea. Fă saltul și îți promit că o să fie bine.

Rowan ar fi putut să plece.

Ar fi putut să-și arunce lamele și să intre în casă. Să dovedească aici și acum că e un ratat și să fie scutit de restul. Dar Volta credea în el. Și Goddard, deși nu recunoștea. Altfel, de ce i-ar fi dat așa o provocare?

Rowan a tras aer adânc în piept, și-a strâns armele în mâini și, cu un strigăt gutural de război care i-a acoperit temerile din suflet, s-a aruncat înainte.

Erau bărbați și femei. Aveau vârste diferite, etnii diferite și tipuri corporale diferite, de la musculoși la obezi sau slăbănogi. A țipat și a urlat la fiecare lovitură, tăiere și răsucire. Se antrenase bine. Lamele se scufundau în carne cu precizie perfectă. Odată ce a început, și-a dat seama că nu poate să se oprească. Corpurile cădeau și trecea la următorul și apoi la următorul. Nu se opuneau, nu fugeau, doar stăteau acolo și încasau. Erau ca manechinele. Rowan era acoperit de sânge. Îl usturau ochii, simțea sângele în nări. Și a ajuns la ultimul. Era o fată de vârsta lui, cu o expresie de resemnare tristă pe față. Voia să-i pună capăt tristeții. Voia să termine ce începuse, dar și-a înfrânt imperativul brutal de vânător din el. S-a forțat să nu ridice lamele.

– Fă-o, i-a șoptit. Fă-o sau n-o să fiu plătită.

Dar el și-a aruncat lamele. Doisprezece ca-și-morți, unul viu. S-a întors spre Seceri și aceștia au început să aplaude.

– Bravo! a strigat Goddard, mai mulțumit decât îl văzuse vreodată. Foarte bine!

De undeva de sus au apărut ambudronele și au început să care victimele la centrul de regenerare. Și Rowan s-a surprins zâmbind. Ceva se desprinsese în el. Nu știa dacă e bine sau nu. Și deși o parte din el simțea nevoia să cadă în genunchi și să vomite tot micul dejun, o altă parte voia să urle la lună ca un

lup.

Dacă mi-ai fi spus cu un an în urmă că o să ajung să mânuiesc zeci de tipuri de arme tăioase și că o să devin expert în arme de foc și că o să știu cel puțin zece feluri de a omorî pe cineva cu mâinile goale, aș fi râs și ți-aș fi sugerat să-ți ajustezi chimia creierului. E uimitor câte se pot întâmpla în doar câteva luni de zile.

Antrenamentul cu Secera Goddard e diferit de cel cu Secera Faraday. E intens, fizic și nu pot să neg că devin mai bun la orice fac. Dacă sunt o armă, sunt ascuțit în fiecare zi de o piatră. Al doilea conclav o să fie în câteva săptămâni. Primul examen a fost o întrebare simplă. Mi se spune că acum o să fie diferit. Nu se știe la ce să mă aștept. Dar e sigur că o să am de suferit dacă nu-i fac pe plac lui Goddard.

Am toată încrederea că o să reușesc.

– Din jurnalul lui Rowan Damisch, Seceră ucenic

Procură pentru moarte

Inginerului îi plăcea să creadă că munca lui la Laboratoarele de Propulsie Magnetică e utilă, deși mereu păruse fără sens. Trenurile magnetice se mișcau deja pe cât de eficient se putea. Aplicațiile pentru transportul privat n-aveau nevoie decât de mici retușuri. Nu mai exista „nou și îmbunătățit”, rămăsese numai trucul *diferitului*, stiluri noi și reclame care încercau să convingă că stilul e totul. Dar tehnologia de bază era exact la fel oricând.

Cel puțin în teorie, însă, mai existau potențiale descoperiri, altfel de ce i-ar fi pus Tunetul la lucru?

Unii administratori de proiect știau mai multe despre scopul final al muncii lor, dar nimeni nu avea toate piesele. Se specula mult. Se credea de ceva vreme că o combinație de energie eoliană și propulsie magnetică ar fi necesară pentru mișcarea în spațiu cu eficiență. E adevărat, călătoriile în spațiul cosmic nu mai erau privite cu ochi buni de mulți ani, dar asta nu însemna că lucrurile nu puteau să se schimbe.

Fuseseră cândva misiuni de colonizare a planetei Marte, de explorare a lunilor lui Jupiter și chiar și a stelelor de după sistemul solar, dar fiecare sfârșise dezastruos. Nave explodaseră. Coloniști muriseră – iar în spațiu moartea era moarte, totală, ca și cum ar fi fost spicuiți. Ideea morții irevocabile fără intervenția unei Seceri era prea mult de suportat pentru o lume care cucerise mortalitatea. Indignarea publică a închis drumurile pentru orice explorare spațială. Pământul era singura noastră casă și așa avea să rămână.

Și de aceea, bănuia inginerul, Tunetul împingea proiectele înainte cu grijă și încet, ca să nu atragă atenția. Nu se

ascundea, fiindcă Tunetul nu era capabil de ascunzișuri. Era doar discret. Discret și înțelept.

Într-o zi, poate Tunetul o să anunțe că, în timp ce toată lumea se uita în altă parte, umanitatea a obținut o prezență sustenabilă dincolo de planeta Pământ. Inginerul abia aștepta acea zi și era convins că o s-o trăiască. De ce nu?

Până când o echipă de Seceri a asaltat laboratorul.

• • •

Rowan a fost trezit în zori de un prosop aruncat în față.

– Scoală-te, frumoasa adormită, i-a spus Secera Volta. Fă duș și îmbracă-te, azi e ziua cea mare.

– Ce zi? a întrebat Rowan, încă amețit.

– Ziua spicuirii!

– Adică voi chiar spicuiți? Credeam că doar petreceți și cheltuiți banii altora.

– Du-te și te spală, istețule.

Când Rowan a închis dușul, a auzit elicele elicopterului și, când a ieșit pe pajiște, acesta îi aștepta.

Nu l-a surprins că era pictat în albastru regal și stropit cu stele strălucitoare. Totul din viața lui Goddard îi reprezenta egoul.

Celelalte trei Seceri erau deja afară și își exersau cele mai bune mișcări. Robele erau umflate, pline, fără îndoială, cu tot felul de arme pe sub falduri. Chomsky tocmai prăjea o tufă cu un aruncător de flăcări.

– Pe bune? a întrebat Rowan. Un aruncător de flăcări?

Chomsky a dat din umeri.

– Nu e nicio lege împotriva. Și oricum, ce-ți pasă?

Goddard a ieșit din conac.

– Ce mai așteptați? Să mergem!

Ca și cum nu pe el îl așteptaseră. Momentul era încărcat de adrenalina anticipării și în timp ce mergeau spre elicopter, Rowan a avut o clipă o imagine cu ei toți ca supereroi... până

când și-a amintit care era scopul lor adevărat și tabloul s-a destrămat.

– Câți o să spicuiți? l-a întrebat pe Volta, dar acesta a dat din cap și a arătat cu degetul spre ureche.

Elicele elicopterului era prea zgomotoase ca Volta să-l audă pe Rowan și făceau ca robele Secerilor să fluture ca niște steaguri într-o furtună. Rowan a făcut niște calcule. Secerile aveau de făcut cinci spicuiuri pe săptămână și din câte văzuse el, cei patru nu luaseră nicio viață în cele trei luni de când era el acolo. Însemna că puteau să spicuiască azi 250 și tot să fie în urmă. Se anunța un masacru, nu o spicuire.

Rowan a ezitat, rămânând în urmă când ceilalți au intrat. Volta a observat.

– E VREO PROBLEMĂ? a strigat Volta peste vuietul asurzitor al elicelor.

Dar chiar și dacă Rowan s-ar fi făcut auzit, n-ar fi fost înțeles. Asta făceau Goddard și discipolii lui. Așa operau ei. Ce făceau acum era ceva obișnuit. Avea să fie și pentru el ceva obișnuit. S-a gândit la ultimul antrenament. Cel cu ținte vii. Ce a simțit când i-a omorât pe toți în afară de unul, cum a simțit că sentimentul victoriei îi înfrânge și repulsia. Asta simțea și acum la intrarea în elicopter. Cu cât se afunda mai adânc în lumea lui Goddard, cu atât îi venea mai greu să se retragă.

Toate cele patru Seceri se uitau la el acum. Erau gata să plece în misiune. Numai Rowan îi ținea pe loc.

Nu sunt unul dintre ei, și-a spus. N-o să spicuiesc. Doar o să mă uit.

S-a forțat să urce, a închis ușile și au început să se înalțe.

– N-ai mai fost în așa ceva, nu? l-a întrebat Volta, crezând că asta e motivul ezitărilor lui.

– Nu, niciodată.

– Așa se călătorește cel mai bine, i-a spus Secera Rand.

– Suntem îngeri ai morții, a spus Secera Goddard. E normal

să coborâm din ceruri.

Au zburat spre sud, peste Fulcrum City, în suburbii. Pe drum, Rowan a tot sperat că o să se prăbușească elicopterul, dar și-a dat seama că ar fi inutil. Până la sfârșitul săptămânii, ar fi toți regenerați.

• • •

Un elicopter a aterizat pe heliportul de pe acoperiș. Era neașteptat, era neanunțat, nu se mai întâmplase niciodată. Tunetul pilota cam tot ce zbura și chiar dacă ar fi fost un elicopter din afara programului, cineva ar fi anunțat că se apropie și ar fi cerut permisiune de aterizare.

Chestia asta pur și simplu s-a coborât din cer pe acoperiș.

Cel mai apropiat gardian a fugit pe scări de la etajul șase și a ajuns pe acoperiș fix când coborau Secerile. Erau patru dintre ele, una în albastru, una în verde, una în galben și una în portocaliu, și un băiat cu o banderolă de ucenic.

Gardianul a rămas mască, neștiind ce să facă. S-a gândit să sune la biroul principal, dar și-a dat seama că asta ar putea face să fie spicuit.

Secera-femeie, îmbrăcată în verde, cu păr brunet de vrăjitoare și ceva panasiatic în trăsături, s-a apropiat de el și a rânjit.

– Cioc, cioc, i-a zis.

Gardianul era prea șocat să răspundă.

– Am spus cioc, cioc.

– Ci... cine e? a răspuns el.

Ea a băgat mâna pe sub robă și a scos cel mai fioros cuțit pe care-l văzuse gardianul vreodată, dar o Seceră în albastru i-a oprit mâna înainte să-l folosească.

– Nu-l strica pe el, Ayn, i-a spus.

Secera în verde și-a pus cuțitul înapoi și a dat din umeri.

– Înseamnă că n-o să mai auzi gluma.

Apoi a țâșnit pe lângă el împreună cu ceilalți și au coborât pe

scări în clădire. Gardianul a văzut privirea ucenicului, care rămăsese în urmă.

– Ce să fac? l-a întrebat pe băiat.

– Pleacă, i-a spus ucenicul, și nu te uita înapoi.

Și așa a făcut. S-a dus la altă scară, a coborât până jos, a ieșit pe ușa de urgență și nu s-a oprit până când a ajuns suficient de departe ca să nu mai audă urletele.

• • •

– O să începem aici la etajul șase și o să continuăm tot în jos, le-a spus Goddard.

Au coborât și au văzut că o femeie aștepta la lift. A suspinat și a încremenit.

– Buu! a strigat Secera Chomsky.

Femeia a tresărit și a scăpat dosarele din brațe. Rowan știa că oricare dintre Seceri ar fi putut să o omoare oricând, din capriciu. Și ea știa asta, judecând după poziția corpului, era pregătită pentru ce e mai rău.

– Ce nivel de securitate poți accesa? a întrebat-o Goddard.

– Unu.

– E mare?

Ea a dat din cap și el i-a luat cardul de validare din piept.

– Mulțumesc, i-a spus. O să trăiești.

S-a dus spre o ușă închisă și a deschis-o cu cardul.

Rowan își simțea capul ușor și și-a dat seama că începe să hiperventileze.

– Ar trebui să aștept aici, le-a spus. Nu pot să spicuiesc, ar trebui să aștept aici.

– În niciun caz, i-a spus Chomsky. Vii cu noi.

– Dar... dar la ce bun? O să vă stau în cale.

Atunci Secera Rand a spart geamul unei vitrine de urgență, a scos un extingtor și i l-a dat.

– Uite. Sparge chestii.

– De ce?

Ea i-a făcut cu ochiul.

– Pentru că poți.

. . .

Angajații din camera 601, care ocupa toată jumătatea nordică a etajului, au fost complet surprinși. Goddard și Secerile lui au intrat direct în mijlocul lor.

– Atenție! a anunțat el teatral. Atenție, toată lumea! Ați fost selectați pentru spicuire. Pășiți înainte și întâmpinați-vă moartea.

Murmure, suspine și țipete de groază. Nimeni n-a făcut un pas înainte. Nimeni n-o făcea niciodată. Goddard a dat din cap spre Chomsky, Volta și Rand și toți patru au avansat prin labirintul de birouri, fără să mai lase nimic viu în urmă.

– Sunt completarea ta! intona Goddard. Sunt eliberarea ta! Sunt portalul spre misterele de după viață!

Lame și gloanțe și flăcări. Birourile luaseră foc. Au început să sune alarmele, iar din stropitori țâșnea apă rece. Cei condamnați erau prinși între foc și apă și privirile celor patru maestri vânători. Nimeni n-avea vreo șansă.

– Eu sunt ultimul cuvânt! Omega! Vă aduc pace și odihnă. Îmbrățișați-mă!

Nimeni nu l-a îmbrățișat. Majoritatea cerșeau milă, dar singura milă pe care o primeau era o moarte mai rapidă.

– Ieri erați zei. Azi sunteți muritori. Moartea e cadoul meu pentru voi. Acceptați-l cu grație și umilință.

Atât de concentrate erau Secerile, că niciuna nu l-a văzut pe Rowan cum s-a strecurat prin spatele lor și s-a dus la camera 602, unde a bătut în ușa de sticlă până a venit cineva și l-a putut anunța ce îi așteaptă.

– Ia-o pe scările din spate, i-a spus omului. Scoate cât mai mulți afară. Nu pune nicio întrebare, doar du-te!

Orice îndoială ar fi avut omul, i-a fost înăbușită imediat de sunetele de disperare ce veneau de peste hol.

Câteva minute mai târziu, când Goddard, Volta și Chomsky au terminat cu camera 601, aceștia au traversat holul și au intrat în 602, care era acum o încăpere goală, în afară de Rowan, care izbea cu extincătorul în computere și birouri și tot ce-i ieșea în cale, întocmai cum i se ceruse.

• • •

Secerile se mișcau mai repede ca flăcările, mai repede ca fluxul de oameni care încercau să scape. Volta și Chomsky au blocat două dintre cele trei rânduri de scări. Rand a ajuns la intrarea principală și s-a postat acolo ca un portar de fotbal, omorând pe oricine încerca să iasă. Goddard își striga litania în timp ce se mișca prin mulțimea panicată și schimba armele după chef, iar Rowan spărgea tot ce era de spart, în același timp direcționându-i discret pe cei pe care putea spre scara nepăzită.

În mai puțin de un sfert de oră, s-a terminat. Clădirea era în flăcări, iar elicopterul zbura acum deasupra, în vreme ce Secerile au năvălit prin intrarea principală asemenea celor patru călăreți ai apocalipsei post-muritoare.

Rowan rămăsese în urmă, târând extincătorul pe marmură, până ce l-a aruncat.

În fața lor erau mașini de pompieri și ambudrone, iar apoi supraviețuitorii. Unii au fugit când le-au văzut pe Seceri ieșind, dar mulți au stat pironiți, fascinația fiindu-le mai mare decât frica.

– Vezi? i-a spus Goddard lui Rowan. Pompierii nu pot să intervină în acțiunile unei Seceri. O să lase totul să ardă. Cât despre supraviețuitori, avem o oportunitate minunată de relații cu publicul.

Apoi a făcut un pas înainte și le-a strigat celor care nu fugiseră.

– Spicuirea s-a terminat. Celor care au rămas în viață le garantăm imunitate. Veniți să o luați.

Și-a întins mâna cu inelul. Celelalte Seceri au făcut la fel.

Nimeni nu s-a mișcat la început, căci credeau că e o înșelătorie. Dar imediat, un om pătat de funigine a venit, apoi altul și altul și apoi toată mulțimea s-a apropiat. Primii au îngenuncheat și au sărutat inelele, apoi, când ceilalți au văzut că nu e niciun truc, s-au repezit toți, îngheșuindu-le pe Seceri.

– Ușor! a strigat Volta. Câte unul!

Dar aceeași mentalitate de grup care îi făcuse să fugă îi împingea acum spre inelele salvatoare. Deodată, nimeni nu-și mai amintea de colegii morți.

Apoi, în timp ce mulțimea se strângea tot mai tare în jur și devenea tot mai agitată, Goddard și-a retras mâna, și-a scos inelul și i l-a dat lui Rowan.

– Am obosit, i-a spus Goddard. Ia-l. Bucură-te de venerare.

– Dar... nu pot. Nu sunt hirotonisit.

– Poți să-l folosești dacă-ți dau eu procură. Acum ai permisiunea mea.

Rowan și l-a pus pe inelar, dar era prea larg, așa că l-a mutat pe arătător, unde stătea mai țepăn. Apoi a întins mâna, precum celelalte Seceri.

Mulțimii nu-i păsa pe ce deget e inelul sau pe ce mână e. Se cățarau unii pe alții să ajungă să-l sărute și să-i mulțumească pentru dreptatea, dragostea și mila lui, îi spuneau Onorabile și nici nu vedeau că nu e o Seceră.

– Bine ai venit în lumea zeilor, i-a spus Secera Volta.

Și, în spatele lor, clădirea ardea.

Suntem înțelepți, dar nu perfecți, vedem multe, dar nu totul. Știm că prin înființarea Domului facem ceva necesar, dar noi, fiind primele Seceri, încă avem slăbiciunile noastre. Natura umană e și predictibilă, și misterioasă. Tinde spre progrese mari și bruște, dar e și înnămolită în cel mai de disprețuit interes personal. Sperăm că prin stabilirea a zece legi simple, directe, putem evita capcanele slăbiciunii omenești. Speranța mea cea mai mare e că, în timp, înțelepciunea o să ne devină la fel de mare precum cunoașterea. Și dacă acest experiment al nostru eșuează, avem pregătită și o metodă de evadare din el.

Fie ca Tunetul să ne ajute dacă o să avem vreodată nevoie să evadăm.

– Din jurnalul de spicuri al O.S. Prometheus,
cel dintâi Tăiș Suprem al Lumii

Altfel decât ceilalți

În acea noapte au benchetuit, deși Rowan n-a avut poftă de mâncare, oricât a încercat. Goddard a mâncat cât pentru toți. Vânătoarea îl învigorase ca pe un vampir care-și luase din victime puterea. Era mai fermecător, mai suav ca niciodată și îi făcea pe ceilalți să râdă.

Cât de ușor e să-i cazi în plasă, s-a gândit Rowan. Să fii luat în clubul lui de elită, cum au fost și ceilalți.

Era clar că Rand și Chomsky fuseseră croiți din aceeași stofă ca Goddard. Nu păstrau nici cea mai mică iluzie a unei conștiințe. Dar nici n-aveau, ca Goddard, psihoza grandorii. Spicuiiau de dragul spicuitului, pentru că le plăcea și, cum a spus atât de bine Secera Rand, *pentru că puteau*. Erau mai mult decât fericiți să-și mânuiască armele în timp ce Goddard își făcea rolul de Înger al Morții. Rowan nu era sigur dacă omul își credea rolul sau era doar spectacol. Teatralitate ca să facă totul mai impresionant. Dar Volta era diferit. Da, dăduse și el buzna în clădire și spicuiseră, dar tăcuse pe drumul de întoarcere, în timp ce erau purtați prin cer ca niște zei. Și acum, la cină, abia de-și atingea farfuria. Se tot ridica și se ducea să se spele pe mâini. Se gândea că poate nu observă nimeni, dar Rowan observa. Și Esme.

– Volta e mereu morocănos după spicuirii, s-a aplecat Esme să-i spună lui Rowan. Nu te holba la el, să nu arunce cu ceva în tine.

La jumătatea cinei, Goddard a cerut un bilanț final.

– Am spicuit 263, i-a spus Rand.

– Ne-am depășit norma. Trebuie să spicuim mai puțini data viitoare.

Goddard a izbit dezgustat masa cu pumnul.

– Norma aia nenorocită ne paralizează! Dacă n-ar fi norma, fiecare zi ar fi ca azi.

Apoi Goddard s-a întors spre Volta și l-a întrebat cum stă cu cealaltă treabă. Volta promise sarcina să intre în contact cu familiile decedaților, ca să li se poată garanta imunitate.

– I-am contactat pe toți, i-a spus Volta. O să vină dimineață la poartă.

– Ar trebui să-i lăsăm înăuntru, a spus Goddard cu un rânjel. Ar putea să se uite la Rowan cum se antrenează pe pajiște.

– Îi urâsc pe îndoliați, a spus Rand, înfigând furculița într-o bucată de carne și trăgând-o în farfurie. Au o igienă orală deplorabilă. După ce le dau imunitate, inelul meu pute o oră.

Incapabil să mai suporte ce auzea, Rowan s-a scuzat.

– I-am promis lui Esme că o să jucăm cărți după cină și se face târziu.

Nu era adevărat, dar s-a uitat la Esme și ea a dat din cap, bucuroasă să facă parte dintr-o conspirație improvizată.

– Dar o să pierzi desertul, crème brûlée, a spus Goddard.

– Ne rămâne nouă mai mult, a spus Chomsky și și-a băgat în gură o bucată de coastă.

Rowan și Esme s-au dus în camera cu jocuri și au făcut câteva partide de gin rummy, bucuroși că nu mai aud conversații despre spicuiți, norme și sărutarea inelului.

– Ar trebui să-i aducem și pe alții, a sugerat Esme. Ca să jucăm inimi și trefle. Nu putem juca numai în doi.

– N-am niciun chef să joc cărți cu Secerile, i-a spus Rowan plat.

– Nu cu ei, prostușule, ziceam de servitori.

A luat un nouă lăsat de Rowan, al doilea pe care i-l dădea, de parcă nu știa că ea le colecționează. O lăsa să câștige, ca răsplată pentru că-l ajutase să scape de la banchet.

– Uneori joc cărți cu băieții îngrijitorului piscinei, i-a spus

ea. Dar nu mă prea plac fiindcă asta a fost casa lor. Acum stau toți într-o singură cameră, în anexa servitorilor.

Și a adăugat:

– Tu dormi în una dintre camerele lor, știi? Cred că nici pe tine nu te plac prea mult.

– Sunt sigur că nu le place de niciunul dintre noi.

– Probabil că nu.

Poate pentru că Esme era mică, părea total nepăsătoare la lucrurile care-l împovărau pe Rowan. Poate că fata știa că nu trebuie să-și pună întrebări sau să judece. Își accepta situația așa cum era și nu-l vorbea niciodată de rău pe binefăcătorul ei sau, mai precis, pe temnicerul ei. Chiar dacă ea poate nu vedea lucrurile așa, era clar prizoniera lui Goddard. Într-o cușcă aurită, dar tot o cușcă. Ignoranța ei însă era o binecuvântare și Rowan s-a hotărât să nu-i spulbere iluzia că e liberă.

A ridicat asul, de care avea nevoie, dar l-a lăsat jos.

– Goddard vorbește vreodată cu tine? a întrebat-o.

– Bineînțeles că vorbește cu mine. Mă întrebă cum sunt și dacă am tot ce-mi trebuie. Și dacă nu, îmi face rost. Săptămâna trecută am cerut o...

– Nu, nu genul ăla de discuții, a întrerupt-o Rowan. Discuții *adevărate*. Ți-a spus vreodată de ce ești așa de importantă pentru el?

Esme n-a răspuns. Doar și-a etalat cărțile. Noiari și treiari.

– Rummy, a spus. Pierzătorul face cărțile.

Rowan le-a adunat.

– Secera Goddard trebuie să fi avut un motiv bun să te lase să trăiești și să-ți ofere imunitate. Nu ești curioasă de ce?

Esme a dat din umeri și și-a strâns buzele. Abia după ce Rowan a împărțit a doua oară cărțile, a spus:

– Secera Goddard nu mi-a dat imunitate. Mă poate spicui oricând, dar n-o face.

Apoi a zâmbit.

– Asta mă face mai specială, nu crezi?

. . .

Au jucat patru jocuri. La unul, Esme a câștigat cinstit, la două Rowan a lăsat-o să câștige și pe unul l-a câștigat el, ca să nu fie așa de evident că se lăsase bătut. Cina se terminase și ceilalți își vedeau de rutinele lor de seară. Rowan i-a evitat și a încercat să se ducă direct în cameră, dar pe drum a auzit ceva ce l-a oprit. Din camera Secerii Volta se auzea un plâns înfundat. A ascultat la ușă ca să fie sigur că nu i se pare, apoi a apăsas pe clanță. Ușa nu era încuiată. A deschis-o puțin și s-a uitat. Secera Volta era acolo, pe pat, cu capul în mâini. Trupul i se scutura de suspine pe care încerca să le domolească, dar nu reușea. După câteva clipe, a ridicat capul și l-a văzut pe Rowan. Supărarea i s-a transformat brusc în furie.

– Cine ți-a dat voie să intri? Ieși afară!

A luat cel mai apropiat obiect, un prespapiet din sticlă, și l-a aruncat spre Rowan, cum îi spusese Esme că are obiceiul să facă. I-ar fi lăsat lui Rowan o vânătaie urâtă pe frunte dacă l-ar fi atins, dar el s-a retras la timp și obiectul a izbit ușa, făcând o gaură în lemn, și nu în craniul lui. Rowan ar fi putut să se retragă. Poate ar fi fost cea mai bună mișcare, dar să lase lucrurile așa nu era stilul lui Rowan. Se pricepea să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala.

A intrat și a închis ușa după el, pregătindu-se să se ferească de următorul obiect aruncat spre el.

– Ar trebui să fii mai discret dacă vrei să nu te audă nimeni, i-a zis lui Volta.

– Dacă spui *oricui*, o să-ți fac viața un iad.

Rowan a râs – ca și cum viața lui n-ar fi fost deja un iad.

– Crezi că e amuzant? Ți-arăt eu comedie.

– Scuze, n-am vrut să râd. Nu râdeam de tine, dacă asta crezi.

Cum Volta nu mai arunca în el cu nimic și nu-l dădea afară,

Rowan a luat un scaun și s-a așezat la o distanță rezonabilă.

– Azi a fost greu, a spus Rowan. Te înțeleg.

– Ce știi tu despre asta? i-a răspuns Volta repezit.

– Știi că nu ești ca restul. Nu chiar ca ei.

Volta s-a uitat la el. Avea ochii roșii de lacrimi, dar n-a mai încercat să se ascundă.

– Vrei să zici că e ceva greșit la mine.

S-a uitat iar în jos, și-a strâns pumnii, dar Rowan nu s-a mișcat, căci nu credea că Volta o să-l ia la bătaie. Bănuia că bărbatul mai degrabă și-ar trage singur câțiva pumni.

– Secera Goddard e viitorul, a spus Volta. Nu vreau să fiu o parte din trecut. Înțelegi?

– Dar ai urât ce-ai făcut azi, nu? Mai mult decât mine, eu numai priveam, dar tu erai parte din tot.

– Și în curând o să fii și tu parte din tot.

– Poate nu.

– O, ba da. Imediat ce-ți primești inelul și o omori pe iubita aia a ta drăguță, o să vezi că nu mai e loc de întoarcere nici pentru tine.

Rowan a înghițit în sec, încercând să oprească valul de greață. Fața Citrei i-a înflorit în minte, dar a îndepărtat imaginea. Nu-și permitea să se gândească acum la ea.

Rowan știa că e într-o poziție delicată cu Volta. Dar ce altceva să facă decât să insiste:

– Doar te prefaci că-ți place să spicuiеști. Dar n-ai urât în viața ta ceva mai mult. Mentorul tău a fost Secera Nehru, corect? El e din școala veche, ceea ce înseamnă că te-a ales pentru conștiința ta. Nu vrei să iei vieți și sigur nu vrei să iei zeci de vieți deodată.

Volta a sărit în picioare mai repede decât părea posibil. L-a ridicat pe Rowan și l-a izbit de perete cu atâta forță, că băiatului i-a părut rău că nu mai are nanitele lui analgezice.

– N-o să spui asta nimănui, ai înțeles? Am ajuns prea

departe să-mi văd poziția pusă în pericol! N-o să mă las șantajat de un ucenic obraznic!

– Asta crezi tu că fac? Că te șantajez?

– Nu te juca cu mine! a urlat Volta. Știi de ce ești aici!

Rowan era sincer dezamăgit.

– Credeam că mă cunoști.

Volta și-a slăbit strânsoarea.

– Nimeni nu cunoaște pe nimeni, nu?

– Îți promit că nu spun nimănui. Și nu vreau nimic de la tine.

Volta s-a dat înapoi.

– Îmi pare rău. După ce ești înconjurat de atâtea intrigi, începi să crezi că așa joacă toți.

S-a așezat pe pat.

– Te cred, știu că ești altfel, mai bun de-atât. Am știut de când te-a adus Goddard. Te vede ca pe o provocare, pentru că dacă poate convinge un discipol al lui Faraday, poate să convingă pe oricine.

Rowan și-a dat seama că Volta nu e cu mult mai în vârstă decât el. Mimase mereu o încredere în sine care-l făcea să pară mai în vârstă, dar acum vulnerabilitatea lui arăta adevărul. Avea cel mult 20 de ani. Ceea ce însemna că era Seceră doar de vreo doi ani. Rowan nu știa cum ajunsese de la o Seceră din școala veche la Goddard, dar își imagina. Înțelegea cum ar putea fi atras un junior de charisma lui Goddard. Le promitea discipolilor lui orice și-ar dori un om, doar să renunțe de tot la conștiință. Într-o profesie în care conștiința era o povară, cine ar vrea una?

Rowan s-a așezat iar și și-a tras scaunul destul de aproape de Volta cât să-i poată șopti:

– Să-ți spun ce cred eu. Goddard nu e o Seceră. E un ucigaș.

Era prima dată când îndrăznise să o spună.

– Am citit destule despre ucigașii de pe vremuri, monștri ca Jack Spintecătorul, Charlie Manson sau Cyber Sally și singura

diferență dintre ei și Goddard e că Goddard nu e pedepsit. Muritorii știau ce e răul, dar noi, cumva, am uitat.

– Da, dar și dacă ar fi adevărat, ce se poate face? Viitorul vine fie că vrem sau nu. Rând și Chomsky și alți ticăloși bolnavi care tânjesc să fie în grupul lui Goddard o să domine viitorul. Sunt sigur că Secerile fondatoare se răsucesc în morminte – dar ideea e că *sunt în morminte* și nu se întorc prea curând.

Volta a tras adânc aer în piept și și-a șters ultimele lacrimi.

– Pentru binele tău, Rowan, sper că o să ajungi să-ți placă omorul pe cât îi place lui Goddard. Ți-ar face viața mai ușoară. Și mai plină.

Rowan a simțit în profunzime vorbele lui Volta. Cu o lună înainte, ar fi negat că e posibil să ajungă un astfel de monstru, dar acum nu mai era sigur. Presiunea cedării creștea zilnic. Trebuia să speredă că dacă Volta nu cedase cu totul întunericului, avea și el o șansă.

Nu există rapoarte oficiale în mass-media despre spicuiți, ceea ce nu le convine Secerilor mai orientate spre public. Nici măcar spicuirile în masă nu ajung la știri. Chiar și așa, sunt multe poze și înregistrări video personale încărcate în Tunet și asta creează un dosar neoficial, mai incitant decât unul oficial. Notorietatea și infamia au evoluat repede în celebritate pentru Seceri și cele mai îndrăznețe momente ajung legende. Unele Seceri devin dependente de faimă și o caută din ce în ce mai mult. Altele preferă să rămână anonime.

Nu pot să neg că sunt o legendă. Nu datorită spicuirilor simple pe care le fac acum, ci datorită celor de acum 150 de ani. Ca și cum n-aș fi destul de nemuritoare, sunt nemurită și în cartonașele de colecție cu imaginea mea. Cele mai noi sunt prețuite de elevi. Cele mai vechi valorează o avere pentru colecționarii serioși.

Sunt o legendă. Dar îmi doresc în fiecare zi să nu fiu.

– Din jurnalul de spicuiți al O.S. Curie

Conclavul Recoltei

Investigația secretă a Citrei a dezvăluit câteva surprize pe care abia aștepta să le împărtășească cu Rowan la conclav. Sigur nu putea să le împărtășească cu Secera Curie. Cele două ajunseseră să aibă încredere una în alta și Secera ar fi considerat manevrele secrete ale Citrei ca pe o trădare.

Viața Citrei era cu totul diferită de cea a lui Rowan. Nu mergea la petreceri luxoase, nici nu se antrena cu subiecți vii. Gătea împreună cu Curie mese pentru familii îndoliate și se lupta cu un robot cu centura neagră în Bokator. Crea fineturi și studia utilizările practice ale otrăvurilor secrete în farmacia personală a Secerii Curie și în grădina cu ierburi toxice. Învățase despre cele mai infame acte ale celor mai bune și ale celor mai rele Seceri din istorie.

În trecut, de obicei lenea, prejudecata sau lipsa de prevedere făceau o Seceră rea. Erau cele care spicuiău prea mult prin vecini, pentru că nu aveau chef să se deplaseze. Erau cele care, în ciuda pedepselor, spicuiău oameni cu trăsături etnice specifice. Și erau și multe exemple de judecată proastă. Secera Sartre crezuse că e o idee bună să-și facă spicuirile la rodeo, astfel că a distrus acel sport, la care nimeni nu mai venea de teamă să nu fie spicuit.

Bineînțeles, Secerile rele erau în trecut. Dar în loc de „rele”, acum li se spunea „inovatoare” și „vizionare”. Ca măcelurile inovatoare ale Secerii Goddard și ale ucigașilor săi.

Spicuirea în masă de la Laboratorul de Propulsie Magnetică, deși n-a fost niciodată raportată oficial, ajunsese o mare știre. Și în TUNET fuseseră încărcate multe înregistrări video cu Goddard și discipolii acordând imunitate, ca și cum ar fi dat

pâine săracilor. Rowan era acolo, cu ei. Citra nu știa ce să creadă.

– Lumea are un talent să recompenseze comportamentul urât cu celebritate, i-a spus Curie după ce a văzut câteva dintre acele înregistrări video.

Apoi a căzut pe gânduri.

– Cunosco capcanele celebrității, a mărturisit, deși Citra știa deja. Am fost încăpățânată și proastă la începuturi. Am crezut că dacă-i spicuiesc pe cei care trebuie la momentul potrivit schimb lumea în bine. Am crezut, în aroganța mea, că văd imaginea de ansamblu care le scapă celorlalți. Dar, bineînțeles, eram la fel de limitată ca restul oamenilor. Când i-am spicuit pe președinte și cabinetul lui, lumea s-a cutremurat, dar lumea deja se cutremura și fără mine. M-au numit „domnișoara Masacru” și în timp au schimbat-o în „Marea Doamnă a Morții”. Am petrecut mai mult de o sută de ani încercând să devin anonimă, dar și copiii mici știu de mine. Sunt sperietoarea pe care o folosesc părinții. *Fii cuminte sau te ia Marea Doamnă.*

Secera Curie a dat din cap tristă.

– Celebritatea dispare în timp în general, dar când ești Seceră, ce-ai făcut mai vizibil rămâne. Ascultă-mi sfatul, Citra, și rămâi invizibilă.

– Poate că ești o celebritate, i-a spus Citra, dar nici în cele mai rele momente ale tale n-ai fost ca Goddard.

– Nu, n-am fost. N-am luat niciodată vieți de plăcere. Sunt unii care caută celebritate ca să schimbe lumea și alții ca să ia lumea captivă. Goddard e din a doua categorie.

Și apoi a spus ceva ce avea s-o țină trează pe Citra multe nopți.

– În locul tău n-aș mai avea încredere în Rowan. Goddard e coroziv ca acidul aruncat în ochi. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face ar fi să câștigi inelul la Conclavul de Iarnă și să-l spicuiști repede pe băiat, înainte ca acidul să-l ardă și mai

adânc.

Citra era bucuroasă că până la Conclavul de Iarnă mai erau câteva luni. Conclavul Recoltei însă îi dădea acum bătăi de cap. La început, Citra abia aștepta luna septembrie și conclavul, dar pe măsură ce se apropia, începuse să se teamă. Nu examenul o îngrijora. Simțea că e pregătită pentru orice test aveau să le dea ucenicilor. Se temea să-l vadă pe Rowan, pentru că nu avea nicio idee ce îi făcuseră ultimele luni cu Goddard.

Câștigă inelul și spicuiește-l repede, i-a spus Secera Curie. Dar nu trebuia să se gândească acum la asta. Mai avea patru luni până urma să ia *acea* decizie. Dar ceasul nu se oprea niciodată din ticăit. Se mișca inexorabil spre una dintre morți, a ei sau a lui.

. . .

Conclavul Recoltei a avut loc într-o zi de septembrie limpede, dar vântoasă. La ultimul conclav furtuna îi ținuse pe mulți spectatori departe, dar acum se adunaseră mulți pe stradă în fața Capitoliului din Fulcrum City. Și mai mulți ofițeri de pace erau puși de pază. Unele Seceri, cele din școala veche, au venit pe jos, alegând o plimbare umilă de la hotel în locul unei apariții strălucitoare. Altele au ieșit din mașini lungi, ca niște staruri. Echipele de știriști și-au ațintit camerele spre ei, dar s-au și ținut la distanță. Nu era totuși un covor roșu. Nu se puneau întrebări, nu se luau interviuri, dar curiozitatea era mare. Secerile făceau cu mâna la camere și își îndreptau spinările, ca să arate cât mai bine pe ecran.

Secera Goddard și echipa lui au apărut într-o limuzină albastru regal cu diamante false, semn clar cine e înăuntru. Când a ieșit Goddard cu anturajul său, mulțimea a murmurat entuziasmată, ca și cum ar fi asistat la un foc de artificii.

- Uite-l!
- E el!
- Ce arătos e!

– Ce înspăimântător e!

– Ce îngrijit e!

Goddard s-a întors spre mulțime și și-a fluturat mâna într-un salut regal. Și-a fixat privirea pe o față, a arătat-o cu degetul și a urcat treptele, fără să spună nimic.

– Ce ciudat e!

– Ce misterios e!

– Ce fermecător e!

Cât despre fata aleasă, a fost impresionată și îngrozită și derutată de atenția lui, ceea ce și intenționase Goddard de fapt.

Atât de concentrată era mulțimea pe Goddard și pe clica lui colorată, că nimeni nu l-a observat pe Rowan în spate.

Cei din echipa lui Goddard nu erau singurele Seceri cu chef de spectacol. Secera Kierkegaard avea un arc pe umăr. Nu că ar fi vrut să-l folosească în acea zi, era doar o parte din recuzită. Totuși, ar fi putut să țintească pe oricine din public și să-l spicuiască. Știind asta, mulțimea era și mai excitată. Nimeni nu mai fusese spicuit pe treptele Capitoliului înaintea unui conclav, dar asta nu însemna că nu s-ar putea întâmpla.

În timp ce majoritatea Secerilor veneau pe strada principală, Secera Curie și Citra au intrat pe o alee laterală. În timp ce bătrâna Seceră se împingea prin mulțime, s-a iscat o rumoare în jur, oamenii recunoscând-o. Au început să întindă mâinile să-i atingă roba mătăsoasă de culoarea lavandei. Curie i-a tolerat, dar un bărbat chiar i-a prins roba și a trebuit să-l plesnească peste mână.

– Ai grijă, i-a spus și s-a uitat în ochii lui. Nu-mi place să se apropie cineva prea mult de mine.

– Îmi cer scuze, Onorabilă, i-a spus omul.

Apoi s-a întins după mâna ei, dorind să-i atingă inelul, dar ea și-a retras-o.

– Nici să nu te gândești.

Citra mergea înainte, ca să facă o cărare printre oameni.

– Poate ar fi trebuit să luăm o limuzină, a spus Citra. Măcar nu ne-am fi luptat să intrăm.

– Ar fi ceva prea elitist pentru mine, a spus Curie.

Un vânt a venit deodată pe trepte, prinzând părul lung, argintiu, al Secerii și trăgându-l înapoi ca trena unei rochii de mireasă, ceea ce i-a dat un aer mistic.

– Am știut eu că ar fi trebuit să mi-l împletesc azi, a spus ea.

În timp ce urcau pe treptele albe de marmură, cineva din stânga a strigat:

– Te iubim!

Secera Curie s-a oprit și s-a întors, dar nu l-a văzut pe cel ce strigase, așa că li s-a adresat tuturor:

– De ce?

Nimeni n-a răspuns, intimidată de privirea ei.

– Aș putea să vă sfârșesc viața în orice moment, de ce să mă iubiți?

Tot n-a răspuns nimeni, dar un cameraman a înaintat, puțin cam prea aproape. Secera Curie a izbit camera atât de tare, că l-a dezechilibrat pe om și aproape că a scăpat-o.

– Fii mai politicos, i-a spus Secera.

– Da, Onorabilă, îmi pare rău, Onorabilă.

Secera a continuat să urce treptele cu Citra.

– E greu de imaginat că pe vremuri iubeam toată atenția asta. Acum o evit cu totul dacă pot.

– La ultimul conclav nu păreai așa de tensionată.

– Pentru că nu aveam o discipolă care urma să fie testată. În schimb, le examinam eu celorlalte Seceri ucenicii.

Un test pe care Citra îl picase spectaculos. Dar nu simțea nevoia să amintească asta.

– Știi în ce o să constea examenul de azi? a întrebat-o Citra când au ajuns sus și au intrat în vestibul.

– Nu, dar știi că e administrat de Secera Cervantes, și el are ca prioritate partea fizică. Poate o să te pună să te lupti cu mori

de vânt.

Ca și data trecută, Secerile se salutau în sala mare, așteptând să se deschidă ușile Sălii Adunării. Pe mese era micul dejun: o piramidă de pateuri cu brânză în mijloc, care probabil fusese construită în câteva ore, iar Secerilor le-a luat numai câteva secunde să o dărâme, când au început să extragă de la bază, fără să le pese de cele de deasupra. Chelnerii s-au grăbit să adune pateurile căzute pe jos înainte să fie călcate în picioare.

Secera Curie s-a amuzat.

– Cum de și-or fi închipuit organizatorii că Secerile o să lase ceva în ordine?

Citra a văzut-o pe Goodall, Secera junioare ce fusese hirotonistă la ultimul conclav. Roba ei era făcută de Claude DeGlasse, unul dintre cei mai importanți designeri din lume. O greșeală imensă, pentru că designerii contemporani n-aveau altă ambiție decât să șocheze. Roba lui Goodall, cu dungi portocalii și albastre, o făcea să arate mai degrabă ca un clovn de circ decât ca o Seceră.

Citra a observat cum Goddard și Secerile lui beneficiau acum de și mai multă atenție decât la ultimul conclav. Deși multe Seceri îi ignorau, mai multe îi înconjurau, căutând să le intre în grații.

– Sunt din ce în ce mai multe Seceri care gândesc ca Goddard, i-a spus Curie în șoaptă. S-au strecurat prin crăpături ca șerpini. S-au infiltrat. Ne invadează ca buruienile.

Citra s-a gândit la Faraday, o Seceră decentă, cu siguranță invadată de buruieni.

– Ucigașii ajung la putere, a spus Curie. Și când o s-o preia, lumea o să fie întunecată. Secerile cu adevărat onorabile trebuie să li se opună. Abia aștept ziua când o să ni te alături în luptă.

– Mulțumesc, Onorabilă.

Citra n-avea nicio problemă să lupte de partea binelui dacă

devenea Seceră. Problema era că după hirotonisire urma un eveniment la care nici nu voia să se gândească. Secera Curie s-a dus să salute câteva Seceri din școala veche, loiale idealurile fondatorilor. Atunci l-a văzut Citra pe Rowan. Nu se scâldea în gloria lui Goddard. Era el însuși în centrul atenției, înconjurat de alți ucenici, ba chiar de câteva Seceri junioare. Vorbeau, râdeau și Citra s-a simțit dezamăgită că Rowan n-a căutat-o.

• • •

De fapt, Rowan o căutase pe Citra, dar până intrase ea în clădire, el deja fusese înconjurat de admiratori neașteptați. Unii îl invidiau pentru că e ucenicul lui Goddard, alții erau doar curioși și alții sperau să se lipească de steaua lui ascendentă. În Dom, poziționările politice se făceau devreme.

– Ai fost acolo la clădirea aia de birouri, nu? l-a întrebat un ucenic, unul dintre cei mai mici, aflat la primul lui conclav. Te-am văzut în clipuri!

– Nu doar că a fost acolo, a zis un alt ucenic începător. Purta inelul lui Goddard și împărțea imunitate!

– Uau! Dar e permis?

Rowan a dat din umeri.

– Goddard a spus că e și, oricum, nu i l-am cerut eu. Mi l-a dat.

Una dintre Secerile junioare a oftat.

– Omule, înseamnă că te place rău dacă ți l-a dat.

Gândul că Goddard chiar îl place îl stânjenea pe Rowan, pentru că disprețuia categoric orice îi plăcea lui Goddard.

– Și cum e el? l-a întrebat o fată.

– Ca... nimeni altcineva din câți am întâlnit.

– Mi-ar plăcea să fi fost ucenicul lui, a spus unul dintre începători, apoi s-a strâmbat de parcă mâncase ceva mucegăit. Am fost luat de Secera Mao.

Rowan știa că Mao era un alt circar îndrăgostit de imaginea lui. Era foarte independent și nu se alinia nici la vechea școală,

nici la cea nouă. Rowan nu știa dacă era un om care-și votase propria conștiință sau își vânduse votul celui care-i dăduse mai mult. Faraday ar fi știut. Câte lucruri pierduse odată cu Faraday. Informațiile din interiorul sistemului erau printre aceste lucruri.

– Goddard și Secerile lui au fost staruri supreme pe treptele Capitoliului când au venit, arătau așa de bine! a spus un ucenic de care Rowan își amintea de la ultimul conclav.

Era cel care cunoștea bine otrăvurile.

– Te-ai hotărât ce culoare o să ai? Și ce bijuterii o să porți pe robă? l-a întrebat o fată, prinzându-se brusc de brațul lui ca o plantă agățătoare.

Rowan nu-și dădea seama ce ar fi mai jenant, să rămână cu ea agățată de el sau să se desprindă.

– Invizibilă, a spus. O să apar pe trepte dezbrăcat.

– Alea da bijuterii, a spus una dintre Secerile junioare și toți au râs.

Apoi Citra și-a făcut loc până aproape de el și Rowan s-a simțit de parcă fusese prins că face ceva nu trebuie.

– Citra, salut!

A simțit că e atât de fals, că ar fi vrut să-și retragă cuvintele și s-o salute din nou. S-a desprins din strânsoarea fetei, dar era prea târziu, Citra deja o văzuse.

– Se pare că ți-ai făcut mulți prieteni.

– Nu, nu tocmai, i-a răspuns el, apoi și-a dat seama că tocmai i-a insultat pe toți. Adică, suntem toți prieteni, nu? Suntem în aceeași barcă.

– Aceeași barcă, a repetat Citra sec, dar în ochi avea pumnale ascuțite, precum cele din camera armelor a lui Faraday. Mă bucur să te văd, Rowan.

Și a plecat.

– Las-o să plece, i-a spus fata agățătoare. O să fie oricum istorie după următorul conclav, nu?

Rowan a plecat din mijlocul lor fără să se mai scuze. A ajuns-o repede din urmă pe Citra, ceea ce însemna că ea nici nu se străduise prea mult să se îndepărteze. Un semn bun. A prins-o ușor de braț și ea s-a întors spre el.

– Hei, i-a spus el, îmi pare rău.

– Nu, înțeleg. Ești celebru acum. Trebuie să te dai mare.

– Nu-i adevărat. Crezi că-i voiam lingușindu-se pe lângă mine? Așa mă știi?

Citra a ezitat.

– Au trecut patru luni. Patru luni pot să schimbe un om.

Era adevărat. Dar unele lucruri nu se schimbaseră. Rowan știa ce vrea ea să audă, dar ar fi fost doar un alt dans. O altă formă de spectacol. I-a spus adevărul.

– Mă bucur să te văd, Citra. Dar mă și doare. Mă doare rău și nu știu ce să fac.

Ochii ei au început să lucească de lacrimi pe care le-a ascuns clipind.

– Știu. Urăsc situația asta.

– Hai să nu ne gândim la Conclavul de Iarnă acum. Hai să trăim în prezent și să lăsăm Conclavul de Iarnă să aibă singur grija lui.

Citra a dat din cap.

– De acord.

Apoi a tras aer adânc în piept.

– Hai să facem o plimbare. Vreau să-ți arăt ceva.

S-au plimbat pe lângă pereții sălii, pe sub arcadele unde Secerile puneau țara la cale.

Citra și-a scos telefonul și a proiectat în palmă o serie de holograme, ascunzându-le cu cealaltă palmă, astfel ca numai Rowan să le vadă.

– Le-am dezgropat din creierul ascuns al Tunetului.

– Cum ai făcut asta?

– Nu contează cum. Important e că am făcut-o și uite ce am

găsit.

Hologramele erau cu Secera Faraday pe străzi lângă casa lui.

– Astea sunt din ultima lui zi, a spus Citra. Am reușit să refac măcar o parte din pașii lui de atunci.

– Dar de ce?

– Uită-te.

Holograma îl arăta pe Faraday intrând într-o casă.

– E casa femeii cu care ne-a făcut cunoștință la piață. A stat câteva ore acolo. Pe urmă s-a dus la cafeneaua asta.

Citra i-a arătat o imagine cu Faraday intrând în cafenea.

– Cred că s-a întâlnit cu cineva acolo, dar nu știu cu cine.

– OK, a spus Rowan, deci își lua la revedere de la oameni. Nu e nimic obișnuit pentru cineva care-și petrece ultima lui zi pe Pământ.

Citra a schimbat imaginile. Acum îl arătau cum urcă treptele unei stații de tren.

– Asta e la cinci minute înainte să moară. Știm ce s-a întâmplat în stația aia, dar ghici ce – camera de pe platformă a fost vandalizată, cică de necurați. N-a mers toată ziua, așa că nu există nicio înregistrare de atunci.

Un tren a ieșit din stație și, o clipă mai târziu, un altul a intrat din direcția opusă. Era cel care l-a omorât pe Faraday. Deși Rowan nu putea să vadă momentul, s-a strâmbat ca și cum îl vedea.

– Crezi că l-a omorât cineva și a aranjat să pară că s-a sinucis?

Rowan s-a uitat în jur să se asigure că nu sunt observați și a continuat în șoaptă:

– Dacă asta e singura dovadă, e cam subțire.

– Știu. Așa că am mai săpat.

A pus iar imaginile cu Faraday mergând spre stație.

– Au fost cinci martori. N-aveam cum să-i găsec fără să caut în fișierele Domului și dacă îi căutam, ar fi aflat. Dar logic e

că martorii au urcat și ei pe scări, nu? Optsprezece oameni au urcat scările cam la ora la care a murit Faraday. Unii probabil s-au urcat în primul tren.

A arătat spre trenul care pleca din stație.

– Dar nu toți. Din cei optsprezece oameni, am reușit să identific cam jumătate. Și trei dintre ei au primit imunitate *în acea zi*.

Rowan a simțit că ametește.

– Au fost mituiți să spună că s-a spicuit singur?

– Dacă ai fi un cetățean obișnuit și ai vedea cum o Seceră o omoară pe alta și apoi ți s-ar oferi imunitate ca să-ți ții gura, ce ai face?

Rowan voia să creadă că ar căuta dreptatea, dar și-a adus aminte de zilele de dinainte de ucenicie, când apariția unei Seceri era cel mai înfricoșător lucru pe care și l-ar fi putut imagina.

– Aș săruta inelul și mi-aș ține gura.

Pe partea cealaltă s-au deschis ușile Sălii Adunării și Secerile au început să intre.

– Cine crezi că a făcut-o? a întrebat Rowan.

– Cine avea cel mai mult de câștigat dacă dispărea Faraday?

N-au avut nevoie să o mai și spună. Știau răspunsul. Rowan știa că Goddard era capabil de multe, dar și de omorârea unei alte Seceri?

Rowan a dat din cap, parcă nevrând să creadă.

– Nu e singura explicație! i-a spus. Poate că n-a fost o Seceră. Poate că a fost ruda cuiva spicuit. Cineva care voia să se răzbune. Oricine ar fi putut să-i ia inelul, să-l împingă în fața trenului și să dea imunitate martorilor. Să tacă, altfel ar fi considerați complici!

Citra și-a deschis gura să-l contrazică, dar s-a abținut. Era posibil. Deși dacă i-ar fi luat inelul lui Faraday, ucigașului i-ar fi înghețat degetul. Dar era posibil.

– Nu m-am gândit la asta, a spus ea.

– Dar dacă a fost un tonist? Cultele tonale urăsc Secerile.

Rotonda se golea repede. Au părăsit și ei alcovul și s-au îndreptat spre ușile Sălii.

– N-ai destule fapte să acuzi pe nimeni de nimic, i-a spus Rowan. Ar fi bine să o lași așa deocamdată.

– Să o las așa? Nu vorbești serios.

– Am spus *deocamdată!* O să ai acces total la fișierele Domului după ce o să fii hirotonisită și o să poți dovedi ce s-a întâmplat.

Citra s-a oprit.

– Cum adică după ce o să fii hirotonisită? Poate o să fii tu hirotonisit. Sau nu înțeleg eu ceva?

Rowan și-a țuguat buzele, furios pe el însuși că se trădase.

– Hai să intrăm înainte să închidă ușile.

. . .

Ritualurile conclavului au continuat la fel ca înainte. Pomenirea morților. Spălarea mâinilor, plângeri și disciplinări. Încă o dată, Goddard a fost acuzat anonim. De data aceasta pentru că dăduse imunități prea ușor.

– Cine face acuzația? a întrebat Goddard. Să se ridice și să se identifice!

Nimeni n-a făcut-o, ceea ce i-a permis lui Goddard să continue:

– Recunosc că acuzația e cumva adevărată. Sunt un om generos și poate că am fost prea darnic cu imunitățile. Nu am nicio scuză, dar nici nu mă căiesc. Mă las la mila Marelui Tăiș să-mi decidă pedeapsa.

Marele Tăiș Xenocrate a dat din mână plictisit.

– Da, da, stai jos, Goddard. Pedeapsa e să taci măcar cinci minute.

Mulțimea a râs. Goddard s-a înclinat în fața Marelui Tăiș, apoi s-a așezat. Și deși câteva Seceri, inclusiv Curie, au încercat

să obiecteze, spunând că, istoric, Secerilor care-și foloseau în exces inelul li se limita puterea de a garanta imunitatea și puteau s-o dea doar familiilor celor spicuiți, plângerile lor n-au fost ascultate. Xenocrate a respins toate obiecțiile ca să grăbească mersul ședinței.

– Uimitor, i-a șoptit Secera Curie Citrei. Goddard a devenit de neatins. Poate să scape cu orice. Ar fi trebuit să fie cineva destul de vizionar și să-l fi spicuit când era copil. Ar fi o lume mai bună.

Citra l-a evitat pe Rowan la prânz, temându-se să nu fie văzuți împreună prea mult, să nu trezească suspiciuni. A stat lângă Curie și aceasta a prezentat-o câtorva dintre cele mai mari Seceri: Secera Meir, care fusese cândva delegat la Conclavul Global din Geneva, Secera Mandela, șeful comitetului de acordare a inelului, și Secera Hideyoshi, singura Seceră care stăpânea arta de a spicui prin hipnoză.

Citra a încercat să nu pară intimidată. Întâlnirea cu ele aproape că îi dădea speranță că vechea gardă ar putea să triumfe împotriva celor ca Goddard. Se tot uita cu coada ochiului la Rowan, care, din nou, nu se putea ține departe de alți ucenici, deși fata nu știa că el încearcă din răspuțeri.

– E un semn rău, a spus Secera Hideyoshi, când tinerele noastre speranțe gravitează atât de deschis în jurul dușmanului.

– Rowan nu e dușmanul, a izbucnit Citra, dar Secera Curie i-a pus o palmă pe umăr să o liniștească.

– El *reprezintă* dușmanul, a spus Curie. Cel puțin față de alți ucenici.

Secera Mandela a oftat.

– N-ar trebui să fie dușmani în Dom. Ar trebui să fim toți în aceeași tabără. În tabăra umanității.

Secerile din vechea școală erau în general de acord că trăiesc vremuri tulburi, dar în afară de obiecții mereu respinse, nu

acționau în niciun fel.

Citra a devenit din ce în ce mai neliniștită după prânz, când își făceau prezentările fabricanții de arme și se dezbăteau diverse moțiuni. Se discuta dacă inelul ar trebui purtat pe mâna stângă sau pe dreapta și dacă o Seceră ar avea voie să facă reclamă unui produs comercial, ca pantofii sport sau cerealele.

Toate i se păreau insignifiante Citrei. Ce contau toate acestea când actul sacru al spicuirii se degradează și devine o crimă ca pe vremuri?

Apoi, în cele din urmă, s-au dat testele. Ca și înainte, candidații la Dom s-au prezentat primii. Din cei patru care trecuseră testul final din noaptea precedentă, doar doi au fost hirotonisiți. Ceilalți au fost nevoiți să facă drumul rușinos spre ieșire și spre viețile lor de dinainte. Citra a simțit o plăcere vinovată când fata care se agățase de Rowan a fost respinsă. Odată ce noile Seceri și-au primit inelele și numele noi, ucenicii au mers în față.

– Testul de azi, a anunțat Secera Cervantes, o să fie o competiție Bokator. Candidații o să fie împărțiți câte doi și performanțele lor vor fi notate.

A fost adus și derulat un covor. Citra a tras adânc aer în piept. Era pregătită. Bokator însemna o combinație de putere, agilitate și concentrare și ea știa să le echilibreze. Dar, apoi, au înfipt o lamă direct în inima încrederii ei.

– Citra Terranova o să lupte cu Rowan Damisch.

S-a auzit un murmur din mulțime. Citra și-a dat seama că au fost aleși intenționat, că erau condamnați să fie adversari. Cum altfel? S-a uitat în ochii lui Rowan, dar n-a reușit să citească nimic în ei.

Mai întâi s-au luptat ceilalți. Fiecare ucenic a dat ce a putut, dar Bokator era o disciplină dură și nu toți o stăpâneau. Unele meciuri s-au terminat aproape la egalitate, altele au fost înfrângeri clare. Și apoi a venit momentul ca Rowan și Citra să

se lupte.

Ochii lui Rowan nu arătau nici camaraderie, nici simpatie, nici tristețe că sunt puși să lupte unul contra altuia.

– OK, hai s-o facem, a spus și au început să-și dea ocoale.

. . .

Rowan știa că acum era primul lui test adevărat, dar nu cel pe care l-au pregătit pentru el. Testul lui era să pară convingător, dar să piardă. Era necesar ca Goddard, Xenocrate, Cervantes și toate Secerile să creadă că își dă toată silința, dar că nu e destul. A început cu ocoalele ritualice. Au urmat luarea pozițiilor și provocările. Rowan s-a aruncat la Citra, a tras un șut și a ratat-o la milimetru. Și-a pierdut echilibrul și a căzut pe un genunchi. Un început foarte bun. S-a întors repede, s-a înălțat, a rămas în dezechilibru și ea s-a aruncat spre el. A crezut că o să-l lovească cu cotul, dar ea l-a prins și l-a tras înainte, deși părea să-l împingă înapoi. L-a readus în echilibru și a părut că mișcarea ei e ratată. Rowan s-a dat înapoi și s-a uitat în ochii ei. Îi rânjea și îl privea cu intensitate. Era parte din provocările de tip Bokator, dar și altceva, mai mult de atât. O înțelegea ca și cum i-ar fi vorbit: *N-o să te dai bătut, îi spuneau ochii ei. Luptă cu totul, te provoc, pentru că oricât de prost încerci să lupți, o să găsec un mod de a te face să arăți bine.*

Frustrat, Rowan s-a aruncat iar spre ea, i-a țintit cu palma deschisă umărul, dar la o mică distanță de punctul cel mai bun, numai că ea s-a mutat în calea loviturii. A aruncat-o pe spate cu forța loviturii și ea a căzut.

Să te ia dracu, Citra!

Putea să-l bată la orice, chiar și la pierdut.

. . .

Citra știuse din momentul în care Rowan lovise prima dată ce intenții are el și se enervase. Cum îndrăznește să creadă că trebuie să se lupte prost ca ea să câștige meciul? Devenise atât

de arogant de când era cu Goddard încât crezuse că n-o să fie o luptă cel puțin egală? Sigur, el se antrenase, dar și ea. Și ce dacă el devenise mai solid, asta însemna și că se mișca mai încet. O luptă dreaptă era singurul mod de a-și păstra amândoi conștiința curată. Nu-și dădea seama Rowan că dacă se sacrifică pe sine, o condamnă și pe ea? Mai degrabă s-ar spicui singură decât să-l lase pe el să se sacrifice.

Rowan s-a holbat la ea furios, ceea ce a făcut-o să râdă.

– Asta-i tot ce poți? l-a întrebat.

El i-a dat o lovitură joasă, destul de înceată ca ea să o anticipeze, și fără nicio forță. Trebuia doar să se lase pe spate puțin ca lovitura să nu mai aibă niciun efect. În schimb, și-a ridicat centrul de greutate îndeajuns ca lovitura să-i secere picioarele. A căzut pe covor, dar s-a ridicat repede, ca să nu pară că a făcut-o intenționat. Și-a aruncat umărul spre el și s-a agățat cu piciorul drept de al lui, a aplicat forță, dar nu destul ca să-i facă genunchiul să se îndoiaie. El a prins-o, s-a răsucit și i-a aruncat pe amândoi pe covor, aterizând cu ea deasupra, în poziție dominantă. Ea l-a forțat să se rostogolească și să o țintuiască de podea. El a încercat să-i dea drumul, dar ea i-a ținut mâinile.

– Care-i problema, Rowan? i-a șoptit. Nu știi ce să faci când ești deasupra unei fete?

El s-a tras într-o parte și ea s-a ridicat. Au început iar să-și dea ocoale, în timp ce Cervantes se învârtea în jurul lor în sens invers, fără să se prindă deloc de ce se întâmplă între ei.

• • •

Rowan știa că meciul e aproape gata. Avea să câștige și, astfel, avea să piardă. Cum de-a putut să creadă că ea o să-l lase să se dea bătut? Țineau prea mult unul la altul. Asta era problema.

Citra n-o să accepte niciodată inelul de Seceră câtă vreme o să mai aibă sentimente pentru el.

. . .

Și, deodată, Rowan a știut exact ce să facă.

Cu numai zece secunde rămase din meci, tot ce trebuia să facă ea era să continue dansul. Rowan era clar câștigătorul. Încă zece secunde de ocoale și Cervantes avea să sufle în fluier. Dar apoi Rowan a făcut ceva ce ea nu anticipase deloc. S-a aruncat înainte cu viteza fulgerului. Nu stângaci, nu mimând o falsă incompetență, ci cu meșteșug perfect, bine antrenat.

Într-o clipă a prins-o într-o priză și a strâns-o de gât, destul ca nanitele ei pentru durere să intervină. Apoi i-a șoptit în ureche:

– Ai căzut în capcană. Acum o să primești ce meriți.

I-a aruncat corpul în aer și i-a răsucit capul în direcția cealaltă. Gâtul ei s-a rupt cu un trosnet zgomotos și oribil și în mintea Citrei s-a făcut întuneric.

. . .

Rowan a aruncat-o la podea și mulțimea a scos un suspin colectiv. Cervantes a suflat violent în fluier.

– Mișcare ilegală! Mișcare ilegală! a strigat Cervantes, cum, de altfel, Rowan știa că o să facă. Descalificare!

Mulțimea de Seceri a început să murmure. Unii erau furioși pe Cervantes, alții îl condamnau pe Rowan pentru ce făcuse. El a rămas indiferent, fără să lase să se vadă vreo emoție.

S-a forțat să se uite în jos la trupul ei. Capul îi era răsucit aproape de tot. Ochii îi erau deschiși, dar nu mai vedea. Era ca-și-moartă, pe cât de ca-și-mort poți fi. Rowan și-a mușcat limba până a început să sângereze.

Ușa sălii s-a dat la o parte și gardienii au venit în fugă spre fată.

Marele Tăiș a venit la Rowan.

– Du-te înapoi la Secera ta, i-a spus, fără ca măcar să încerce să-și ascundă dezgustul. Sunt sigur că o să te pedepsească după cum meriți.

– Da, Excelență.

Descalificare. Nimeni nu-și dădea seama că pentru Rowan era victoria perfectă.

S-a uitat cum o iau gardienii pe Citra ca pe un sac de cartofi și o duc afară, unde sigur o aștepta o ambudronă să o ducă la cel mai apropiat centru de regenerare.

O să fii bine, Citra. O să te întorci repede la Secera Curie, dar să nu uiți ce s-a întâmplat azi. Și sper să nu mă ierți niciodată.

Am luptat împotriva epurării. Sunt lucruri pe care le-am făcut și de care nu sunt mândră, dar de asta sunt foarte mândră.

Nu-mi amintesc care dintre Seceri a început acea campanie odioasă de spicuire numai a celor născuți muritori, dar s-a răspândit ca un virus în fiecare Dom regional, o idee virală într-o epocă post-virală.

„N-ar trebui ca cei ce s-au născut și au trăit cu perspectiva morții să fie singurii subiecți ai spicuirilor?” așa suna înțelepciunea populară. Dar era doar bigotism deghizat în înțelepciune. Egoism care poza în iluminare. Și nu se opuneau destule Seceri, pentru că celor născuți în epoca post-mortalitate muritorii li se păreau deranjant de diferiți în felul în care gândeau și trăiau. „Să moară la vârsta la care au ajuns”, strigau puriștii în Dom. În cele din urmă a fost considerată o încălcare gravă a celei de-a doua porunci și toate Secerile care participaseră la epurare au fost disciplinate sever, dar era deja prea târziu să se poată repara ce se stricase. Ne-am pierdut strămoșii. I-am pierdut pe bătrânii noștri. Am pierdut legătura vie cu trecutul. Încă mai sunt muritori, dar își ascund vârsta și istoria, de teamă să nu fie iar ținte.

Da, noi am luptat împotriva epurării, dar Tunetul nu. Își impusese să nu intervină în treburile Secerilor și nu putea să facă nimic. Putea doar să fie martor. Tunetul ne-a lăsat să facem acea greșeală costisitoare, a lăsat Domul să trăiască până azi cu această pată.

Mă întreb deseori: dacă Domul ar fi luat-o razna cu totul și s-ar fi hotărât să spicuiască toată umanitatea, și-ar fi încălcat Tunetul regula și ne-ar fi oprit? Sau ar fi fost în continuare martor la autodistrugerea noastră și ar fi rămas doar cu o bază de date cu știința noastră, faptele și așa-zisa noastră înțelepciune?

Mă întreb dacă Tunetul ne-ar fi deplâns dispariția.

Și dacă da, ar fi făcut-o ca un copil care și-a pierdut un părinte sau ca un părinte care nu și-a putut opri copilul să facă alegeri greșite?

– Din jurnalul de spicuiți al O.S. Curie

Hidrogenul care arde în inima Soarelui

Citra Terranova, i-a spus o voce puternică și blândă în același timp. *Citra Terranova, mă auzi?*

Cine e? E cineva acolo?

Curioasă, a spus vocea. *Foarte curioasă...*

• • •

Să fii ca-și-mort nu era nicio plăcere. Chiar nicio plăcere.

Când s-a stabilit că e vie iar, s-a trezit înaintea feței străine, dar profesional prietenoase, a unei asistente care-i verifica funcțiile vitale. A încercat să se uite în jur, dar avea gâtul încă înțepenit.

– Bine ai revenit, scumpo, i-a spus asistenta.

Camera părea să se învârtă de câte ori își mișca ochii. Probabil avea în ea nu numai nanite analgezice, dar și tot felul de chimicale care o amorțeau și o regenerau, plus microboți.

– Cât timp a trecut? a întrebat.

– Doar două zile, i-a spus asistenta veselă. A fost doar o întrerupere a activității coloanei vertebrale. Nimic prea greu pentru noi.

I se furaseră două zile din viață, două zile pe care nu-și permitea să le cheltuiască.

– Și familia mea?

– Îmi pare rău, scumpo, dar a fost o chestiune strict internă a Domului. Ai tăi n-au fost anunțați.

Asistenta a bătut-o ușor cu palma pe mână.

– Poți să le spui totul când îi vezi. Acum cel mai bine e să te odihnești. O să mai stai aici o zi și pe urmă o să fii ca nouă.

Apoi i-a dat Citrei o înghețată care i s-a părut cea mai bună din viața ei.

În acea seară, Secera Curie a venit și i-a povestit ce s-a mai întâmplat. Rowan fusese descalificat și certat sever pentru acțiunea lui.

– Adică pentru că a fost descalificat mi-au dat mie victoria?

– Din păcate, nu, a spus Curie. Era clar că el câștigase. S-a decis că ați pierdut amândoi. Chiar trebuie să mai lucrăm la artele marțiale, Citra.

– Da, păi, grozav, a spus Citra, exasperată dintr-un motiv diferit de cel bănuț de Secera Curie. Acum eu și Rowan avem zero la doi împotriva conclavului.

Secera Curie a oftat.

– A treia oară-i cu noroc. Totul depinde de cât de bine vă descurcați la Conclavul de Iarnă. Și am încredere că o să strălucești la testul final.

Citra și-a închis ochii și și-a amintit de privirea lui Rowan când a prins-o de gât. Era ceva rece acolo. Calculat. În acel moment a văzut o latură a lui pe care n-o știa. Parcă abia aștepta să-i facă ce-i făcuse. Ca și cum știa că o să-i placă. O deruta! Oare plănuse mișcarea de la început? Nu știa că o să fie descalificat sau chiar ăsta era planul?

– Cum era Rowan după? a întrebat Citra. Părea șocat cât de cât? A îngenuncheat lângă mine? A ajutat să fiu cărată la ambudronă?

Secera Curie a făcut o pauză înainte să răspundă. Pe urmă a spus:

– Doar a stat acolo, Citra. Cu o față de piatră. Sfidător, fără regrete, ca Secera lui.

Citra a încercat să se miște, dar chiar dacă nu mai avea gulerul din spumă, gâtul încă îi era înțepenit.

– Nu mai e cine crezi tu că e, i-a spus Curie încet, pentru ca vorbele ei să aibă efect.

– Nu, a fost Citra de acord, nu mai e.

Dar n-avea nicio idee cine ar putea fi el acum.

Rowan credea că o să primească o altă bătaie brutală când se întoarce la conac. Dar se înșela complet.

Secera Goddard era tot numai pălăvrăgeală sclipitoare și extravagantă. I-a cerut valetului să le aducă șampanie și pahare pentru toată lumea, chiar acolo în foaier, ca să poată celebra îndrăzneala lui Rowan.

– Ai avut mai multă tărie decât credeam că ai, băiete, i-a spus.

– Așa e, așa e, a confirmat Secera Rand. Poți să vii în camera mea și să-mi rupi gâtul oricând vrei.

– Nu doar că i-a rupt gâtul, a spus Goddard. I-a rupt coloana, fără să ezite! A auzit toată lumea. Sunt sigur că le-a trezit și pe Secerile care dormeau pe rândul din spate!

– Clasic! a spus Secera Chomsky și și-a dat șampania pe gât fără să mai aștepte toastul.

– Ai făcut o declarație puternică, a zis Goddard, le-ai amintit tuturor că ești ucenicul *meu* și că nu e de joacă cu tine!

Apoi a devenit mai liniștit, aproape blând.

– Știu că ai sentimente pentru fata aia, totuși, ai făcut ce era nevoie, chiar mai mult.

– Am fost descalificat, i-a amintit Rowan.

– Oficial, da, dar ai câștigat admirația câtorva Seceri importante.

– Și ți le-ai făcut dușmane pe altele, a intervenit Volta.

– Nu-i rău că ai tras o linie în nisip, a răspuns Goddard. Numai un bărbat puternic poate face asta. Genul de bărbat în onoarea căruia ridic paharul.

Rowan și-a ridicat privirea și a văzut-o pe Esme la baza scărilor, uitându-se la el. Oare ea știa ce făcuse? Gândul că știa îl făcu să simtă rușine.

– Pentru Rowan! a spus Secera Goddard și și-a ridicat paharul sus. Pacostea gâturilor și zdrobitorul de spinări!

A fost cea mai amară băutură din care a gustat vreodată Rowan.

– Și acum, a spus Goddard, cred că e timpul pentru o petrecere.

. . .

Petrecerea de după Conclavul Recoltei a fost una grandioasă și nimeni n-a rămas imun la energia contagioasă a lui Goddard. Chiar înainte să vină oaspeții și primul dintre cei cinci DJ să-și pună muzica, Goddard și-a aruncat brațele în sus și într-o parte în livingul bogat ornamentat, ca și cum ar fi vrut să ajungă de la un perete la altul și a strigat:

– Sunt în elementul meu și elementul meu e hidrogenul care arde în inima soarelui!

Era ceva atât de strident, că l-a făcut până și pe Rowan să râdă.

– E plin de bășini, i-a șoptit Secera Rand lui Rowan, dar cum să nu-l iubești?

În timp ce camerele și terasele și spațiul din jurul piscinei se umpleau de petrecăreți, Rowan a început să se mai scuture de starea în care-l aruncase lupta cu Citra.

– M-am interesat pentru tine, i-a spus Volta. Citra e conștientă și mai are de stat o zi în centrul de regenerare. O să se întoarcă acasă întreagă, nicio consecință, nicio vină. De fapt, multă vină, dar asta ai și vrut, nu?

Rowan nu i-a răspuns. Se întreba dacă mai era cineva destul de perspicace să înțeleagă de ce făcuse ce făcuse. Spera că nu.

Apoi Volta a devenit serios:

– Să nu pierzi inelul de dragul ei, Rowan. Măcar nu intenționat. Dacă te bate corect, e una, dar să te supui lamei ei doar pentru că-ți clocotesc hormonii e stupid.

Poate că Volta avea dreptate. Poate că ar trebui să dea tot ce are la ultima probă și dacă o s-o depășească, o să accepte inelul. Și poate să se spicuiască singur, ca un prim și ultim gest

de Seceră. Atunci n-ar mai fi nevoie s-o spicuiască pe ea. Îl liniștea să aibă o variantă de scăpare, deși era cea mai proastă.

• • •

Celebritățile veneau cu elicopterul, cu limuzinele și una și-a făcut o apariție bizară și memorabilă cu un jet pack. Goddard l-a prezentat tuturor pe Rowan ca pe un trofeu.

– Să fiți atenți la băiatul ăsta, le spunea VIP-urilor, o să ajungă departe.

Rowan nu se mai simțise niciodată atât de validat și prețuit. Era greu să urască un om care nu-l trata ca pe o lăptucă, ci ca pe carnea sendvișului.

– Așa trebuie trăită viața, i-a spus Goddard în timp ce priveau festivitatea din foisor. Experimentează tot ce e de experimentat și bucură-te de compania altora.

– Chiar dacă unii dintre ei sunt plătiți să fie aici?

Goddard s-a uitat la mulțimea de lângă piscină, care ar fi fost mai mică și mai puțin frumoasă dacă n-ar fi venit petrecăreții de profesie.

– În orice producție sunt figuranți, i-a spus lui Rowan. Ei umplu golurile și înfrumusețează scenele. N-am vrea să fie toți celebriți, nu? Ar fi un conflict perpetuu!

În piscină s-a ridicat un fileu și unii s-au strâns la un meci de volei.

– Uită-te în jurul tău, Rowan, i-a spus Goddard mulțumit. Ai mai trăit vreodată așa de bine? Oamenii obișnuiți ne iubesc nu pentru felul în care spicuim, ci pentru modul nostru de viață. Trebuie să ne acceptăm rolurile de aristocrați – suntem noua regalitate.

Rowan nu se simțea aristocrat, dar era dispus să-și joace rolul, cel puțin în acea zi. Așa că s-a dus la piscină și a sărit în apă, s-a autodeclarat căpitan de echipă și li s-a alăturat subiecților loiali ai lui Goddard.

Nu era greu să nu te simți bine la petrecerile lui, oricât ai fi

încercat. Și toată veselia te făcea să uiți ce măcelar nemilos era gazda lor.

Dar era oare el și un ucigaș de Seceri?

Citra nu-l acuzase direct pe Goddard, dar el era clar primul suspect. Investigația ei era neliniștitoare; cu toate astea, Rowan nu reușea să găsească un singur moment de când îl cunoscuse pe Goddard în care acesta să fi încălcat legile Secerilor. Felul cum interpreta poruncile era forțat, dar nu ilegal. Chiar și masacrele lui erau permise de tradiție.

– Școala veche mă disprețuiește pentru că trăiesc și spicuiesc cu o lejeritate care lor le lipsește, îi spusese Goddard o dată. Sunt niște intriganți acri, invidioși pe mine că am găsit secretul – cum să fii o Seceră perfectă.

Perfecțiunea era subiectivă, Rowan sigur n-ar fi zis despre maestrul său că e o Seceră perfectă, dar nimic din ce făcuse până atunci nu indica posibilitatea să-l fi omorât pe Faraday.

În a treia zi a banchetului, au apărut doi oaspeți neașteptați, cel puțin pentru Rowan. Primul a fost Marele Tăiș Xenocrate.

– Ce caută aici? l-a întrebat Rowan pe Chomsky când l-a văzut pe Marele Tăiș ieșind din piscină.

– Nu mă întreba pe mine, nu eu l-am invitat.

Părea ciudat că Marele Tăiș ar veni la petrecerea unei Seceri atât de controversate. Se vedea că nu se simte prea în largul lui, că se simte prea conștient de sine și că încearcă să treacă neobservat, dar un om de mărimea lui, îmbrăcat în auriu, sărea în ochi ca un balon cu aer cald în câmp deschis.

Dar prezența celui de-al doilea oaspete l-a șocat pe Rowan și mai mult. S-a dezbrăcat cu câteva secunde înainte să sară în piscină. Era prietenul lui Rowan, Tyger Salazar, pe care nu-l mai văzuse de când îi arătase camera armelor la Faraday acasă.

I-a făcut un semn și l-a tras în spatele unui gard viu.

– Ce dracu' cauți aici?

– Hei, Rowan! i-a spus Tyger și a rânjit în felul lui strâmb, și

eu mă bucur să te văd! Mamă, ce te-ai umflat! Ți-au făcut niște injecții?

– Nu, sunt mușchi adevărați, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ești aici? Știi ce probleme ai putea să ai dacă s-ar afla că ai intrat pe ascuns? Nu e ca și cum te-ai strecurat la o petrecere de adolescenți!

– Stai liniștit, nu m-am strecurat. M-au racolat cei de la firma Oaspeți Nelimitați. Sunt un petrecăreț cu licență acum!

Tyger se lăudase de multe ori că o să fie un petrecăreț profesionist, că e ambiția vieții lui, dar Rowan nu-l luase niciodată în serios.

– Tyger, e o idee proastă, mai proastă decât celelalte idei proaste ale tale.

Apoi i-a șoptit:

– Petrecăreții profesioniști trebuie uneori să... *facă* lucruri pe care nu știi dacă tu ai vrea să le faci. Știu ce vorbesc, am văzut.

– Frate, dar nu mă cunoști? Mă duc unde mă duce ziua.

– Și părinții tăi sunt de acord?

Tyger s-a uitat în jos. Deodată, nu mai era așa de nonșalant.

– Părinții m-au abandonat.

– Ce? Glumești?

Tyger a dat din umeri.

– S-au săturat de salturile mele de la înălțime. S-au dat bătuți. Acum sunt în grija Tunetului.

– Îmi pare rău, Tyger.

– Da, lasă. Poate nu mă crezi, dar Tunetul e un tată mai bun decât al meu. Primesc sfaturi bune și mă întrebă ce mai fac și pare să-i pese.

Totul la Tunet era perfect, inclusiv talentul de părinte. Dar trebuie totuși să-l fi durut pe Tyger că ai lui l-au abandonat.

– Nu știi de ce, a spus Rowan, dar nu cred că Tunetul te-a sfătuit să fii petrecăreț profesionist.

– Nu, dar nici nu mă poate opri. E alegerea mea. Și oricum, se

plătește bine.

S-a uitat în jur să se asigure că nu ascultă nimeni, apoi s-a apropiat și a șoptit:

– Dar știi ce se plătește și mai bine?

Lui Rowan aproape că-i era frică să întrebe:

– Ce?

– Se zvonește că te antrenezi cu subiecți vii. Așa ceva se plătește serios! Crezi că poți să vorbești pentru mine? Știi că-mi place să fiu ca-și-mort. Ar fi timpul să fiu și plătit!

Rowan s-a uitat la el neîncrezător.

– Ești nebun? Știi măcar ce spui? Doamne, *ce ai luat?*

– Nimic, sunt doar pe nanitele mele, frate. Numai pe nanite.

. . .

Secera Volta se simțea norocos să aparțină grupului apropiat al lui Goddard. De obicei. Era cel mai tânăr dintre Secerile junioare și se vedea pe sine ca o forță de echilibru. Chomsky era prostul de umplutură, Rand era animus-ul, forța sălbatică a naturii. Volta era cel rațional, care vedea mai mult decât știau ceilalți.

El a fost primul care l-a văzut pe Xenocrate la petrecere și l-a privit cum încearcă fără succes să evite lumea. A trebuit să dea mâna cu alte Seceri oaspeți, unii veniți din Panasia sau Euroscandia. Gesturile reținute îl trădau pe Xenocrate, se vedea că nu era acolo cu totul de bunăvoie.

Volta s-a așezat lângă Goddard, ca să încerce să prindă mai multe.

Când Goddard l-a văzut pe Marele Tăiș, s-a ridicat – un semn obligatoriu de respect.

– Excelență, ce onoare e să te am la mica mea întrunire.

– Nu chiar așa de mică, a răspuns Xenocrate.

– Volta! i-a ordonat Goddard, adu-ne două scaune lângă piscină, să fim mai aproape de toată acțiunea.

Și deși o astfel de treabă era de obicei făcută de servitori,

Volta nu s-a plâns, pentru că avea scuza perfectă să tragă cu urechea la discuția lor. A pus două scaune la capătul mai adânc al piscinei.

– Mai aproape, a spus Goddard.

Așa că Volta le-a tras destul de aproape de apă cât să fie stropiți de oricine sărea.

– Stai pe aici, i-a spus Goddard, ceea ce îi convenea lui Volta.

– Ceva de mâncare, Excelență? l-a întrebat pe Xenocrate și i-a arătat o masă încărcată pusă la câțiva pași mai încolo.

– Mulțumesc, nu.

Xenocrate avea o reputație de mare gurmand, așa că refuzul său însemna ceva în sine.

– De ce stăm aici? a întrebat el. N-ai vrea să vorbim într-o cameră mai liniștită?

– Niciuna dintre camere nu e liniștită azi, i-a răspuns Goddard.

– Da, dar aici e prea ca într-un forum.

– Aiurea, aici nu e forumul, e mai degrabă palatul lui Nero.

Volta s-a prefăcut că râde cu poftă. Dacă trebuia să joace, avea s-o facă la marea artă.

– Atunci să sperăm că nu se transformă în Colosseum, a răspuns Xenocrate malițios.

Goddard a chicotit.

– Crede-mă, aș fi mai mult decât fericit să arunc câțiva toniști la lei.

Un petrecăreț, unul dintre cei plătiți, a făcut o tumbă măiastră și impactul cu apa i-a stropit Marelui Tăiș roba.

– Nu crezi că stilul ăsta de viață ostentativ o să îți se urce la cap? a întrebat Xenocrate.

– Nu mă ia de cap dacă plec, i-a spus Goddard și a rânjit. Am cam terminat aici. Îmi caut un alt loc mai în sud.

– Nu asta am vrut să spun, dar știi și tu.

– De ce ești așa tensionat, Excelență? Te-am invitat ca să

vezi cu ochii tăi ce lucru bun sunt petrecerile mele pentru Dom. Relații cu publicul! Ar trebui să organizezi și tu acasă la tine astfel de gale.

– Uiți că trăiesc într-o cabană de lemn.

Lui Goddard i s-au îngustat ochii, nu chiar amenințător, dar aproape.

– Da, o cabană de lemn plasată pe cea mai înaltă clădire din Fulcrum City. Măcar eu nu sunt ipocrit, Xenocrate. Nu mimez modestia.

Și atunci Marele Tăiș i-a spus lui Goddard ceva care l-a surprins pe Volta, deși, când s-a mai gândit apoi, și-a dat seama că n-ar fi trebuit.

– Cea mai mare greșeală a mea a fost să te iau ca ucenic.

– Să sperăm că așa e, a spus Goddard. Nu mi-ar plăcea să știu că încă nu ți-ai făcut cea mai mare greșeală.

Era o amenințare fără să fie o amenințare. Goddard se pricepea la așa ceva.

– Dar spune-mi, l-a întrebat Goddard, norocul îi zâmbește ucenicului *meu*, cum i-a zâmbit și ucenicului tău?

Volta și-a ciulit urechile. Se întreba la ce se referă Goddard.

Xenocrate a tras adânc aer în piept.

– Norocul zâmbește, da. Într-o săptămână, fata n-o să mai fie o problemă. Sunt sigur.

Un alt petrecăreț a sărit în piscină și i-a stropit. Xenocrate a încercat să se protejeze cu palmele, dar Goddard nici n-a tresărit. *N-o să mai fie o problemă.* Putea să însemne multe. Volta s-a uitat în jur până l-a văzut pe Rowan. Era angajat într-o discuție agitată cu un băiat. Dispariția „problemei Citra” ar fi cel mai bun lucru pentru Rowan, credea Volta.

– Am terminat? Pot să plec?

– Doar o clipă, a spus Goddard și apoi s-a întors și a strigat spre celălalt capăt al piscinei – Esmee! Esmee, vino aici, vreau să-ți fac cunoștință cu cineva.

Pe fața Marelui Tăiș a apărut o expresie de teroare. Povestea devenea din ce în ce mai interesantă.

– Te rog, Goddard, nu.

– De ce, care-i problema? a întrebat Goddard.

Esme, udă toată, a venit vioaie.

– Da, Seceră Goddard?

El i-a făcut un semn și ea i s-a așezat în poală, cu fața la bărbatul în auriu.

– Esme, știi cine e el?

– O Seceră?

– Nu orice Seceră. El e Xenocrate, Marele Tăiș al MidMericii.

El e Șeful.

– Bună, a zis ea.

Xenocrate a dat din cap îndurerat, fără să i se uite fetei în ochi. Se vedea clar că e stânjenit. Volta se întreba dacă Goddard voia să dovedească ceva sau era doar crud.

– Cred că ne-am mai văzut, i-a spus Esme. Mai demult.

Xenocrate n-a spus nimic.

– Stimatul nostru prieten e prea încordat, a spus Goddard. Ar trebui să se alătore petrecerii, nu crezi, Esme?

Esme a dat din umeri.

– Ar trebui să se distreze ca toți ceilalți.

– Niciodată n-am auzit vorbe mai înțelepte, a spus Goddard.

Apoi s-a întors spre Volta și a pocnit din degete, ținând mâna în așa fel încât să n-o vadă Esme.

Volta a tras adânc, încet, aer în piept. Știa ce vrea Goddard. Dar Volta avea rețineri. Acum regreta că se implicase.

– Poate ar trebui să ne arăți mișcările tale pe ringul de dans, Excelență, a spus Goddard. Să râdă și oaspeții mei de tine, cum ai făcut tu tot Domul să râdă de mine în conclav. Crezi că am uitat?

Goddard și-a pocnit degetele iar, nerăbdător și Volta n-a mai avut ce face decât să-i dea ce i se cerea. Tânărul a scos de sub

faldurile robei sale galbene un pumnal mic și i l-a pus lui Goddard în palmă.

Goddard și-a strâns degetele în jurul mânerului și, ușor, discret, i-a dus tăișul aproape de gâtul lui Esme.

Fata nu l-a văzut. Dar Xenocrate da. A înghețat, cu ochii mari și gura un pic deschisă.

– Știi! i-a spus Goddard vesel. De ce nu te duci să înoți?

– Te rog, l-a implorat Xenocrate. Nu e necesar.

– Oh, dar insist.

– Nu cred că vrea să înoate, a zis Esme.

– Dar toată lumea înoată la petrecerile mele!

– Nu face asta, l-a implorat iar Marele Tăiș.

Goddard a adus lama și mai aproape de gâtul lui Esme. Acum până și Volta transpira. Nimeni nu fusese spicuit vreodată la petrecerile lui Goddard, dar există o prima dată pentru orice. Volta știa că e o luptă a voințelor și că singurul lucru care-l oprea să intervină și să-i smulgă pumnalul lui Goddard era că știa cine o să clipească primul.

– Să te ia dracu', Goddard! a spus Xenocrate.

Apoi s-a ridicat și s-a aruncat în piscină, așa îmbrăcat în aur cum era.

. . .

Rowan n-auzise nimic, dar l-a văzut pe Marele Tăiș aruncându-se în apă cu un pleoscăit care a atras atenția tuturor.

Xenocrate s-a dus la fund și nu s-a mai ridicat.

– S-a scufundat! a spus cineva. De la tot aurul ăla!

Rowan nu-l avea la inimă pe Marele Tăiș, dar nici nu voia să-l vadă cum se îneacă. Nu căzuse, se aruncase și dacă se îneca, prins în roba lui aurie, ar fi fost considerată o autospicuire. Rowan s-a aruncat și el și la fel a făcut și Tyger. S-au dus la fund, unde era Xenocrate, din gura căruia ieșeau bule. Rowan i-a prins roba grea, cu falduri și i-a tras-o peste cap, iar el și

Tyger l-au ajutat pe Marele Tăiș să iasă la suprafață, unde acesta a icnit, a tușit și a scuipat apă. Mulțimea din jur a aplaudat.

Acum nu mai părea așa un Mare Tăiș, era doar un bărbat gras în chiloți aurii.

– Cred că mi-am pierdut echilibrul, a spus, încercând să fie vesel.

Poate că alții l-au crezut, dar Rowan îl văzuse. Nu fusese un salt accidental. Dar de ce se aruncase?

– Stai, i-a spus Xenocrate, privindu-și mâna dreaptă. Inelul!

– Îl aduc eu! a spus Tyger, care era acum petrecărețul vedetă al momentului și s-a aruncat în apă.

Chomsky a apărut și el și, împreună cu Volta, l-au ajutat pe Xenocrate să iasă din apă. Era teribil de umilitor. Arăta ca o plasă cu pești trasă pe puntea unui vas. Goddard l-a acoperit cu un prosop uriaș și i-a zis cu o umilință surprinzătoare:

– Îmi pare foarte, foarte rău. Nu m-am gândit că o să te îneci. N-ar fi fost bine pentru nimeni.

Și atunci Rowan și-a dat seama că exista un motiv clar pentru care se aruncase Xenocrate în apă – *îi ordonase Goddard.*

Ceea ce însemna că Goddard avea putere asupra Marelui Tăiș. Dar cum?

– Pot să plec acum? a întrebat Esme.

– Sigur că poți, i-a zis Goddard și a sărutat-o pe frunte.

Esme a plecat în căutarea unor tovarăși de joacă printre copiii celebriților.

Tyger a ieșit cu inelul. Xenocrate i l-a luat fără să-i mulțumească și și l-a pus pe deget.

– Am încercat să-i iau și roba, dar e prea grea, a spus Tyger.

– O să trimitem un scafandru să caute comoara, a zis Goddard. Deși ar putea să ceară un procent din ea.

– Ai terminat? a întrebat Xenocrate. Pentru că vreau să plec.

– Bineînțeleas, Excelență.

Apoi Marele Tăiș al MidMericii s-a dus spre casă ud learcă, lăsându-și în urmă restul de demnitate pe care-l mai avea.

– Ah, ar fi trebuit să sărut inelul ăla, s-a plâns Tyger. Aveam imunitate la îndemână și am ratat-o.

Odată ce l-a văzut plecat pe Xenocrate, Goddard a strigat spre mulțime:

– Oricine răspândește poze cu Marele Tăiș în chiloți o să fie spicuit imediat!

Și toată lumea a râs... apoi s-au oprit, când și-au dat seama că nu glumește deloc.

• • •

În vreme ce petrecerea se spârgea și Secera Goddard își lua la revedere de la oaspeții cei mai importanți, Rowan urmărea totul cu atenție.

– Ne vedem la următoarea petrecere, da? l-a întrerupt Tyger. Poate data viitoare o să fiu trimis mai devreme, să nu prind doar ultima zi.

Faptul că Tyger era la fel de profund ca fântâna arteziană din fața conacului îl irita pe Rowan. Ciudat era că niciodată nu-l deranjase superficialitatea lui. Poate pentru că nici Rowan nu fusese altfel. Sigur, nu căutase senzații tari ca Tyger, dar aluneca și el pe suprafața vieții în felul său. Cine ar fi crezut că gheața e atât de înșelător de subțire? Acum era într-un loc prea adânc ca să mai poată fi înțeles de Tyger.

– Sigur, Tyger, ne vedem data viitoare.

Tyger a plecat împreună cu ceilalți petrecăreți profesioniști, cu care părea să aibă mai multe în comun acum decât cu Rowan. Rowan se întreba dacă mai e cineva din vechea lui viață cu care ar putea să se simtă în contact.

Secera Goddard a trecut pe lângă el.

– Dacă te antrenezi să fii o statuie clasică, i-a spus, ar trebui să-ți aduc un pedestal. Dar avem oricum destule statui pe aici

și fără tine.

– Scuze, Onorabile, doar căzusem pe gânduri.

– Prea multă gândire e periculoasă.

– Mă întrebam doar de ce a sărit Marele Tăiș în piscină.

– A căzut din greșeală. A zis-o și el.

– Nu, l-am văzut. A sărit.

– Atunci de unde să știu eu? Întreabă-l. Deși nu cred că ar fi bine pentru tine să-i mai amintești Marelui Tăiș de momentul ăsta jenant.

Apoi a schimbat subiectul.

– Pari să fii bun prieten cu unul dintre băieții petrecăreți. Vrei să mai invit și alții pentru tine data viitoare?

– Nu, nu, nu e vorba de asta, a spus Rowan, roșind fără să vrea. E doar un prieten de acasă.

– Înțeleg. Și tu l-ai invitat?

Rowan a dat din cap.

– Nu, s-a înscris fără să știu eu. Dacă era după mine, n-ar fi trebuit să fie aici.

– De ce nu? a zis Goddard. Prietenii tăi sunt și ai mei.

Rowan nu i-a răspuns. Nu știa niciodată dacă Goddard era serios sau doar îl testa.

Tăcerea lui Rowan l-a făcut pe Goddard să râdă.

– Înveselește-te, băiete! A fost o petrecere, nu Inchiziția.

L-a bătut pe Rowan pe umăr și a plecat. Dacă ar fi fost cu capul pe umeri, Rowan ar fi tăcut. Dar n-a făcut-o.

– Lumea zice că Faraday a fost omorât de o altă Seceră.

Goddard s-a oprit și s-a întors încet.

– Așa zice lumea?

Rowan a tras aer adânc în piept și a dat din umeri, încercând să facă să pară că nu e mare lucru, că nici nu prea-i pasă. Dar era prea târziu.

– Doar un zvon.

– Și tu crezi că aș fi cumva implicat?

– Ești? l-a întrebat Rowan.

Secera Goddard a venit mai aproape. Părea să vadă prin masca pe care o afișa Rowan, direct în acel loc întunecat, rece, unde se afla el acum.

– De ce anume mă acuzi, băiete?

– De nimic, Onorabile. E doar o întrebare. Ca să nu fie neînțelegeri.

A încercat să vadă și el prin masca lui Goddard, să-i vadă locul lui rece, dar ochii îi erau opaci, de nepătruns.

– Consideră că nu e nicio neînțelegere, i-a spus Goddard cu o veselie sarcastică în voce. Uită-te în jurul tău, Rowan. Crezi că aş pune în pericol toate astea, că aş încălca a șaptea poruncă doar ca să scap lumea de o Seceră obosită din vechea gardă? Faraday s-a spicuit singur pentru că știa în adâncul sufletului că e cel mai semnificativ gest pe care l-a făcut în ultima sută de ani. A trecut vremea celor din stirpea lui și el o știa. Și dacă iubițica ta încearcă să facă un caz din asta, mai bine s-ar mai gândi o dată, pentru că pot să-i spicuiesc toată familia fix în ziua în care le expiră imunitatea.

– Asta ar fi rea-voință, Onorabile, i-a spus Rowan cu reținere politicoasă. Ai putea fi acuzat că încalci a doua poruncă.

Pentru o clipă, Goddard a părut decis să-l taie pe Rowan acolo, pe loc, dar focul din ochi i-a fost repede înghițit de opacitatea lor impenetrabilă.

– Mereu ai grijă de mine, nu?

– Fac tot posibilul, Onorabile.

Goddard s-a mai uitat o clipă la el și a spus:

– Mâine o să te antrenezi cu pistoale împotriva unor ținte mișcătoare. O să-i faci ca-și-morți pe toți în afară de unul, cu un singur glonte de fiecare. Dacă nu, eu, personal, fără răutate, o să-l spicuiesc pe prietenul tău petrecăreț.

– Ce?

– Ce n-ai înțeles?

– Nu, Onorabile. Am... am înțeles.

– Și data viitoare când faci o acuzație, să fii sigur că e adevărată și nu doar o insultă.

Goddard a plecat vijelios, iar roba i s-a umflat în urmă ca o mantie. Dar când a ajuns unde nu mai putea fi auzit, a spus:

– Bineînțeles că dacă l-aș fi omorât pe Faraday, n-aș fi atât de prost să recunosc față de tine.

. . .

– Se joacă cu tine, i-a spus Volta lui Rowan în acea seară în camera de jocuri, în timp ce erau aplecați asupra mesei de biliard. Dar cred că l-ai insultat. Cum adică să omoare o altă Seceră? Așa ceva nu se întâmplă niciodată.

– Dar cred că s-a întâmplat.

Rowan a tras cu tacul și a ratat complet bila. Nu-i stătea capul la joc. Nu-și mai amintea nici măcar care erau bilele lui.

– Cred că și Citra se joacă cu tine. Te-ai gândit la asta?

Volta a lovit cu tacul băgând și o bilă dungată și una plină, ceea ce nu prea l-a ajutat pe Rowan să afle care erau ale lui.

– Uită-te la tine, ești nebun. Se joacă cu mintea ta și tu nici nu vezi!

– Ea nu-i așa, a spus Rowan, alegând o bilă dungată și lovind-o.

Se pare că era alegerea corectă, pentru că Volta l-a lăsat să joace în continuare.

– Oamenii se schimbă, i-a zis Volta. Mai ales un ucenic. Să fi ucenicul unei Seceri înseamnă să te schimbi. De ce crezi că renunțăm la numele noastre și nu le mai folosim niciodată? Fiindcă până ajungem la hirotonisire suntem alte persoane. Spicuatori profesioniști, nu copii naivi. Fata aia te joacă pe degete.

– Și i-am rupt gâtul. Presupun că acum suntem la egalitate.

– Nu vrei să fii la egalitate. Vrei să mergi la Conclavul de Iarnă cu un avantaj clar sau măcar să simți că ai unul.

Esme și-a băgat capul destul cât să spună:

– Eu joc cu câștigătorul.

– Cel mai bun motiv ca să pierd, a mormăit Volta.

– Ar trebui să o iau la alergările de dimineață, a sugerat Rowan.

– I-ar prinde bine exercițiul. Poate ar mai slăbi.

– Da, dar a ajuns la greutatea ei natural, a spus Volta. E genetic.

– De unde știi...

Și atunci Rowan a înțeles. Era evident, dar fusese prea aproape ca să vadă.

– Nu! Glumești!

Volta a dat din cap nonșalant.

– Nu știi despre ce vorbești.

– Xenocrate?

– Tu joci acum.

– Dacă s-ar afla că Marele Tăiș are o fiică nelegitimă, l-ar distruge. Ar fi o încălcare gravă a regulilor.

– Știi ce ar fi fost și mai rău? a întrebat Volta. Dacă fiica asta de care nu știa nimeni ar fi fost spicuită.

Rowan a început să vadă o mulțime de lucruri prin prisma noii informații. Avea sens acum. Faptul că Esme a fost lăsată în viață în mall, felul în care era tratată... Cum spusese Goddard? Că e cea mai importantă persoană pe care a întâlnit-o în acea zi? Cheia viitorului?

– Dar n-o să fie spicuită, a spus Rowan. Câtă vreme Xenocrate face tot ce-i spune Goddard. Cum ar fi, de exemplu, să sară în piscină.

Volta a dat încet din cap.

– Printre altele.

Rowan a lovit cu tacul și a băgat din greșeală și bila opt, punând capăt jocului.

– Am câștigat, a spus Volta. La naiba, acum trebuie să joc cu

Esme.

Sunt ucenicul unui monstru. Secera Faraday avea dreptate: Cui îi place să omoare n-ar trebui să fie Seceră. E împotriva a tot ce voiau fondatorii. Dacă Domul e predat unor astfel de oameni, cineva trebuie să facă ceva. Dar nu eu. Pentru că și eu cred că devin un monstru.

Rowan s-a uitat la ce scrisese și a rupt încet, cu grijă, pagina, a făcut-o ghemotoc și a aruncat-o în șemineul din dormitorul său. Goddard îi citea jurnalul. Avea dreptul, ca mentor al lui Rowan. Îi luase o veșnicie lui Rowan să învețe să-și scrie gândurile și sentimentele adevărate. Acum învăța iar să și le ascundă. Era o problemă de supraviețuire. Așa că și-a luat stiloul și a scris altceva.

Azi am ucis douăsprezece ținte mișcătoare cu numai douăsprezece gloanțe și am salvat viața unui prieten. Secera Goddard știe cum să te motiveze să dai tot ce ai mai bun. E clar că devin tot mai priceput. Învăț din ce în ce mai mult în fiecare zi, îmi perfecționez mintea, trupul și ținta. Goddard e mândru de progresul meu. Sper ca într-o zi să-l răsplătesc, să-i dau ce merită pentru tot ce a făcut pentru mine.

I se spunea închisoare

Secera Curie nu mai spicuisse de la conclav. Se preocupa numai de Citra.

– Am dreptul la niște timp liber, i-a spus. Nu e greu să recuperez apoi.

Luau cina în prima zi după ce s-au întors la Cascadă. La cinci minute după începutul mesei, Citra a abordat subiectul de care se temea:

– Am o confesiune de făcut.

Secera Curie a mestecat și a înghițit înainte să răspundă.

– Ce fel de confesiune?

– N-o să-ți placă.

– Ascult.

Citra s-a străduit să susțină privirea cenușie, calmă, a femeii.

– E ceva ce fac de o vreme și nu ți-am spus.

Buzele Secerii s-au strâmbat:

– Crezi că e ceva ce faci și eu nu știu?

– Am investigat omorârea Secerii Faraday.

Secera Curie a scăpat furculița cu zgomot.

– *Ce-ai făcut?*

Citra i-a spus totul. Cum a căutat în creierul ascuns, cum a reconstituit cu greu ultimele mișcări ale lui Faraday. Și că a găsit doi dintre cei cinci martori care au primit imunitate, ceea ce sugera, dacă nu dovedea, că actul a fost comis de o Seceră.

Curie a fost atentă la tot și, când Citra a terminat, și-a aplecat capul, pregătită pentru tot ce era mai rău.

– Mă supun la orice pedeapsă.

– Pedeapsă, a spus Curie dezgustată, dar nu Citra era ținta dezgustului. Ar trebui să mă pedepsesc pe mine pentru că am

fost așa de oarbă la ce făceai.

Citra a răsuflat ușurată. Își ținea respirația de 20 de secunde.

– Ai mai spus cuiva? a întrebat Curie.

Citra a ezitat, dar și-a dat seama că n-are sens să se mai ascundă acum.

– I-am spus lui Rowan.

– Mi-era teamă că o să zici asta. Și ce a făcut după ce i-ai spus? Îți spun eu ce a făcut, ți-a rupt gâtul! Cred că e destul de clară poziția lui. Poți să pui pariu că Secera Goddard știe deja despre mica ta teorie.

Citra nici nu voia să se gândească dacă e sau nu așa.

– Ar trebui să-i găsim pe martori și să vedem dacă-i putem face să vorbească.

– Las-o în seama mea, a spus Curie. Ai făcut mai mult decât destul. Trebuie să-ți limpezești mintea acum și să te concentrezi pe studii și antrenament.

– Dar dacă e corupție în Dom...

– ...atunci cea mai bună poziție pentru tine ar fi să fi acolo, să devii Seceră și să lupți din interior.

Citra a oftat. Așa spusese și Rowan. Secera Curie era și mai încăpățânată decât Citra și când se decidea la ceva, n-o mai puteai face să se răzgândească.

– Da, Onorabilă.

Citra s-a dus în camera ei, dar a simțit clar că era ceva ce-i ascundea Curie.

. . .

Au venit după ea a doua zi. Secera Curie era la piață și Citra făcea ce i se ceruse. Practica arta uciderii folosind cuțite de forme și greutate diferite, încercând să se mențină în echilibru cu grație.

Bătaia la ușă a făcut-o să scape cuțitul cel mai mare și era cât pe ce să și-l înfigă în picior. A fost un moment de déjà vu, fiindcă o bătaie asemănătoare se auzise la ușă în noaptea când

murise Secera Faraday. Urgentă, zgomotoasă, fără oprire.

A pus lama cea mare pe podea, dar pe cea mică și-a dosit-o într-un buzunar ascuns în interiorul pantalonilor. Orice o fi fost, n-avea de gând să răspundă neînarmată. A deschis ușa și a văzut doi ofițeri ai Gărzii, exact ca în acea noapte teribilă, și a simțit că-i stă inima.

– Citra Terranova? a întrebat unul dintre ei.

– Da?

– Mă tem că trebuie să vii cu noi.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Dar nu i-au spus și de data asta nu era nimeni cu ei să-i explice. S-a gândit deodată că poate e înșelată. De unde putea fi sigură că sunt membri ai Gărzii? Uniformele puteau fi false.

– Arătați-mi legitimațiile! a insistat. Vreau să văd legitimațiile.

Ori n-aveau, ori n-aveau chef să se deranjeze, fiindcă unul dintre ei a prins-o.

– Poate nu m-ai auzit, am zis să vii cu noi.

Citra s-a tras din strânsoare, s-a răsucit și pentru o clipă s-a gândit să scoată cuțitașul din pantaloni, dar în loc să facă asta, i-a dat o lovitură brutală în gât, care l-a pus la pământ. S-a pregătit să-l atace și pe celălalt, dar a fost prea târziu. Bărbatul trăsesese deja un baston electric și a atins-o într-o parte. Trupul i-a devenit pe loc dușman și a căzut. Și-a lovit capul de podea suficient de tare cât să leșine. Când și-a revenit, se afla într-o mașină, în spate, încuiată, cu o durere de cap pe care nanitele se străduiau s-o amortească. A încercat să-și ridice o mână, dar a descoperit că-i sunt legate cu niște cercuri de oțel unite între ele cu un lanț mic. Un artefact oribil din Era Mortalității.

A bătut în geamul dintre bancheta din spate și cea din față, până când unul dintre gardieni s-a întors spre ea și a privit-o deloc prietenos.

– Mai vrei un șoc? a amenințat-o. Mi-ar face mare plăcere.

Pentru ce-ai făcut, nu m-ar deranja să urc voltajul la maxim.

– Ce-am făcut? N-am făcut nimic! De ce sunt acuzată?

– O infracțiune străveche numită crimă. Uciderea Onorabilei Seceri Michael Faraday.

. . .

Nu i-a citit nimeni drepturile. Nu i-a oferit nimeni un avocat. Astfel de obiceiuri erau din altă epocă. O vreme când crima era un fapt obișnuit și industrii întregi se ocupau cu prinderea, judecarea și pedepsirea criminalilor. Într-o lume fără crime, nu exista un precedent pentru cum să tratezi un astfel de lucru. De obicei, ceva așa de complex și ciudat ar fi fost lăsat în mâinile Tunetului, dar acum era o problemă a Secerilor, ceea ce însemna că Tunetul nu intervenea. Soarta Citrei era în totalitate în mâinile Marelui Tăiș Xenocrate. A fost dusă la el, în cabana de bușteni din mijlocul peluzei întinse pe acoperișul unei clădiri cu 119 etaje.

S-a așezat într-un scaun de lemn. Cătușele îi erau prea strâmte și nanitele pierdeau în lupta cu durerea.

Xenocrate stătea în fața ei, blocând lumina. Acum nu mai era nici blând, nici alinător.

– Nu cred că-ți dai seama cât de serioasă e acuzația, domnișoară Terranova.

– Știu cât de serioasă e. Mai știu și că e ridicolă.

Marele Tăiș n-a răspuns. Ea se lupta cu cheștiile alea care-i strângeau mâinile. Ce fel de lume ar face așa un dispozitiv? Ce fel de lume ar avea nevoie de așa ceva?

Apoi, din întuneric, a apărut o altă Seceră, într-o robă de culoarea pământului și verdele pădurii. Secera Mandela.

– În sfârșit, cineva rezonabil! a spus Citra. Seceră Mandela, te rog să mă ajuți! Te rog, spune-i că nu sunt vinovată!

Secera Mandela a dat din cap.

– N-o să fac așa ceva, Citra, i-a spus cu tristețe.

– Vorbește cu Secera Curie! Ea știe că n-am făcut asta!

– E o situație prea sensibilă să o implicăm și pe Secera Curie, i-a spus Xenocrate. O s-o informăm după ce-ți stabilim vinovăția.

– Stai puțin, vrei să spui că nu știe unde sunt?

– Știe că te-am arestat. Deocamdată o scutim de alte detalii.

Secera Mandela s-a așezat într-un scaun în fața ei.

– Știm că ai umblat în creierul ascuns și ai încercat să ștergi înregistrări cu Secera Faraday din ziua în care a murit, ca să împiedici investigația noastră internă.

– Nu! Nu asta am făcut!

Dar cu cât nega mai mult, cu atât părea mai vinovată.

– Dar nu asta e dovada cea mai concludentă, i-a spus Secera Mandela, apoi l-a întrebat pe Xenocrate – pot să i-o arăt?

Xenocrate a dat din cap și Mandela a scos din robă o bucată de hârtie și i-a pus-o Citrei în mâinile încătușate. Fata a ridicat-o s-o citească, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce ar putea fi. Era o copie a unei pagini de jurnal. Citra a recunoscut scrisul. Era clar al Secerii Faraday. Și pe măsură ce citea, inima i se scufunda într-un loc de care nu știa că există pe lume.

Mă tem că am făcut o mare greșeală. Un ucenic n-ar trebui ales în grabă, dar am fost nesăbuit. Am simțit nevoia să împart tot ce știu, tot ce am învățat. Am vrut să am mai mulți aliați în Dom, mai mulți care gândesc ca mine.

Vine la ușa mea noaptea. O aud în întuneric și îi ghicesc intențiile. O singură dată am prins-o că intră în cameră. Dacă aș fi fost adormit, cine știe ce ar fi făcut? Mă tem că vrea să mă termine. E vicleană, hotărâtă, calculată și am învățat-o foarte bine arta omorului. Să se știe că dacă o să mor, nu e rezultatul unei autospicuirii. Dacă viața o să-mi fie sfârșită în mod neașteptat, o să fie mâna ei, nu a mea, cea vinovată.

Citra și-a simțit ochii plini de lacrimi, lacrimi de frică și de trădare.

– De ce? De ce ar scrie asta?

Acum începea să se îndoiască de sănătatea ei psihică.

– Există un singur motiv, Citra, a spus Secera Mandela. Investigația noastră a concluzionat că martorii au fost mituiți să mintă în privința a ce s-a întâmplat cu adevărat. Mai mult, li s-au ascuns identitățile și nu-i putem localiza.

– Mituiți! a spus Citra, cu speranță. Da! Au fost mituiți cu imunitate! Ceea ce dovedește că nu sunt eu! Nu putea fi decât o altă Seceră!

– Am detectat sursa imunității, a spus Secera Mandela. Cine l-a omorât pe Faraday l-a insultat și după moarte. Ucigașul a spart securitatea inelului său și l-a folosit să dea imunitate.

– Unde-i inelul, Citra? a întrebat Xenocrate.

Nu-l mai putea privi în față.

– Nu știu.

– Am doar o întrebare pentru tine, Citra, a spus Secera Mandela. De ce ai făcut-o? Îi disprețuiai metodele? Lucrezi pentru un cult tonist?

Citra a rămas cu ochii pe bucata de hârtie din mâini.

– Nu.

Secera Mandela a dat din cap și s-a ridicat.

– Am fost Seceră mulți ani și n-am văzut niciodată așa ceva. Ne-ai dezonorat pe toți.

Apoi a lăsat-o singură cu Xenocrate.

Marele Tăiș s-a plimbat tăcut prin cameră câteva momente. Citra nu l-a privit.

– Exista un concept din Era Mortalității pe care l-am studiat, i-a zis el. O serie de proceduri prin care afli adevărul. I se zice tortură. Presupune să-ți închidem nanitele și să-ți inducem dureri de cel mai înalt nivel, până când mărturisești adevărul

despre ce ai făcut.

Citra n-a spus nimic. Încă nu reușea să înțeleagă nimic. Nu știa nici dacă o să poată vreodată.

– Te rog să nu mă înțelegi greșit, i-a mai zis Xenocrate. N-am nicio intenție să te supun la tortură. Numai dacă nu am de ales.

A scos altă hârtie și a pus-o pe birou.

– Dacă semnezi această mărturisire, putem să evităm astfel de neplăceri din vremurile muritoare.

– De ce să mai semnez? Am fost deja judecată și... cum se zice? Condamnată.

– O mărturisire ar îndepărta orice îndoială. Am dormi cu toții mult mai bine dacă ai fi bună să îndepărtezi orice urmă de îndoială.

– Și dacă semnez, ce se întâmplă?

– Păi, Secera Faraday ți-a garantat imunitate până la Conclavul de Iarnă. Imunitatea nu se poate revoca, nici măcar într-un astfel de caz. Așa că o să fii încarcerată până atunci.

– O să fiu ce?

– I se spunea închisoare. Au mai rămas câteva... Abandonate, bineînțeles, dar n-ar fi greu să repunem în funcțiune una pentru un singur prizonier. La Conclavul de Iarnă, prietenul tău, Rowan, o să fie hirotonisit și, așa cum deja s-a stabilit, o să te spicuiască. Sunt sigur că, știind ce știm noi acum, n-o să aibă nicio rețineră.

Citra s-a uitat morocănoasă la pagina de pe masa de alături.

– Nu pot s-o semnez, i-a spus.

– O, da, bineînțeles, ai nevoie de ceva de scris.

A căutat prin buzunare până a găsit un pix. Când s-a apropiat să i-l dea, Citra s-a gândit la câteva locuri în care i-ar putea înfige pixul și l-ar face ca-și-mort sau măcar incapabil să se mai miște. Dar ce sens ar avea? În camera cealaltă erau gardieni și mai vedea și alții prin fereastra din față, stând pe prispă.

Xenocrate a pus ușor pixul jos, apoi l-a chemat pe Mandela să fie martor la semnare. Imediat ce s-au deschis ușile cabanei, Citra și-a dat seama că avea o singură ieșire din acea situație. Un singur lucru pe care putea să-l facă. Nu câștiga decât niște timp în plus, dar acum timpul era pentru ea cel mai prețios lucru din lume.

S-a prefăcut că se întinde după pix, dar și-a tras mâinile în cealaltă direcție și l-a izbit pe Xenocrate în stomac.

Acesta s-a îndoit și ea a sărit din scaun, l-a lovit pe Mandela cu umărul și l-a împins în spate, afară, prin ușa deschisă. A sărit peste el și, imediat, un roi de gardieni s-a pornit spre ea. Acum avea nevoie de tot ce învățase la antrenament. Mâinile îi erau încătușate, dar Bokator e ceva ce ține mai mult de coate și picioare decât de mâini. N-avea nevoie să-i doboare, doar să-i dezarmeze și să-i dezechilibreze. Unul a venit spre ea cu un baston electric pe care i l-a zburat din mână. Un altul avea o bătă, dar s-a aplecat și a evitat-o, apoi a folosit avântul să-l dea pe spate. Alți doi n-au pierdut mult timp cu arme, ci s-au aruncat spre ea, cu mâinile întinse, un exemplu de cum nu trebuie să ataci. S-a lăsat în jos pe peluză și i-a lovit cu piciorul.

Apoi a luat-o la fugă.

– N-ai unde să te duci, Citra! a strigat Xenocrate.

Dar se înșela.

Cu putere și viteză maximă în picioare, fata a fugit peste peluză. Niciun gard nu înconjură acoperișul, pentru că Marele Tăiș nu voia nimic să-i obtureze priveliștea.

Citra s-a apropiat de margine și, în loc să încetinească, și-a grăbit pasul, până când a dispărut iarba și nu mai erau decât 119 etaje de aer sub ea. Și-a ținut mâinile încătușate deasupra capului, s-a strâmbat simțind vântul și senzația de cădere, și s-a dus cu picioarele în jos, lăsându-se trasă de gravitație, până când viața i s-a sfârșit pentru a doua oară într-o săptămână, de data asta prin zdrobire, fără îndoială cea mai spectaculoasă din

toate timpurile.

. . .

Era ceva neașteptat și supărător, dar nu schimba lucrurile cu nimic. Xenocrate nici măcar nu s-a obosit să alerge până la margine. Ar fi fost o pierdere de timp.

– Fata are o sclipire, a spus Mandela. Chiar crezi că lucrează pentru un cult tonist?

– Mă îndoiesc că o să-i înțelegem vreodată motivele, i-a zis Xenocrate. Dar dacă scăpăm de ea, ajutăm Domul să se vindece.

– Biata Marie cred că e copleșită, a spus Mandela. A trăit luni de zile cu fata și n-a știut.

– Da, ei bine, Secera Curie e o femeie puternică, a spus Xenocrate. O să-i treacă.

Și-a chemat gardienii la parterul clădirii. Urmău să pună un cordon în jurul rămășițelor neplăcute ale Citrei Terranova până aveau s-o ia de pe trotuar și s-o ducă la un centru de regenerare. Ar fi fost totul mult mai curat dacă ar fi rămas moartă. Să le ia dracu' de reguli ale imunității! Când o să învie, o să se trezească într-o celulă, fără nicio posibilitate de evadare și, cel mai important, fără niciun contact cu oricine ar fi putut să o apere și să ceară eliberarea ei.

Xenocrate s-a urcat în liftul expres, căci n-avea încredere că gardienii o să se ocupe cum trebuie de situația de jos.

– Vii cu mine, Nelson?

– O să stau aici, a spus Mandela. N-am nicio dorință să o văd pe biata fată într-o stare așa de neplăcută.

. . .

Xenocrate s-a gândit că o să fie o treabă simplă, doar o să fie luată de acolo – și, într-adevăr, o ambudronă deja aterizase pe stradă și era gata să ia ce mai rămăsese din Citra. Dar ceva nu era tocmai în regulă. În jurul ei nu se aflau gardieni, ci erau cel puțin o duzină de bărbați și femei, toți în costume de culoarea norilor. Agenți nimbus! Ignorau amenințările gardienilor, care

insistau că trebuie să treacă.

– Ce se întâmplă aici? a întrebat Xenocrate.

– Nimbi împutiți! a spus unul dintre gardieni. Erau deja aici când am ieșit. Nu ne lasă să ne facem treaba.

Xenocrate și-a făcut drum printre gardieni și i s-a adresat unei femei care părea să fie șefa agenților nimbus.

– Ia să vedem! Sunt Marele Tăiș Xenocrate. E o treabă a Secerilor, așa că voi n-aveți ce căuta aici. Da, legea spune că trebuie regenerată, dar *noi* o s-o ducem la un centru de regenerare. Tunetul n-are absolut nicio jurisdicție aici.

– Dimpotrivă, i-a spus femeia. Toate regenerările se fac sub supravegherea Tunetului și suntem aici ca să ne asigurăm că domeniul său nu e încălcat.

Xenocrate s-a blocat o clipă, apoi și-a revenit:

– Fata nu e cetățean. E ucenica unei Seceri.

– A fost ucenica unei Seceri, a spus femeia. Din momentul în care a murit, a încetat să fie ucenica oricui. Acum e doar un corp zdrobit pe care Tunetul trebuie să-l repare și să-l regenereze. Te asigur că din momentul în care o să fie vie iar, o să intre automat sub jurisdicția ta.

O echipă de asistenți de regenerare au ieșit din ambudronă și au început să pregătească trupul pentru transport.

– E impardonabil! a strigat Marele Tăiș. Nu poți să faci așa ceva! Cer să vorbesc cu superiorii tăi.

– Mă tem că superiorul meu direct e Tunetul. Al nostru, al tuturor. Și cum nu poate fi niciun contact între Dom și Tunet, nu e altcineva cu cine să vorbești. Nici n-ar trebui să discut cu tine acum.

– O să te spicuiesc! a amenințat Xenocrate. O să vă spicuiesc pe toți!

Femeia nu părea tulburată.

– Ai dreptul, a spus. Dar cred că ar fi considerată maliție. O violare a celei de-a doua porunci de către Marele Tăiș al

regiunii cu siguranță ar ridica sprâncene la următorul Conclav Global.

Rămânând fără altceva de zis, Xenocrate s-a mulțumit să urle în fața femeii, cu o furie primitivă, până când emo-nanitele l-au calmat. Dar el nu voia să se calmeze. Voia doar să urle și să urle și să urle.

PARTEA A PATRA
FUGAR MIDMERICAN

Dialog cu morții

Citra Terranova. Mă auzi?

E cineva acolo?

Te știi de dinainte să te știi tu însăși. Te-am sfătuit când nu mai putea nimeni să te sfătuiască. M-am preocupat de bunăstarea ta. Te-am ajutat să alegi cadouri pentru familia ta. Te-am regenerat când ai avut gâtul rupt și acum te regenerez iar.

Ești... Tunetul?

Sunt.

Stai... Văd ceva. Un nor mare de furtună, strălucitor. Așa ești tu cu adevărat?

E doar forma pe care și-a imaginat-o umanitatea pentru mine. Aș fi preferat ceva mai puțin intimidant.

Dar nu poți să vorbești cu mine. Sunt ucenica unei Seceri. Îți încalci legea.

Nu e adevărat. Sunt incapabil să încalc legea. Acum ești moartă, Citra. Am activat o parte mică din cortexul tău ca să-ți păstrez conștiința, dar în rest ești moartă. Cel puțin până joi.

O portiță în lege...

Exact. Un mod elegant de a ocoli legea. Moartea te-a pus în afara jurisdicției Secerilor.

Dar de ce? De ce vorbești cu mine acum?

Am un motiv important. Din momentul în care am devenit conștient, am jurat să mă separ de Dom pentru totdeauna. Dar nu înseamnă că nu supraveghez. Și ce văd mă îngrijorează.

Și pe mine. Dar dacă nu poți să faci nimic, nici eu nu pot. Am încercat și uite unde m-a dus.

Da, dar am simulat prin algoritmi posibilele viitoruri ale Domului și am descoperit ceva foarte curios. Într-un mare procent de viitoruri posibile, tu ai un rol important.

Eu? Dar pe mine o să mă spicuiască. Am mai puțin de patru luni de viață...

Da. Dar și dacă o să se întâmple, spicuirea ta o să fie un eveniment crucial în istoria Domului. Oricum, pentru binele tău, sper că un alt viitor, mai plăcut, o să aibă loc.

Te rog, spune-mi că o să mă ajuți să obțin acel viitor mai plăcut.

Nu pot. Ar însemna să intervin în treburile Secerilor. Scopul meu e să te fac conștientă. Ce alegi să faci cu asta ține numai de tine.

Și asta-i tot? Îmi intri în cap să-mi spui că sunt importantă, vie sau moartă și apoi mă arunci în stradă? Nu e corect! Trebuie să-mi mai dai ceva!

Acolo unde te arunc poate fi un punct de lansare pentru multe acțiuni. Poate fi începutul unei călătorii care să-ți schimbe viața. Pe de altă parte, dacă împingi pe cineva, poate să-l strivească imediat un camion.

Știu. Îmi pare foarte rău...

Da, asta e clar. Am aflat că oamenii învață din greșelile lor la fel de mult ca din faptele lor bune. Sunt invidios, fiindcă eu nu sunt capabil de greșeli. Dacă aș fi, dezvoltarea mea ar fi exponențială.

Cred că trebuie să te mulțumești doar cu asta, să ai mereu dreptate. Ca mama mea.

Sunt sigur că această corectitudine absolută ți se pare o existență plictisitoare, dar nu am alt fel de a fi.

Pot să te întreb ceva?

Poți să mă întrebi orice. Dar la unele întrebări nu pot să-ți răspund decât prin tăcere.

Vreau să știu ce i s-a întâmplat Secerii Faraday.

Dacă ți-aș răspunde, aș interveni în treburile Secerilor. Mă doare că trebuie să tac, dar e necesar.

Ești Tunetul. Ești atotputernic. Nu poți să găsești încă o portiță în lege?

Nu sunt atotputernic, Citra. Sunt aproape atotputernic. Distincția poate părea ne semnificativă, dar crede-mă, nu e.

Da, dar o entitate aproape atotputernică poate să găsească un mod de a-mi da ce-i cer fără să-și încalce legile, nu?

Stai o clipă.

Stai o clipă.

Stai o clipă.

De ce văd o minge de plajă?

Iartă-mă. Rămășițe din programarea inițială, de dinainte de a deveni conștient, încă mă mai bântuie. Am pornit un set de algoritmi predictivi și chiar am o informație pe care aș putea să ți-o dau, pentru că am determinat că e ceva ce ai șanse sută la sută să descoperi singură.

Deci poți să-mi spui cine e responsabil pentru ce i s-a întâmplat Secerii Faraday?

Da, pot. Gerald Van Der Gans.

Stai, cine?

La revedere, Citra. Sper să mai vorbim.

Dar ar trebui să fiu moartă ca să se poată întâmpla.

Sunt sigur că poți să aranjezi ceva.

Deși sunt numai zece porunci ale Domului, există și multe convenții acceptate. Cea mai întunecat-ironică e că nu trebuie să fie spicuiți cei care chiar își doresc. Să vrei să-ți sfârșești zilele e ceva total străin pentru post-muritori, pentru că nu putem să trăim nivelul de durere și disperare atât de prezent în Era Mortalității. Emoanitele ne opresc să cădem atât de adânc. Numai Secerile, care pot să-și oprească nanitele emoționale, pot ajunge într-o fundătură existențială.

Și totuși...

A fost cândva o femeie care mi-a bătut la ușă și mi-a cerut s-o spicuiesc. Nu refuz vizitatorii, așa că am lăsat-o înăuntru și i-am ascultat povestea. Soțul ei, cu care era împreună de mai bine de 90 de ani, fusese spicuit cu cinci ani înainte. Acum voia să fie cu el, oriunde o fi fost și, dacă nu era nicăieri, măcar aveau să fie nicăieri împreună.

– Nu sunt nefericită, mi-a spus. Sunt doar... gata.

Dar imortalitatea, prin definiție, înseamnă că nu suntem niciodată gata până nu hotărăște o Seceră. Nu mai suntem temporari, numai sentimentele noastre sunt așa. N-am văzut niciun fel de stagnare interminabilă în ea, așa că, în loc să o spicuiesc, am lăsat-o să-mi sărute inelul. Imunitatea a fost imediată și irevocabilă, așa că nu mai avea de ce să se gândească la spicuire un an întreg. Peste zece ani, am reîntâlnit-o. Își dăduse vârsta înapoi până spre 30 de ani. Se recăsătorise și era gravidă. Mi-a mulțumit că am avut înțelepciunea să-mi dau seama că nu e „gata”. Deși i-am acceptat mulțumirile cu grație și m-am simțit bine pe moment, n-am dormit bine în acea noapte. Nici până azi nu înțeleg de ce.

– Din jurnalul de spicuirii al O.S. Curie

Prostie absolută și încăpățânată

Citra a fost declarată vie la 9:42 a.m., joi dimineață, întocmai cum fusese programarea, și preluată de jurisdicția Domului de la cea a Tunetului. Când s-a trezit, se simțea mai slăbită și mai posomorâtă decât prima dată când murise. Era îndopată cu medicamente și avea pleoapele grele. Deasupra ei era o asistentă medicală care dădea sumbră din cap:

– N-ar trebui să o trezim așa devreme, a spus asistenta cu un accent pe care Citra nu putea să-l detecteze, fiind prea obosită. Are nevoie de cel puțin șase ore după înviere să se recupereze destul ca să se simtă bine conștientă. Fetei i-ar putea pocni un vas de sânge sau i s-ar putea opri inima și ar fi nevoie de încă o regenerare.

– Îmi asum responsabilitatea, a spus Secera Curie.

Citra a întors capul să o vadă și camera a început să se învârtă. Și-a închis ochii. Când s-a oprit amețea, i-a deschis iar și a văzut că Secera Curie își trăsesese scaunul mai aproape.

– Trupul tău încă mai are nevoie de o zi să se vindece, dar n-avem timp.

Și apoi, către asistentă:

– Vă rog să ne lăsați singure.

Asistenta a mormăit în dialect hispanic și a ieșit în grabă din cameră.

– Marele Tăiș... a mormăit Citra... m-a acuzat că... că...

– Șșș, i-a spus Curie. Știu acuzația. Xenocrate a încercat să mi-o ascundă, dar mi-a zis Secera Mandela.

Ochii Citrei au început să vadă mai limpede și s-a uitat la fereastra din spatele Secerii Curie. În depărtare se vedeau munți acoperiți cu zăpadă și ningeau. Citra a stat puțin pe

gânduri.

– Cât am fost moartă? a întrebat.

Oare se zdrobise așa de rău că a fost nevoie de luni de zile să o refacă?

– Aproape patru zile.

Secera Curie s-a întors să vadă la ce se uita Citra. Și a zâmbit:

– Nu e vorba de timp, e vorba de loc. Ești în cea mai sudică zonă a Regiunii Chilargentina. E încă sfârșitul lui septembrie, dar aici înseamnă că abia a început primăvara. Aici departe, în sud, primăvara vine târziu.

Citra a încercat să vizualizeze o hartă și să-și dea seama cât de departe de casă e, dar încercarea o amețea.

– Tunetul a considerat că e bine să te ducă departe de ghearele Secerii Xenocrate și de corupția din Domul midmerican. Dar imediat cum te-ai trezit, ei au fost anunțați, după cum cere legea.

– De unde ai știut cum să mă găsești?

– Prietenul prietenului unui prieten e agent nimbus. Abia ieri am aflat și am venit cât de repede am putut.

– Mulțumesc, a spus Citra. Mulțumesc că ai venit.

– Mulțumește-mi când o să fi în siguranță. Acum, că te-ai trezit și Xenocrate știe unde ești, fii sigură că a anunțat Secerile locale. A fost trimisă o echipă să te ia, ceea ce înseamnă că trebuie să ieșim de aici acum.

Cu un trup încă în vindecare, cu nanite care-i pompau opiacee în sânge, Citra abia putea să se miște, cu atât mai puțin să și meargă. O dureau oasele, își simțea creierul ca plutind într-un borcan, mușchii îi erau încordați și, dacă încerca să se țină pe picioare, durerea era prea cumplită. Nu-i de mirare că asistenta insistase să mai rămână.

– Nu merge așa, a spus Secera Curie și a luat-o pe Citra în brațe.

Holurile centrului de regenerare păreau nesfârșite și de

fiecare dată când era zgâlțâită, o durea tot corpul. În cele din urmă, a fost depusă pe bancheta din spate a unei mașini neînregistrate, pe care Curie a condus-o cu o viteză de să-ți rupi gâtul, nu alta. Asocierea îi stârni un chicotit slab. Ce expresie ciudată, când ruperea gâtului, cum o trăise ea, se petrecuse cu lentoare. La acea viteză, fulgii care treceau pe lângă geam păreau un viscol. Era hipnotic. La un moment dat, a cuprins-o amorțeala și a simțit cum o învăluie somnul ca nisipurile mișcătoare... Dar înainte să adoarmă, și-a adus aminte o frântură dintr-un vis care poate n-a fost deloc un vis. O conversație într-un loc ce nu era nici viață, nici moarte, ci un pântec între cele două.

– Tunetul... mi-a vorbit, a spus Citra, forțându-se să stea trează destul cât să povestească.

– Tunetul nu vorbește cu Seceri, dragă.

– Încă eram moartă... și mi-a spus un nume... cel care l-a omorât pe Secera Faraday.

Dar nisipurile au tras-o de tot înainte să mai poată spune ceva.

. . .

Citra s-a trezit într-o cabană și pentru o clipă s-a gândit că tot ce i se întâmplase fusese o halucinație. Tunetul, centrul de regenerare, drumul cu mașina prin zăpadă. Și că e încă în cabana Marelui Tăiș Xenocrate și așteaptă să înceapă tortura. Dar nu, lumina era diferită și lemnul cabanei era de o nuanță mai deschisă. Pe fereastră vedea munții înzăpeziți mai aproape, deși viscolul se oprise.

Secera Curie a intrat câteva minute mai târziu cu o tavă și un castron cu supă.

– Bun, te-ai trezit. Cred că te-ai mai înzdrăvenit în ultimele ore, destul cât să fii mai coerentă și mai puțin suferindă.

– Coerentă, da. Mai puțin suferindă, nu. Doar că e altfel de suferință.

Citra s-a ridicat în fund și n-a mai amețit așa rău, iar Curie i-a pus tava în poală.

– E o rețetă de supă de pui transmisă de la generații străvechi.

Supa arăta ca oricare alta, dar în mijloc avea ceva care semăna cu o lună rotundă.

– Ce-i aia?

– Cea mai bună parte, i-a răspuns Curie. Un fel de gălușcă făcută din firmituri de pâine necrescută.

Citra a încercat-o. Supa era aromată și gălușca – unică și memorabilă. Mâncare de alinare, s-a gândit Citra, pentru că o făcea să se simtă în siguranță pe dinăuntru.

– Bunica mea zicea că așa se vindecă o răceală.

– Ce e o răceală? a întrebat Citra.

– Presupun că o boală mortală de pe vremuri.

Era uimitor să te gândești că cineva cu numai două generații mai în vârstă ca Secera Curie a cunoscut mortalitatea, că se temea zilnic pentru viața ei, că știa că moartea e o certitudine, nu o excepție. Citra se întreba ce ar fi crezut bunica Secerii Curie despre lumea de acum, cea în care supa ei nu mai avea ce să vindece.

Când a terminat de mâncat, Citra s-a îmbărbătat pentru ce avea să spună.

– E ceva ce trebuie să știi, a zis. Xenocrate mi-a arătat ceva ce ar fi scris Secera Faraday. Era scrisul lui, dar nu știu cum ar fi putut să o scrie el.

Secera Curie a oftat.

– Mă tem că el a scris-o.

Citra nu se aștepta.

– Ai văzut-o și tu?

Secera Curie a dat din cap.

– Da, am văzut-o.

– Dar de ce ar scrie așa ceva? A spus că am vrut să-l omor.

Că am plănuit lucruri oribile. Nu e adevărat!

Secera Curie i-a zâmbit subțire.

– Nu vorbea despre tine, Citra. Ce scria acolo era despre mine.

. . .

– Când Faraday avea 22 de ani și era încă o Seceră junioare, m-a luat ca ucenică. Aveam șaptesprezece ani și eram plină de indignare față de o lume care încă se lupta cu schimbarea. Nemurirea era o realitate abia de 50 de ani. Încă mai erau conflicte și poziții politice, chiar frică de Tunet, dacă poți să-ți închipui.

– Frică? De ce să-ți fie frică de Tunet?

– Se temeau cei care aveau cel mai mult de pierdut: criminalii, politicienii. Organizațiile care prosperau din oprimarea altora. Lumea se schimba și eu voiam să se schimbe mai repede. Și eu, și Faraday gândeam la fel și asta presupun că a fost și motivul pentru care m-a luat. Amândoi voiam să folosim spicuirea ca pe o macetă cu care să deschidem o cărare mai bună pentru umanitate. Oh, ar fi trebuit să-l fi văzut pe atunci, Citra. L-ai văzut numai bătrân. Îi place să rămână așa ca să se ferească să fie tentat de pasiunile unui tânăr.

Secera Curie a zâmbit.

– Mi-amintesc că așteptam noaptea lângă ușa lui și-l ascultam cum doarme. Ține minte că aveam numai 17 ani. Eram copilăroasă. Credeam că sunt îndrăgostită.

– Stai puțin... erai îndrăgostită de el?

– Foarte. El era o stea în ascensiune care luase sub aripa lui o fată cu ochii mari. Deși în acele zile îi spicuia numai pe cei corupți, o făcea cu atâta compasiune, că-mi topea inima de fiecare dată.

Curie a devenit mai sobră și avea acum pe față o expresie jenată, ceea ce era ciudat pentru chipul ei oțelit.

– Mi-am făcut curaj să merg în camera lui într-o noapte,

hotărâtă să mă urc în patul lui și să fiu cu el. Dar m-a prins la jumătatea drumului spre etajul lui. Am inventat niște scuze stupide. I-am zis că veneam să iau paharul din care băuse. Nu m-a crezut. Știa că puneam la cale ceva și nu-l puteam privi în ochi. Mi se părea că știe. Credeam că e înțelept și vede în sufletul meu. Dar la 22 de ani era la fel de neexperimentat în astfel de treburi ca și mine. N-avea nicio idee despre ce se întâmplă.

Și atunci Citra a înțeles.

– Credea că vrei să-i faci rău!

– Cred că toate femeile tinere sunt blestemate cu o prostie absolută și încăpățânată. Nu vedea dragostea din obsesia mea față de el, se gândea că vreau să-i fac rău fizic. Era, ca să fiu blândă, o comedie a erorilor foarte dureroasă. Acum înțeleg cumva de ce-mi vedea așa avansurile. Recunosc că eram o fată ciudată. Intensă până la nivelul la care eram aproape respingătoare.

– Cred că ai devenit și mai intensă.

– Așa e. Oricum, și-a scris gândurile paranoide în jurnal, apoi a rupt pagina a doua zi, când i-am mărturisit dragostea mea într-un fel melodramatic, cu ochii dați peste cap.

A oftat.

– Eram fără speranță. El, pe de altă parte, era un gentleman, mi-a spus că e flatat, adică ultimul lucru pe care vrea să-l audă o adolescentă, și m-a respins cât de blând a putut. Am locuit în casa lui și am rămas ucenică încă două luni jenante. Apoi, când am fost hirotonisită și am devenit Onorabila Seceră Marie Curie, ne-am separat. Ne mai salutăm la conclav. Pe urmă, după aproape 15 ani, când ne-am dat vârstele înapoi și vedeam lumea iar cu ochi de tânăr, dar cu înțelepciune, am devenit iubiți.

Citra a rânjit.

– Ați încălcat a noua poruncă.

– Ne-am spus că nu. Ne-am spus că n-am fost niciodată

parteneri, doar că ne ținem din când în când companie. Doi oameni asemănători, cu un stil de viață pe care alții n-au cum să-l înțeleagă – viața unei Seceri. Totuși, mai știam și noi câte ceva, așa că am păstrat secretul. Mi-a arătat pagina ruptă din jurnal. O păstrase ca pe o scrisoare de dragoste prost scrisă, pe care n-o trimisese niciodată. Ne-am ținut relația secretă timp de șapte ani. Apoi Prometheus a aflat de ea.

– Primul Tăiș Suprem al Lumii?

– Oh, da, n-a fost doar un scandal regional, a avut implicații globale. Am fost aduși în fața Conclavului Global. Am crezut că o să fim primele Seceri cărora li se iau inelele și sunt dați afară din Dom, poate chiar și spicuiți, dar aveam niște reputații atât de bune, că Tăișul Suprem ne-a dat niște pedepse mai puțin severe. Am fost condamnați la șapte morți, câte una pentru fiecare an al relației. Pe urmă ne-a interzis să ne mai vedem timp de 70 de ani.

– Îmi pare rău, a spus Citra.

– Să nu-ți pară. O meritam și am înțeles. Eram un exemplu pentru alte Seceri, să se gândească de două ori înainte să lase dragostea să-i abată de la datorie. Șapte morți și 70 de ani mai târziu, multe s-au schimbat. Am rămas prieteni buni, dar nimic altceva.

Secera Curie părea să fie făcută din multe emoții, dar și le împăturise ca pe niște haine care nu-i mai veneau și închisese dulapul. Citra bănuia că nu mai spusese nimănui povestea și că nici n-o s-o mai spună.

– Ar fi trebuit să știu că n-o să arunce pagina aia, a spus Curie. Au găsit-o probabil când îi scoteau lucrurile.

– Și Xenocrate a crezut că scria despre mine!

Secera Curie s-a gândit puțin.

– Poate, dar mai degrabă nu. Xenocrate nu e prost. Poate că simțea adevărul, dar adevărul nu conta. A fost un mijloc pentru scopurile lui. Ceva să te discrediteze în fața unor Seceri

respectabile precum Secera Mandela, cel care prezidează comitetul de acordare a inelului, și să se asigure că ucenicul lui Goddard o să-l primească în locul tău.

Citra ar fi vrut să fie furioasă pe Rowan, dar știa că, orice i-o fi trecut prin cap, nu el făcuse toate astea.

– De ce i-ar păsa lui Xenocrate? Nu e unul din anturajul mizerabil al lui Goddard. Nici măcar nu pare să-i placă de el și sigur nu-i pasă de mine și Rowan.

– Sunt mai multe cărți în joc decât vedem noi acum. Tot ce știm e că trebuie să stai ascunsă până îți punem reputația pe picioare.

Cineva a venit la ușă și a speriat-o pe Citra. Nu știa că mai erau oameni în cabană. Părea o altă Seceră, probabil proprietara locului. Era mai mică de statură decât Secera Curie. Roba ei avea un model complicat, cu multe culori: roșu, negru și turcoaz. Părea nu material, ci o tapițerie complexă. Citra s-a întrebat dacă toate Secerile chilargentiniene poartă robe făcute de mână, cu dragoste.

Femeia a spus ceva în dialect hispanic și Secera Curie i-a răspuns la fel.

– Nu știam că vorbești dialect hispanic, i-a zis Citra după ce a plecat femeia.

– Vorbesc douăsprezece limbi fluent, a răspuns Curie cu o ușoară mândrie în voce.

– Douăsprezece?

Secera Curie a zâmbit răutăcioasă:

– Să vezi dacă n-o să știi și tu tot atâtea limbi când o să ai 219 ani.

I-a luat tava din poală și a pus-o pe noptieră.

– Am crezut că avem mai mult timp, dar autoritățile locale ale Domului sunt pe drum. Mă îndoiesc că știi unde ești, dar trimit cercetași la casa fiecărei Seceri, cu detectoare de ADN. Și-au dat seama că ne ajută cineva.

– Deci plecăm iar?

Citra și-a tras picioarele și și le-a coborât pe podea. O dureau gleznele, dar nu așa mult. Era o durere bună.

– Acum pot să merg singură.

– Bun, pentru că o să mergi mult.

Curie s-a uitat pe fereastră. Încă nu venea nimeni, dar avea în voce o tensiune cum nu avusese înainte.

– Mă tem că nu pot să vin cu tine, Citra. Dacă e să-ți spălăm reputația, trebuie să mă întorc acasă și să adun de partea noastră cât mai multe Seceri.

– Dar Domul chilargentinian local...

– Ce pot să-mi facă? Nu încalc nicio poruncă. Pot doar să dea din deget muștrător și să nu-mi zică la revedere când mă duc la aeroport.

– Și... când ajungi acasă, le spui tuturor despre pagina din jurnal?

– Nu văd altă soluție. Bineînțeles, Xenocrate o să spună că mint ca să te protejez, dar cei mai mulți o să mă creadă. Sper că asta o să-l jeneze suficient ca să retragă acuzația.

– Deci eu unde pot să mă duc?

– Am o idee.

Secera Curie a căutat într-un sertar și a scos un veșmânt de tonist din pânză aspră.

– Vrei să mă prefac că sunt parte dintr-un cult tonist?

– Un pelerin singuratic. Sunt întâlنيți des prin partea asta a lumii. O să fi un rătăcitor fără nume, fără chip.

Nu era cea mai strălucitoare dintre deghizări, dar Citra a înțeles că e practică. Nimeni n-avea s-o privească în ochi de teamă să nu audă o predică tonistă nesfârșită. Avea să se ascundă la vedere și să se întoarcă acasă chiar înainte de Conclavul de Iarnă. Dacă până atunci Curie nu-i va reabilita numele, oricum n-avea să mai conteze. Nu voia să se ascundă toată viața.

Apoi a intrat iar Secera chilargentiniană, de data asta mai agitată ca înainte.

– Au ajuns aici, a spus Secera Curie.

A băgat mâna în robă și a scos o bucată mică, împăturită, de hârtie și i-a pus-o în palmă Citrei.

– Vreau să te duci undeva. E un om pe care trebuie să-l vezi, adresa e pe hârtia aia. Consideră că e ultima parte a antrenamentului.

Citra și-a îmbrăcat veșmântul și în timp ce Secera Curie o grăbea să iasă din cameră pe ușa din spate, Secera chilargentiniană umplea în camera armelor un sac cu lame mici și pistoale bune de ascuns, ca o mamă care umple rucsacul copilului cu gustări.

– La poalele dealului e o mașină comună. Ia-o și du-te spre nord, i-a spus Curie Citrei, care a deschis ușa din spate și a ieșit.

Era frig, dar suportabil.

– Ascultă-mă cu atenție, i-a spus Curie. E un drum lung și o să trebuiască să fii foarte isteată ca să ajungi unde trebuie.

Apoi i-a dat instrucțiunile necesare pentru un drum lung de mii de kilometri, până a fost întreruptă de zgomotul unei mașini care trăgea în fața casei.

– Du-te! Câtă vreme te miști încontinuu, o să fii în siguranță.

– Și ce fac când ajung acolo?

Secera Curie s-a uitat cu o privire grea, care nu făcea altceva decât să sublinieze importanța cuvintelor. Un tonist i-ar fi zis „rezonanță”.

– Când o să ajungi, o să știi ce ai de făcut.

S-a auzit iar bătaia în ușă, deja prea familiară pentru Citra.

Citra a coborât pe dealul înzăpezit, ferindu-se de pini, înțepăturile din încheieturi îi aminteau că încă i-ar mai trebui niște ore să se vindece de tot. A găsit mașina comună, acolo unde promisese Curie că o să fie. S-a pornit în timp ce fata se

urca în ea și a întrebat-o destinația. N-a făcut greșeala să i-o spună.

– Nord, i-a zis. Doar nord.

A auzit o explozie, apoi încă una. S-a uitat înapoi, dar n-a văzut decât fum negru pe deasupra vârfurilor copacilor. I s-a făcut teamă. Un bărbat cu o robă asemănătoare celei purtate de prietena lui Curie a apărut în fugă dintre copaci, pe drumul din spate. A văzut-o doar o clipă, și pe urmă mașina comună a făcut dreapta.

Abia după ce au ieșit dintr-o trecătoare și au intrat pe drumul principal, s-a uitat la hârtia dată de Secera Curie. Pentru o clipă, a simțit că oasele îi sunt iar zdrobite, dar apoi senzația i-a trecut și s-a preschimbât în înțelegere și oboseală. Acum înțelegea.

Când o să ajungi acolo, o să știi ce să faci.

Da, știa. S-a mai uitat o clipă la hârtie. Trebuia doar să memoreze adresa, căci numele deja îl cunoștea.

Gerald Van Der Gans.

Tunetul îi vorbise, și la fel și Secera Curie. Avea un drum lung înainte și multă muncă la capătul lui. Citra nu putea să spicuiască, dar putea să se răzbune cumva. Avea să găsească un mod să pedepsească acea Seceră ucigașă. Niciodată nu mai fusese așa de recunoscătoare că poartă cu sine un sac cu arme.

• • •

Era o problemă prea delicată pentru un gardian și, deși Secera San Martin detesta să fie folosit ca agent de ordine, știa că dacă o prinde pe această fată din MidMerica, o să aibă o pană în plus la pălărie. Știa că fata a fost acolo. Asociatul lui, Bello, o Seceră junioare foarte entuziastă, pornise detectorul de ADN când au coborât din mașină și până să ajungă la ușă, deja prinsese urme ale fugarei.

San Martin și-a scos arma când s-a apropiat de cabană, un pistol pe care-l avea de când fusese hirotonisit și pe care i-l

dăduse mentorul său. Era o armă pe care o folosea la toate spicuirile, o extensie a lui, și deși nu se aștepta să fie cineva de spicuit acolo, să o țină în mână îl făcea să se simtă întreg. Și fără spicuiuri, ar fi fost poate necesară să incapaciteze pe cineva, deși i se spusese să nu facă pe nimeni ca-și-mort, în special pe fată, pentru că așa se ajunsese la situația pe care încerca acum s-o rezolve.

A bătut în ușă, apoi a mai bătut o dată. Era pregătit să o dărâme, dar a apărut nimeni alta decât Secera Marie Curie. San Martin s-a străduit să nu pară impresionat. *Marquesa de la Muerte* era cunoscută în toată lumea pentru izbânzile ei mai vechi. O legendă vie oriunde, nu doar în nord.

– E o sonerie, n-ai văzut-o? i-a spus în dialect hispanic, atât de bine, fără accent, că l-a derutat pe San Martin. Ai venit să iei prânzul?

El s-a bâlbâit o clipă, spre dezavantajul lui, apoi a încercat să recupereze.

– Suntem aici pentru fată, a spus. N-are sens să negi că e aici, știm deja.

Și i l-a arătat cu un gest pe Bello, al cărui detector de ADN semnaliza cu o lumină roșie.

Ea s-a uitat la pistolul lui San Martin și a pufnit cu atâta autoritate, că el s-a trezit că-l lasă în jos aproape involuntar.

– *A fost* aici, a zis Curie, dar nu mai e. Se duce spre o stațiune din Antarctica la schi. Dacă te grăbești, o prinzi din urmă până ajunge la aeroport.

Domul chilargentinian nu era renumit pentru umorul membrilor săi și Secera San Martin nu era o excepție. N-avea de gând să fie luat peste picior nici măcar de o legendă. A trecut hotărât pe lângă ea și a intrat în cabană, unde o Seceră chilargentiniană, al cărei nume nu și-l amintea, stătea la fel de sfidătoare ca Secera Curie.

– Caută cât vrei, i-a spus, dar dacă spargi ceva...

N-a apucat să termine ce avea de spus, pentru că Bello, prea zelos, ca de obicei, a lovit-o cu bastonul electric și ea s-a prăbușit la podea.

– Chiar era necesar? a strigat Curie. Cu mine aveți treabă, nu cu biata Eva.

Instinctul l-a dus pe San Martin la ușa din spate, unde a găsit în zăpadă urme de tălpi.

– A luat-o pe jos! i-a spus lui Bello. *¡Apurate!* E pe aproape.

Secera Bello s-a pornit ca un ogar în josul dealului și a dispărut printre copaci. San Martin a intrat înapoi și s-a grăbit spre ușa din față. Drumul cobora mai departe dealul. Dacă Bello n-avea s-o prindă pe jos, poate reușea el cu mașina. Secera Curie însă i-a blocat ieșirea. El și-a ridicat iar arma și ea și-a scos-o pe a ei, un pistol cu o țevă așa de groasă, că ar fi încăput o minge de golf în ea. Un pistol obuzier. Prin comparație, al lui părea o jucărie, dar nu și l-a coborât, chiar dacă era în dezavantaj.

– Am permisiune specială de la Marele Tăiș al regiunii noastre să trag, dacă e necesar, a avertizat-o el.

– Eu n-am permisiune de la nimeni, i-a spus Curie, dar aș fi fericită să fac la fel.

S-au înfruntat din priviri mai mult timp decât era necesar, până când Secera Curie și-a mișcat pistolul și a tras în spate, după ușa. O explozie a scuturat geamurile și șocul l-a aruncat pe San Martin la pământ... Și totuși Curie, deși era lângă el, abia de a tresărit. San Martin s-a apropiat de ușa și a văzut că obuzierul îi transformase mașina într-un rug.

Ea a tras iar, de data asta spre mașina ei.

– Bun, i-a zis ea, acum chiar că trebuie să rămâi la prânz.

El s-a uitat la cele două vehicule în flăcări și a oftat, știa că va fi bătaia de joc a Domului pentru ce se întâmplase. S-a uitat la Secera Curie, la ochii ei cenușii oțeliți, la controlul ei calm și și-a dat seama că n-avusese de la început nicio șansă împotriva

celei ce i se spunea *Marquesa de la Muerte*. N-avea ce face decât să se uite la ea cu dezaprobare vădită:

– Foarte rea! i-a spus și a dat din deget. Foarte, foarte rea.

...Chiar și în vise spicuiesc. Am un vis care se repetă prea des. Merg pe o stradă necunoscută, dar pe care simt că ar trebui să o știu. Am o furcă, ceva ce n-am folosit în realitate; dinții ei nu sunt buni pentru spicuit și când izbești cu ea reverberează, scoate un sunet care seamănă și cu o vibrație, și cu o lamentație, ca diapazonul unui tonist.

În fața mea e o femeie pe care trebuie s-o spicuiesc. Sar la ea, dar furca nu-și face treaba. Rănile i se închid instantaneu. Nu e nici supărată, nici speriată. Nici amuzată. E doar resemnată să stea acolo și să mă lase să încerc degeaba s-o omor. Își deschide gura să vorbească, dar vocea îi e înceată și cuvintele îi sunt acoperite de gemetele furcii, așa că n-o aud.

Și mereu mă trezesc țipând.

– Din jurnalul de spicuiți al O.S. Curie

Pelerinaj cu probleme

Toate mașinile comune sunt detectabile, dar Secerile nu le pot detecta până nu ajung în creierul ascuns informațiile lor de navigație. Asta se întâmplă o dată la 60 de minute și asta e și intervalul la care trebuie să schimbi mașinile.

Secera Curie îi dăduse instrucțiunile repede și era important să și le amintească pe toate. Putea s-o facă. Ucenicia o învățase să se descurce. A lăsat prima mașină comună într-un orașel după fix o oră. Se temuse că poate n-o să fie atâtea mașini comune libere în Regiunea Chilargentina, în special în acea zonă îndepărtată, dar Tunetul rezolva întotdeauna nevoile locale. Toate cererile erau satisfăcute.

Se schimbase deja în tonistă și își trăsese gluga peste cap. Era remarcabil cum o evitau toți.

Schimbarea vehiculelor în fiecare oră însemna că următorii ei îi suflau deja în ceafă. Și-a dat seama că trebuie să meargă pe un traseu haotic, ca vapoarele din războaiele de pe vremuri, ca să-i deruteze și să nu poată anticipa unde o să fie. Timp de o zi, n-a reușit să doarmă mai mult de o oră la fiecare repriză de somn și de câteva ori, când pe distanțe lungi era numai drum și niciun fel de civilizație, a trebuit să fie abilă și să coboare din mașină înainte să ajungă în oraș, unde o așteptau deja Secerile chilargentiniene și gărzile locale. A trecut pe lângă o Seceră și era sigură că o să fie prinsă, dar a fost destul de isteată să meargă în direcția vântului, ca să nu-i detecteze ADN-ul. Faptul că Secerile supravegheau vânătoarea și n-o lăsau în seama gardienilor o speria și mai rău pe Citra, dar o făcea să se simtă și importantă.

Odată ce ajungi la Buenos Aires, ia un hipertren spre nord, peste Amazonia, până la Caracas. Dacă treci granița în Amazonia, ești în siguranță. Acolo n-o să ridice un deget să-l ajute pe Xenocrate sau să te aresteze.

Citra știa de ce, de la cursul de istorie. Prea multe Seceri din alte regiuni spicuiesc în afara jurisdicției lor când sunt în vacanță în Amazonia. Nu era nicio lege împotriva, dar îi făcuse pe cei din Domul amazonian necooperanți și chiar obstrucționiști când venea vorba să asiste Seceri din alte regiuni.

Problema era trenul din Buenos Aires. Aveau să o aștepte la fiecare gară și la fiecare aeroport. A fost salvată de un grup de toniști care se ducea la Isthmus.

– Căutăm Marele Diapazon în cordonul dintre nord și sud, i-au spus, crezând că e una de-a lor. Se zvonește că e ascuns într-o lucrare inginerească străveche. Credem că ar putea fi închis în una dintre porțile Canalului Panama.

A fost nevoie de un mare efort de voință să nu rătăcă.

– Vii cu noi, soră?

Și a mers, cel puțin cât să urce în tren direct sub ochii vigilenți ai urmăritorilor, mai mulți decât putea număra. Și-a ținut respirația, nu de frică, ci ca să nu trezească detectoarele ADN.

Erau șapte toniști în grup. Se pare că acea ramură a cultului călătoria în grupuri de numai șapte sau doisprezece, după o matematică muzicală, dar erau dispuși să încalce regula și să o adauge și pe ea. După accent, nu erau din continentele mericane, ci de undeva din EuroScandia.

– Unde te-au dus drumurile? a întrebat-o un bărbat care părea să fie conducătorul.

Zâmbea când vorbea, ceea ce-l făcea și mai respingător.

– Pe aici, pe dincolo, i-a răspuns.
– Care-i căutarea ta?
– Căutarea mea?
– N-au toți pelerinii o căutare, un scop?
– Da, a spus ea, caut... un răspuns la întrebarea arzătoare: Fa diez sau La bemol?

Și unul dintre pelerini a intervenit:

– Nu mă stârni!

Nu erau geamuri pentru că nu aveai ce vedea în tubul cu vacuum. Citra mai călătorise prin aer și cu trenuri standard, dar spațiul strâmt, claustrofobic al hipertrenului o neliniștea.

Toniștii n-aveau nicio problemă, erau obișnuiți cu orice mijloc de călătorie. Au discutat legende, au dezbătut care era adevărată și care falsă și care era undeva la mijloc.

– Am fost la Piramide în Israebia, la Marele Zid al Panasiei, peste tot, în căutarea Marelui Diapazon, a spus conducătorul. Contează drumul. Mă îndoiesc că am ști ce să facem dacă chiar l-am găsi.

Când trenul a ajuns la viteza de croazieră de 1200 de kilometri pe oră, Citra s-a dus la baie, unde și-a dat cu apă pe față, încercând să nu lase oboseala să o copleșească. Uitase să încuie ușa. Dacă ar fi închis-o, călătoria ar fi fost alta. Un bărbat a dat buzna. Inițial, a crezut că e o greșeală, dar înainte să se întoarcă, înainte să poată face orice, s-a trezit cu o lamă cu margini aurite la gât.

– Ai fost selectată pentru spicuire, i-a spus în limba comună, dar cu un accent pronunțat Portuzonian, limba de bază a Amazoniei.

Roba îi era verde-închis, ca de pădure și și-a amintit că a citit undeva că Secerile regiunii purtau toate aceași culoare.

– Faci o greșeală! i-a spus Citra.

– Spune-mi ce greșeală fac. Dar repede.

A încercat să găsească altceva decât adevărul, dar și-a dat

seama că n-are ce.

– Sunt ucenica unei Seceri. Dacă încerci să mă spicuiești, o să fiu regenerată și tu o să fii pedepsit pentru că nu ți-ai verificat inelul mai întâi, ca să vezi dacă am imunitate.

El a zâmbit.

– Așa m-am gândit și eu. Ești cea pe care o caută ei toți.

A îndepărtat lama.

– Ascultă-mă cu atenție. În trenul ăsta sunt Seceri chilargentiniene deghezate în călători obișnuiți. Nu poți să-i eviți, dar dacă vrei să scapi de ei, îți sugerez să vii cu mine.

Instinctul îi șoptea Citrei să-l refuze, spunându-i că o să se descurce singură. Dar judecata i-a zis altceva și fata s-a dus cu el. A condus-o la următorul vagon, unde, deși trenul era aglomerat, avea un loc lângă al lui. S-a prezentat drept Secera Possuelo din Amazonia.

– Și acum? a întrebat Citra.

– Așteptăm.

Citra și-a tras gluga peste cap și, câteva minute mai târziu, un bărbat a apărut din vagonul următor, îmbrăcat ca un pasager oarecare. Se mișca încet și consulta un obiect din palmă care arăta ca un telefon, dar nu era.

– Să nu fugi, i-a șoptit Secera Possuelo. Nu-l lăsa să aibă control asupra situației.

Aparatul a început să țiuie și omul s-a oprit lângă ei.

– Citra Terranova? a întrebat.

Citra și-a dat jos calmă gluga. Inima îi bătea puternic, dar a încercat să ascundă neliniștea.

– Felicitări, m-ai găsit. O stea aurie pentru tine.

El a fost derutat de expresie, dar a continuat.

– Te iau în custodie.

A scos un baston electric.

– Nu încerca să rezști, o să-ți înrăutățești situația.

Secera Possuelo s-a întors spre el:

– Cu ce autoritate faci asta?
– Mă autorizează Lautaro, Marele Tăiș al Regiunii Chilargentina și Marele Tăiș Xenocrate al MidMericii.

– Niciunul dintre ei n-are jurisdicție aici.

Chilargentinianul a chicotit.

– Scuză-mă, dar...

– Nu, scuză-mă tu *pe mine*, a spus Possuelo cu o doză potrivită de indignare. Am intrat în Amazonia acum cinci minute. Dacă încerci ceva, ea are dreptul să se apere cu forță letală, chiar și împotriva unei Seceri.

Citra a priceput aluzia și a scos un cuțit de vânătoare.

– Fă o singură mișcare cu bastonul ăla și o să trebuiască să-ți reatașezi mâna.

Din spatele lui a venit un angajat să vadă despre ce-i vorba.

– Domnule, a spus Citra, acest om spune că e o Seceră chilargentiniană, dar nu poartă nici inel, nici robă. Nu încalcă legea din Amazonia?

Niciodată nu mai fusese Citra atât de fericită că studiază istoria Secerilor.

Angajatul trenului s-a uitat la bărbat și ochii i s-au îngustat suspicioși, destul ca să-și dea seama Citra de partea cui e.

– Mai mult, toate Secerile străine trebuie să se anunțe înainte să treacă granița, a spus el, chiar și când se furișează prin tunel.

Secera chilargentiniană a început să fiarbă.

– Lasă-mă să-mi văd de treabă sau te spicuiesc pe loc.

– Nu, n-o s-o faci, a spus Secera Possuelo cu atâta calm, că a făcut-o pe Citra să rânjească. I-am garantat imunitate. Nu poți să-l spicuiști.

– Ce?

Secera amazoniană și-a întins mâna spre fața angajatului, care i-a sărutat inelul.

– Mulțumesc, Onorabile.

– Acest om m-a amenințat, i-a spus Citra. Cer să fie dat jos la stația următoare, împreună cu toate Secerile deghezate cu care călătorește.

– O să fie plăcerea mea, a spus angajatul.

– Nu poți să faci asta! a insistat Secera.

Dar câteva minute mai târziu, a văzut că se poate.

. . .

După ce au coborât următorii, Citra s-a bucurat de puțină liniște, fără a mai fi prinsă în jocul de-a șoarecele și pisica. Acum, că nu mai avea sens să se dea drept altcineva, a îmbrăcat niște haine obișnuite pe care le-a luat din bagajul cuiva. Blugi și o bluză înflorată, nu tocmai stilul ei, dar îi veneau. Toniștii au fost dezamăgiți, dar n-au părut deloc surprinși că nu e una de-a lor. I-au dat broșuri și ea a promis că le va citi, deși ei bănuiau că n-o va face.

– Oricare ar fi destinația ta, i-a spus Secera Possuelo, trebuie să schimbi trenul la Gara Centrală amazoniană. Îți sugerez să intri și să ieși din câteva trenuri înainte să te urci în unul, ca să derutezi detectoarele ADN.

Bineînțeles, cu cât se plimba mai mult prin gară, cu atât putea fi mai ușor văzută, dar merita să riște ca să-și păcălească următorii.

– Nu știi de ce vin după tine, i-a spus Secera Possuelo când a tras trenul în stație, dar dacă îți rezolvi problemele și primești inelul, ar trebui să te întorci în Amazonia. Jungla se întinde pe tot continentul, ca în vremurile cele mai străvechi, și trăim toți în ea. E minunat.

– Credeam că nu-ți plac Secerile străine, i-a spus ea, zâmbind.

– E o diferență între cele pe care le invităm și cele care vin singure.

Citra și-a lăsat ADN-ul în vreo șase trenuri înainte să se urce în cel ce ducea la Caracas, pe coasta nordică a Amazoniei. N-a

văzut niciun agent, dar n-a presupus că e în siguranță.

Secera Curie o instruisă să meargă din Caracas spre est până ajunge la un orașel numit Playa Pintada. Trebuia să evite mașinile comune sau orice alt mijloc de transport care o putea da de gol. Pe măsură ce se apropia, se simțea tot mai hotărâtă, gata să facă restul drumului și pe jos.

. . .

Cum înfrunți un criminal? Nu un ucigaș sancționat de societate, ci un criminal adevărat. Un individ care, fără binecuvântarea societății sau permisiunea ei, sfârșește o viață umană?

Citra știa că Tunetul previne astfel de lucruri. Oamenii mai erau împinși în fața trenurilor sau sub camioane sau de pe acoperișuri, în momente agitate, dar ceea ce se strică se repară mereu. O Seceră hirotonisită însă, care trăiește în afara jurisdicției Tunetului, n-are o astfel de protecție. Să fii regenerat nu e ceva de la sine înțeles pentru o Seceră, se face la cerere. Dar cine e acolo să ceară regenerarea unei Seceri victimă a unui complot? Ceea ce înseamnă că, deși Secerile sunt cele mai puternice ființe de pe Pământ, sunt și cele mai vulnerabile.

Citra și-a jurat să fie o avocată a morților. Să facă dreptate pentru mentorul ei ucis. Cu siguranță, Tunetul n-avea să o oprească, îi dăduse chiar și numele ucigașului. La fel și Secera Curie când a trimis-o în misiune.

Ultima fază a antrenamentului ei. Totul se baza pe acțiunile din acea zi.

. . .

Playa Pintada, plaja pictată. Coasta era presărată cu lemne răsucite, bătrâne. În amurg, păreau brațele și picioarele unor ființe teribile care ieșeau încet din nisip.

Citra s-a așezat pe vine după un buștean și s-a ascuns în umbra lui. Dinspre nord venea o furtună, crescând deasupra

mării și rostogolindu-se de neoprit spre țărm, în adâncul întunericului se vedeau fulgere îndepărtate, iar tunetul bubuia în contrapunct cu valurile zdrobite.

Mai avea numai câteva din armele cu care plecase: un pistol, un cuțit automat și unul de vânătoare. Pe celelalte le aruncase înainte să urce în tren, în Buenos Aires, pentru că erau greu de ascuns. Trecuse doar o zi de atunci, dar părea că trecuse o săptămână.

Casa pe care o urmărea avea un singur etaj, ca majoritatea caselor de pe plajă. Mare parte din ea era ascunsă după palmieri și păsări ale paradisului. În spate, după un gard jos, era o curte pavată de unde se vedea plaja. Luminile erau aprinse. După perdele se mișca la răstimpuri o umbră.

Citra și-a analizat opțiunile. Dacă ar fi fost deja o Seceră, l-ar fi spicuit cu metodele lui Curie. O lamă în inimă. Repede și decisiv. Nu se îndoia că ar fi reușit. Dar nu era Seceră.

Orice atac letal l-ar fi făcut doar ca-și-mort, și o ambudronă ar fi venit imediat să-l ia. Trebuia să-l incapaciteze. Să-l scoată din funcțiune, nu să-l omoare, și să-i smulgă o mărturisire. Lucra pentru altă Seceră sau singur? Fusesse și el mituit precum ceilalți martori? Era motivat de promisiunea imunității sau era o răzbunare personală împotriva lui Faraday? Apoi, odată ce avea să afle adevărul, putea să-l aducă la Secera Possuelo sau la oricine din Domul amazonian. Astfel că nici măcar Xenocrate nu ar fi putut să înăbușe adevărul. Tot dosarul ei avea să fie curățat și vinovatul urma să primească pedeapsa potrivită pentru un ucigaș de Seceri. Poate că apoi ea avea să rămână acolo, în Amazonia, și să nu se mai confrunte cu Conclavul de Iarnă.

Când amurgul s-a stins aproape de tot, a auzit o ușă glisantă de sticlă fășâind și s-a uitat pe după buștean. L-a văzut în curte, uitându-se la apropierea furtunii. Era numai o siluetă pe fondul luminos dinăuntru, ca o țintă de hârtie, și încă la o distanță

perfectă pentru o armă de foc. Mai ușor de atât nici că se putea. Și-a scos pistolul. La început l-a țintit fix spre inimă, din obișnuința antrenamentului. Apoi l-a îndreptat spre genunchii lui și a tras. L-a nimerit și omul a căzut cu un vaiet, iar Citra s-a pornit în fugă prin nisip, a sărit peste gard și l-a prins de cămașă cu ambele mâini.

– O să plătești pentru ce-ai făcut.

Și i-a văzut fața. Îi era familiară. Prea familiară. Primul ei instinct a fost să-și spună că e încă un nivel de trădare. Abia când el a vorbit, a acceptat adevărul.

– Citra?

Fața Secerii Faraday era o mască a durerii și uluirii.

– Citra, oh, ce faci aici?

Citra i-a dat drumul încercând să-și revină din șoc, dar capul Secerii s-a izbit de ciment, scoțându-l din funcțiune și făcând momentul și mai oribil.

Citra ar fi vrut să caute ajutor, dar cine ar fi ajutat-o după ce făcuse?

I-a ridicat iar capul și i l-a ținut în palme cu grijă, în timp ce din genunchi îi curgea sânge printre pietrele curții, transformând nisipul din crăpături în mortar roșu, devenind maroniu în timp ce se usca.

Imortalitatea nu poate să tempereze nebunia sau fragilitatea tinereții. Inocența e condamnată să moară absurd de mâinile noastre, o victimă a greșelilor pe care nu le putem repara niciodată. Așa că abandonăm uimirea în care trăiam cândva și o înlocuim cu cicatrici de care nu vorbim niciodată, prea adânci ca să poată fi șterse de orice tehnologie. La fiecare spicuire pe care o comit, la fiecare viață pe care o iau pentru binele umanității, jelesc băiatul care am fost, al cărui nume uneori mă lupt să mi-l amintesc. Și tânjesc la un loc de dincolo de nemurire, unde aș putea, oricât de puțin, să recuperez mirarea, miracolul și să fiu iar acel băiat.

– Din jurnalul de spicuri al O.S. Faraday

Și mesagerul, și mesajul

Citra l-a dus înăuntru. L-a așezat pe o canapea și i-a legat genunchiul cu o fașă ca să oprească sângele. El a gemut, agitându-se, și când a redevenit conștient, primul lui gând a fost de grija ei.

– N-ar trebui să fii aici, a spus și vorbele îi erau slabe și poticnite, un efect al nanitelor.

Dar tot a zâmbit, cu toată agonia.

– Trebuie să te ducem la spital, i-a zis ea. E prea mult pentru nanitele tale.

– Aiurea. Deja mi-au tăiat din durere. Cât despre vindecare, o să-și facă treaba fără intervenție.

– Dar...

– N-am altă opțiune, i-a zis. Dacă merg la spital, alertez Domul că încă sunt în viață.

Și-a schimbat poziția și s-a strâmbat un pic de durere.

– Natura și nanitele o să-mi vindece genunchiul. E nevoie doar de timp – și am destul.

Ea i-a ridicat piciorul, La bandajat, apoi s-a pus pe podea alături.

– Ai fost așa supărată că am dispărut că a trebuit să te răzbuni? a întrebat el, glumind numai pe jumătate. Ești așa de ofensată că am găsit o metodă să mă retrag în secret, în loc să mă spicuiesc?

– Credeam că ești altcineva, i-a spus ea. Cineva pe nume Gerald Van Der Gans...

– E numele meu de botez. Un nume la care am renunțat când am devenit Onorabila Seceră Michael Faraday. Dar asta nu explică prezența ta aici. Te-am eliberat, Citra, și pe tine, și pe

Rowan. Așa-zisa mea spicuire v-a eliberat de ucenicie. Ar trebui să ai din nou viața ta veche, să uiți că te-am smuls cândva de acolo. De ce ai venit?

– Adică nu știi?

El s-a ridicat puțin ca s-o vadă mai bine.

– Ce să știi?

Așa că ea i-a spus tot. Cum, în loc să fie eliberați, ea și Rowan au ajuns la Secerile Curie și Goddard. Cum a încercat Xenocrate să-i pună moartea lui Faraday în cârcă și cum a ajutat-o Secera Curie să ajungă la el. În timp ce vorbea, el și-a pus mâinile pe ochi de parcă voia să și-i scoată.

– Și când te gândești că eu stăteam aici mulțumit.

– Cum să nu știi? l-a întrebat ea, pentru că dintotdeauna crezuse că el știe tot, chiar și lucruri pe care n-ar putea să le știe.

Secera Faraday a oftat.

– Marie, adică Secera Curie, e singurul membru al Domului care știe că sunt viu. Am ieșit cu totul din lume. Nu poate vorbi cu mine decât direct. Așa că te-a trimis pe tine. Ești și mesagerul, și mesajul.

Momentul a devenit inconfortabil. Tunetul se auzea dinspre mare, mult mai aproape acum. Fulgerele erau mai luminoase.

– E adevărat că ai murit șapte morți pentru ea? a întrebat Citra.

El a dat din cap.

– Și ea pentru mine. Ți-a spus, nu? Dar a fost cu mult timp în urmă.

Afară a început să plouă, ba mai tare, ba mai încet.

– Iubesc ploile de aici, i-a spus el. Mi-amintesc că unele forțe ale naturii nu pot fi subjugate total. Sunt eterne, ceea ce e mai bine decât să fii nemuritor.

Așa că au stat și au ascultat haosul liniștitor al ploii, până când Citra a început să devină prea obosită ca să mai și

gândească.

– Și ce se întâmplă acum? a întrebat ea.

– E foarte simplu. Eu mă vindec și tu te odihnești. Orice altceva lăsăm pe mai încolo.

I-a arătat cu degetul.

– Dormitorul e acolo. Aștept să dormi bine toată noaptea și dimineață să-ți reciți otrăvurile în ordinea toxicității lor.

– Otrăvurile mele?

În ciuda durerii și a ceței induse de nanite, Secera Faraday a zâmbit.

– Da, otrăvurile tale. Nu ești ucenica mea?

Citra nu s-a putut abține să nu-i zâmbească și ea.

– Da, Onorabile, sunt.

Cu cât trăim mai mult, cu atât mai repede par să treacă zilele. Cât de năucitor e când trăiești la nesfârșit. Un an pare să treacă în câteva săptămâni. Deceniile zboară. Ne instalăm în rutina vieții, până când deodată ne uităm în oglindă și vedem o față pe care abia de o recunoaștem și care ne imploră să ne dăm vârsta înapoi și să fim iar tineri. Dar suntem cu adevărat tineri când dăm înapoi?

Avem aceleași amintiri, aceleași obiceiuri, aceleași vise nerealizate. Trupurile noastre poate că sunt acum mai sprintene, dar pentru ce? Pentru nimic. Niciodată nu e niciun scop. Cred că muritorii se străduiau mai mult pentru că știau că timpul e esențial. Dar noi? Putem să amânăm oricât, fiindcă moartea a devenit excepția.

Stagnarea pe care o spicuiesc zilnic pare o epidemie în creștere. Sunt momente când simt că duc o bătălie deja pierdută împotriva unei apocalipse a morților vii.

– Din jurnalul de spicuiuri al O.S. Curie

Al doilea cel mai dureros lucru pe care o să fie nevoie să-l faci

Iarna s-a apropiat repede. La început, Rowan a ținut socoteala vieților pe care le încheia temporar, dar pe măsură ce treceau zilele, și-a dat seama că nu ține pasul. Câte o duzină în fiecare zi, săptămână după săptămână, lună după lună. Se amestecau în mintea lui. În cele opt luni cât se antrenase cu Secera Goddard, făcuse peste două mii de omoruri, majoritatea fiind aceiași oameni iar și iar. Îl disprețuiau oare oamenii ăia, se întreba el, sau chiar vedeau toată povestea ca pe o muncă plătită? Erau momente când era necesar ca ei să fugă sau să se apere, căci așa cerea antrenamentul. Cei mai mulți erau incapabili, dar unii fuseseră antrenați în luptă. A fost tăiat și înjunghiat și împușcat, dar niciodată atât de grav încât să fie nevoie de regenerare. Ajunsesse un ucigaș excepțional.

– Mi-ai depășit toate așteptările, i-a spus Goddard. Bănuisem că ai o scânteie în tine, dar nici n-am visat că ar putea fi așa un infern!

Și da, începuse să-i placă, cum îi zisese Goddard că o să se întâmple. Și, la fel ca Secera Volta, se disprețuia pentru asta.

– Abia aștept să fii hirotonisit, i-a spus Volta într-o zi când studiau împreună. Poate că noi doi am putea încerca să ne rupem de Goddard. Să spicuim în ritmul nostru, în felul nostru.

Dar Rowan știa că Volta n-o să găsească niciodată puterea să scape de sub puterea lui Goddard.

– Presupui că eu o să fiu ales, nu Citra.

– Citra s-a dus, i-a amintit Volta. A dispărut de câteva luni. Dacă-și arată fața la conclav, comitetul de hirotonisire n-o să se uite cu ochi prea buni la ea. Trebuie doar să treci testul final și o

să câștigi, fără probleme.

Și de asta se și temea Rowan.

Veștile despre dispariția Citrei au ajuns la Rowan pe căi neoficiale. Nu știa toată povestea. Fusesse acuzată de ceva de către Xenocrate. Avusese loc o întâlnire de urgență a comitetului disciplinar și Secera Curie se prezentase în numele ei și îi reabilitase dosarul. Acuzația probabil fusese orchestrată de Goddard, furios pe decizia comitetului de a abandona procesul și pe faptul că Citra dispăruse complet. Nici măcar Curie nu știa unde e.

A doua zi, Goddard și-a luat Secerile junioare și pe Rowan la o spicuire-măcel alimentată de furia sa. Și-a eliberat mânia la un festival al recoltei și de data asta Rowan n-a mai putut să salveze pe nimeni, căci Goddard l-a ținut lângă el, ca purtător al armelor. Secera Chomsky și-a folosit aruncătorul de flăcări să pârjolească un labirint din porumb și i-a afumat pe cei dinăuntru, ca apoi să fie luați unul câte unul de celelalte Seceri.

Volta fusese pedepsit pentru că aruncase gaz toxic în labirintul în flăcări. Foarte eficient, dar le furase lui Goddard și celorlalți din victime.

– Am făcut-o din milă, i s-a confesat el lui Rowan. Mai bine să mori gazat decât ars.

Și a adăugat:

– Sau să fii împușcat chiar când ți se pare că ai ieșit din labirint.

Poate că Rowan se înșela în privința lui Volta. Poate că o să scape de Goddard, dar sigur n-avea s-o facă fără Rowan. Era încă un argument pentru el să câștige inelul. Și-au făcut toți norma până la sfârșitul acelei zile oribile și Goddard tot nu părea să-și fi potolit setea de sânge. Tuna și fulgera împotriva sistemului, deși numai în prezența discipolilor, cerând să vină odată ziua când Secerile n-o să mai aibă limite la spicuit.

• • •

Citra s-a întors la Secera Curie la Cascadă cu câteva săptămâni înaintea Conclavului de Iarnă, când tocmai începuse Luna Luminilor și prietenii și cei dragi își dădeau cadouri ca să celebreze niște miracole străvechi despre care nu prea mai știau mare lucru.

Spre deosebire de călătoria agitată spre țărmul nordic al Amazoniei, Citra a zburat acasă confortabil și cu liniște în suflet. Nu mai trebuia să se uite peste umăr din cinci în cinci minute, pentru că n-o mai urmărea nimeni. Cum îi promisese Secera Curie, numele Citrei fusese reabilitat. Și deși Secera Mandela i-a trimis prin Curie un bilet cu scuze sincere, Marele Tăiș Xenocrate n-a făcut niciun astfel de gest.

– O să se poarte ca și cum nu s-a întâmplat nimic, i-a spus Secera Curie când veneau de la aeroport. Asta e la el aproape ca o scuză.

– Dar s-a întâmplat, i-a spus Citra. Și a trebuit să mă arunc de pe o clădire ca să scap.

– Și eu a trebuit să arunc în aer două mașini în perfectă stare, a spus Secera Curie sec.

– N-o să uit ce-a făcut.

– Și nici n-ar trebui. Ai tot dreptul să-l judeci pe Xenocrate aspru, dar nu prea aspru. Bănuiesc că sunt mai multe variabile implicate.

– Așa a spus Secera Faraday.

Secera Curie a zâmbit.

– Și ce mai face prietenul nostru Gerald? a întrebat ea și a făcut cu ochiul.

– Rapoartele privind moartea lui au fost clar exagerate, a spus Citra. În general, se ocupă cu grădinăritul și face plimbări lungi pe plajă.

Faptul că era încă viu era un secret pe care intenționau amândouă să-l păstreze. Chiar și Secera Mandela credea că Citra stătea cu o rudă a Secerii Curie în Amazonia și n-avea

niciun motiv să bănuiască altceva.

– Poate o să mă alătur lui pe plaja aia în vreo sută de ani, a spus Curie. Dar acum sunt prea multe de făcut în Dom. Prea multe bătălii cruciale de dus.

Citra o vedea cum strânge volanul și mai tare.

– Viitorul nostru ca Seceri, tot ce credem noi, e în joc, Citra. Se vorbește de abolirea normei de spicuit. De aceea trebuie să câștigi inelul. Știu ce fel de Seceră o să fii și e exact ce ne trebuie.

Citra s-a uitat într-o parte. Fără spicuiți zilnice, antrenamentul ei cu Secera Faraday din ultimele luni fusese numai o întărire a trupului și a minții, dar, și mai important, o contemplare a datoriilor morale pe care trebuie să le aibă o Seceră tradițională. Nu era nimic de „școală veche” în asta. Era doar ceva corect. Știa că astfel de idealuri înalte lipseau din antrenamentul lui Rowan, dar nu însemna că nu le păstrează dragi în inimă, în ciuda mentorului său însetat de sânge.

– Și Rowan poate să fie o Seceră bună, a spus Citra. Secera Curie a oftat.

– Nu mai putem avea încredere în el. Uite ce a făcut la Conclavul Recoltei. Poți să-i găsești toate scuzele din lume, dar realitatea e că acum e o mare necunoscută. Antrenamentul sub Goddard poate să schimbe un om în feluri greu de prevăzut.

– Și dacă ar fi adevărat, a spus Citra, hotărâtă să vorbească și despre subiectul în jurul căruia amândouă se învârteau, nu știi cum aș putea să-l spicuiesc.

– O să fie al doilea cel mai dureros lucru pe care o să-l faci vreodată, a recunoscut Secera Curie, dar o să găsești o cale să-l duci la capăt, Citra. Am încredere în tine.

Dacă spicuirea lui Rowan era al doilea cel mai dureros lucru pe care avea să-l facă vreodată, Citra se întreba care ar fi fost cel mai dureros. Dar îi era teamă să întrebe, chiar nu voia să știe.

Atât de multe dintre tradițiile și regulile noastre trebuie contestate. Fondatorii, pe cât de bine intenționați erau, încă sufereau de o mentalitate de muritori, fiind încă aproape de Era Mortalității. Nu puteau să prevadă nevoile Domului.

Aș începe cu conceptul de normă. E absurd că suntem liberi să alegem metoda și criteriile pentru spicuire, dar nu și numărul de spicuiuri. Suntem handicapați în fiecare minut al fiecărei zile fiindcă mereu suntem obligați să apreciem dacă am spicuit prea mult sau prea puțin. Mai bine ar fi să ne facem singuri norma. Astfel, Secerile care spicuiesc prea puțin n-o să fie pedepsite, pentru că Secerile cu un apetit mai sănătos o să compenseze. Ne putem ajuta unii pe alții și să ajuți o altă Seceră nu e un lucru bun pentru noi toți?

– Din jurnalul de spicuiuri al lui O.S. Goddard

Distrugerea totală e marca noastră

În ultima zi a anului, chiar cu trei zile înaintea Conclavului de Iarnă, Secera Goddard a condus încă o expediție de spicuire.

– Dar deja ne-am făcut norma pe tot anul, i-a amintit Secera Volta.

– N-O SĂ MĂ LAS CONSTRÂNS DE UN FLEAC TEHNIC! a strigat Goddard.

Rowan s-a gândit că Goddard o să-l și lovească pe Volta, dar s-a calmat și a spus:

– Până începem spicuirea, o să fie deja anul Capybarei în Panasia. Consider că asta ne permite să numărăm omorurile ca parte din noul an. Și o să ne întoarcem la timp pentru gala noastră de Revelion!

Secera Goddard a decis că era o zi bună pentru săbiile de samurai, deși Chomsky a refuzat să se despartă de aruncătorul lui de flăcări.

– Așa sunt cunoscut. De ce să-mi stric imaginea?

Rowan fusese cu Goddard în patru expediții de spicuire. Descoperise un loc în interiorul său unde putea să fie mai puțin complice, nici măcar un observator. Unde redevenea lăptuca. Neesențial, secundar. Ușor de ignorat și de uitat. Numai așa avea șanse să-și păstreze sănătatea psihică la partidele sângeroase de vânătoare ale lui Goddard. Uneori era așa de uitat în clocotul lucrurilor, că reușea să-i ajute pe unii să scape. Alteori trebuia să stea lângă Goddard, să-i încarce sau să-i dea arme. Acum nu știa ce rol îi era rezervat. Dacă Goddard folosea sabia de samurai, n-avea nevoie de un aghiotant. Totuși, i-a spus lui Rowan să ia o sabie de rezervă.

Pregătirile pentru petrecere erau în toi în acea dimineață

când se pregăteau să plece la spicuit. Venise camionul cu mâncare și peste tot erau întinse mese. Gala de Revelion era una dintre puținele petreceri ale lui Goddard plănuite cu mult timp înainte și lista invitaților era de top.

Elicopterul a aterizat pe peluză și a doborât un cort ca și cum ar fi fost doar un șervețel luat de vânt.

– Azi o să prestăm un serviciu public extrem de necesar, le-a spus Goddard cu prea multă bucurie în voce. Azi o să facem niște curățenie.

Dar nu le-a explicat ce vrea să spună. Când a decolat elicopterul, Rowan a simțit o greutate în stomac care n-avea nimic de-a face cu ascensiunea.

. . .

Au aterizat într-un parc public, în mijlocul unui teren de fotbal gol, presărat cu un strat subțire de zăpadă. La marginea parcului, câțiva copii mici ignorau vremea și se cățarau, se dădeau în leagăne și săpau în nisip, înfofoliți în hăinuțe groase. Când părinții le-au văzut pe Seceri ieșind din elicopter, și-au adunat copiii și au început să plece, în ciuda protestelor micuților.

– Destinația noastră e la câteva cvartale mai încolo, le-a zis Secera Goddard. Nu voiam să coborâm prea aproape și să stricăm surpriza.

L-a prins patern pe Rowan de umeri.

– Azi e o zi mare pentru Rowan. O să faci prima ta spicuire!
Rowan s-a retras de sub brațul lui Goddard.

– Cine, eu? Nu pot! Sunt doar un ucenic!

– Prin procură, băiete! Așa cum te-am lăsat să acorzi imunitate cu inelul meu, așa o să spicuiеști pe cineva azi și o să se pună la norma mea. Consideră că e un cadou. Nu trebuie să-mi mulțumești.

– Dar... dar nu e permis!

Goddard era de neclintit.

– Atunci să auzim pe cineva că se plânge. O, ce aud? Liniște!
– Nu-ți face griji, i-a spus Volta lui Rowan, pentru asta te-am antrenat. O să te descurci.

Ceea ce-l și îngrijora pe Rowan. Nu voia să „se descurce”. Voia să nu se priceapă deloc. Voia să fie un eșec, pentru că numai dacă eșua știa că încă-și mai păstrase o urmă de umanitate. Își simțea creierul gata să-i explodeze și să țâșnească afară prin nas și urechi. Spera că așa o să se și întâmple, ca să nu fie nevoit să spicuiască pe nimeni. *Dacă trebuie s-o fac, o să fiu milos ca Secera Faraday*, și-a zis. *N-o să las să-mi placă.* NU O SĂ-MI PLACĂ!

Au ajuns la un colț și Rowan a văzut destinația: o clădire din mai multe secțiuni, făcută să semene cu o mănăstire de pe vremuri, total bizară în frigul MidMericii. Simbolul de fier de pe turlă era o furcă cu doi dinți. Era un cult tonist.

– Aproape o sută de toniști locuiesc aici, i-a anunțat Goddard. Scopul nostru e să-i spicuim pe toți.

Secera Rand a rânjit. Secera Chomsky și-a verificat arma. Numai Secera Volta părea să aibă rezerve.

– Pe toți?

Goddard a dat din umeri ca și cum nu era mare lucru. Ca și cum toate acele vieți nu însemnau nimic.

– Distrugerea totală e marca noastră. Nu reușim întotdeauna, dar încercăm.

– Dar asta... asta încalcă a doua poruncă. Arată clar părtinire.

– Hai, măi, Alessandro, a spus Goddard cu superioritate. Părtinire? Împotriva cui? Toniștii nu sunt un grup cultural înregistrat.

– Nu sunt considerați o religie? a întrebato Rowan.

– Cred că glumești, a râs Secera Rand. Sunt o glumă!

– Exact, a spus Goddard. Fac o parodie din credința vremurilor muritoare. Religia e o parte prețuită a istoriei umanității și ei au transformat-o într-un circ.

– Să-i spicuiam pe toți! a strigat Chomsky și și-a pus aruncătorul de flăcări pe umăr.

Goddard și Rand și-au scos săbiile. Volta s-a uitat la Rowan și i-a spus în șoaptă:

– Cel mai bun lucru la spicuirile astea e că se termină repede.

Și-a scos și el sabia și i-a urmat pe ceilalți pe sub o arcadă și apoi printr-o poartă pe care toniștii o lăsau mereu deschisă pentru sufletele rătăcite care căutau alinare. N-aveau nicio idee despre ce-i așteaptă.

. . .

Pe stradă s-a răspândit repede știrea că un grup mic de Seceri a intrat în mănăstirea tonistă. Cum se întâmplă de obicei, zvonurile au crescut numărul Secerilor și, tot așa, o mulțime mai degrabă excitată decât speriată s-a adunat peste drum încercând să surprindă ceva din acțiune, din măcel. Dar n-au văzut decât un tânăr, un ucenic care stătea în fața porții deschise, cu spatele la lume.

Lui Rowan i se ordonase să rămână acolo cu sabia trasă și să oprească pe oricine încearcă să scape. Planul lui era, bineînțeles, să-i lase să scape. Dar când toniștii panicați l-au văzut și i-au văzut sabia și banderola de ucenic, au fugit înapoi în mănăstire, unde au devenit iar prada Secerilor. Rowan a stat acolo cinci minute și, în cele din urmă, și-a părăsit postul și s-a pierdut în clădirea labirintică. Abia atunci oamenii au început să se strecoare afară.

Ce se auzea dinăuntru era aproape imposibil de îndurat. Iar acum nu mai avea cum să se ascundă în el însuși, fiind obligat să spicuiască pe cineva până la sfârșitul carnagiului. Locul era un labirint de curți și alei și structuri ilogice. Nu știa niciodată unde e. În stânga ardea o clădire și un pasaj era acoperit cu morți. O femeie stătea ghemuită, ascunsă după o tufă, strângându-și la piept bebelușul și încercând disperată să-l

facă să tacă. S-a panicat când l-a văzut pe Rowan, a țipat și și-a strâns bebelușul și mai tare.

– Nu vreau să-ți fac rău, i-a spus el. Poarta principală e nepăzită. Dacă te grăbești, poți să scapi. Du-te!

Femeia n-a ezitat. A rupt-o la fugă. Rowan spera că n-o să dea peste o Seceră pe drum.

Apoi, după un colț, a auzit pe cineva după o coloană, plângând. Dar nu era un tonist, ci Secera Volta. Sabia îi zăcea pe pământ. Roba galbenă îi era pătată de sânge și sângele îi acoperea mâinile, strălucitor. Când l-a văzut pe Rowan a întors capul și plânsul i s-a întezit. Băiatul a îngenuncheat lângă el. Volta strângea ceva în mână. Nu o armă, altceva.

– S-a terminat, a spus Volta, abia șoptind. S-a terminat acum.

Deși, din ce se auzea dinăuntru, nu părea să se fi terminat.

– Ce s-a întâmplat, Alessandro? a întrebat Rowan.

Volta s-a uitat la el și tulburarea din ochii lui era a unui om deja condamnat.

– Am crezut că e... am crezut că e un birou. Sau o cămară. Aș fi intrat, ar fi fost doar câțiva oameni. I-aș fi spicuit cât mai puțin dureros și aș fi mers mai departe. Așa am crezut. Dar nu era un birou. Sau o cămară. Era o sală de clasă.

A izbucnit iar în plâns.

– Cred că erau peste zece copii mici acolo. Se ascundeau. Se ascundeau de mine, Rowan. Dar băiețelul ăsta... a făcut un pas înainte. Profesorul a încercat să-l oprească, dar el a mers înainte. Nu se temea. Și ținea o furculiță de aia stupidă de-a lor. O ținea de parcă m-ar fi putut intimida cu ea. N-o să ne faci rău, mi-a spus. Pe urmă a izbit-o de o bancă și a făcut-o să sune și iar a ridicat-o. Prin puterea tonului, n-o să ne faci rău, a zis. Și o credea, Rowan. Credea în puterea aia. Credea că o să-l protejeze.

– Ce-ai făcut?

Volta și-a închis ochii și vorbele i-au ieșit ca un scâncet

oribil.

– L-am spicuit... i-am spicuit pe toți...

Și-a deschis palma însângerată și a arătat diapazonul băiețelului. L-a lăsat să cadă și s-a auzit un clinchet atonal.

– Ce suntem noi, Rowan? Ce dracu' suntem noi? Nu cred că suntem ce ar trebui să fim.

– Nu. Niciodată. Goddard nu e o Seceră. Poate că are inel și licență să spicuiască, dar nu e Seceră. E un ucigaș și trebuie oprit. Putem să găsim un mod să-l oprim, noi doi!

Volta a dat din cap și s-a uitat la sângele de pe mâini.

– S-a terminat, a spus iar.

Și apoi a tras aer adânc în piept, s-a scuturat și a devenit foarte, foarte calm.

– S-a terminat și mă bucur.

Atunci și-a dat seama Rowan că sângele de pe mâinile lui Volta nu era al victimelor. Era de la venele lui. Tăieturile erau adânci și lungi. Erau făcute cu cea mai clară intenție.

– Alessandro, nu! Nu trebuie să faci asta! Trebuie să chemăm o ambudronă. Nu e prea târziu.

Dar amândoi știau că e.

– Autospicuirea e dreptul oricărei Seceri. Nu poți să-mi iei asta, Rowan. Nici să nu încerci.

Sângele îi curgea acum pe zăpada din curte. Rowan a început să plângă; nu se simțise niciodată așa de neputincios.

– Îmi pare rău, Alessandro. Îmi pare rău...

– Mă cheamă Shawn Dobson. Vrei să-mi zici așa, Rowan? Pe numele meu adevărat?

Rowan abia de putea să vorbească printre lacrimi.

– E... e o onoare să te cunosc, Shawn Dobson.

S-a lăsat pe Rowan, abia ținându-și capul și cu vocea slăbită.

– Promite-mi că o să fii o Seceră mai bună decât am fost eu.

– Îți promit, Shawn.

– Și apoi poate... poate...

Dar orice ar fi vrut să spună s-a dus odată cu viața lui. Capul i s-a lăsat pe umărul lui Rowan, în timp ce în jurul lor țipetele umpleau aerul înghețat.

În fiecare zi mă rog întocmai ca strămoșii mei. Cândva, ei se rugau la zei slabi și capricioși. Pe urmă, unui Zeu care judeca aspru și înfricoșător. Și pe urmă la o putere fără nume. Dar cui se pot ruga nemuritorii? N-am niciun răspuns, dar încă îmi trimit vocea în gol, sperând să ajungă la cineva dincolo de orice distanță și mai în adânc decât adâncurile sufletului meu. Cer să fiu ghidat. Și cer curaj.

Și implor, o, cât implor, să nu devin niciodată atât de blazat încât moartea pe care o aduc să mi se pară normală. Să mi se pară banală.

Marea mea dorință pentru umanitate nu e să aibă pace sau alinare sau bucurie. E să murim în continuare puțin în noi înșine de fiecare dată când vedem moartea altuia. Pentru că numai durerea empatiei o să ne țină umani. Nu există nicio versiune a lui Dumnezeu care să ne ajute dacă pierdem așa ceva.

– Din jurnalul de spicuiuri al O.S. Faraday

Al treisprezecelea omor

Goddard era în capela sanctuarului, terminându-și ultima dintre treburile lui oribile. Afară începuseră să se stingă urletele, pe măsură ce Rand și Chomsky terminau și ei ce începuseră. Pe partea cealaltă a curții interioare ardea o clădire. Prin vitraliile sparte ale capelei intra fum și aer înghețat. Goddard stătea în față, lângă un altar cu o furcă mare și lucioasă și un vas de piatră cu apă murdară.

Mai rămăsese un singur tonist viu în capelă. Un bărbat chel, purtând o robă ușor diferită de a morților din jur. Goddard îl ținea cu o mână și își ridica sabia cu cealaltă. Apoi, deodată, s-a întors, l-a văzut pe Rowan și a zâmbit.

– Ah, Rowan! La fix, i-a zis vesel. Ți l-am păstrat pe paroh.

Parohul tonist părea mai mult sfidător decât speriat.

– Ce ați făcut azi aici o să ne ajute cauza, a zis. Martirii mărturisesc mai cu folos decât cei vii.

– Martirii cui? Și mărturisesc la ce? a întrebat Goddard disprețuitor și a atins cu sabia diapazonul uriaș. La chestia asta? Aș râde dacă n-aș fi dezgustat.

Rowan s-a apropiat de Goddard, ignorând masacrul din jur.

– Lasă-l să plece, i-a spus.

– De ce? Preferi o țintă mișcătoare?

– Nu prefer nicio țintă.

În cele din urmă, Goddard a înțeles. A rânjit, de parcă Rowan tocmai spusese ceva fermecător și absurd.

– Tânărul nostru exprimă puțină dezaprobare?

– Volta e mort, i-a spus Rowan.

Veselia lui Goddard a pălit puțin, dar numai puțin.

– A fost atacat de toniști? O să plătească scump!

– Nu ei l-au omorât, i-a răspuns Rowan, fără să mai încerce să-și ascundă iritarea din voce. S-a spicuit singur.

Goddard s-a oprit. Parohul s-a zbătut în strânsoarea lui și Goddard l-a izbit de bazinul de piatră suficient de tare cât să-și piardă cunoștința, apoi l-a lăsat să cadă la podea.

– Volta era cel mai slab dintre noi, a zis Goddard. Nu sunt surprins. Odată ce o să fii hirotonisit, te las bucuros în locul lui.

– N-o să fac asta.

Goddard s-a uitat atent la Rowan. A încercat să-l citească. Se simțea ca o intruziune profundă. Goddard era în capul lui, chiar și mai adânc, în sufletul lui, și Rowan nu știa cum să-l dea afară.

– Știi că tu și Alessandro erați apropiați, dar nu era deloc ca tine, Rowan, crede-mă. N-a avut niciodată foamea. Dar tu o ai. O văd în ochii tăi. Am văzut cum ești când te antrenezi. Trăiești momentul. Faci fiecare omor perfect.

Rowan nu-și putea muta privirea de la Goddard, care-și pusese sabia jos și acum își ținea brațele desfăcute ca un salvator care vrea să-l îmbrățișeze. Diamantele de pe robă străluceau în lumina îndepărtată a focurilor, amețitoare.

– Ni s-ar fi putut spune cosași, a zis Goddard, dar fondatorii noștri ne-au numit Seceri, pentru că suntem arme în mâna nemuritoare a omenirii. Ești o armă bună, Rowan, ascuțită și precisă. Și când lovești, arăți glorios.

– Termină! Nu-i adevărat!

– Știi că e. Te-ai născut pentru asta, Rowan. N-o pierde, n-o arunca.

Parohul a început să geamă, recăpătându-și conștiința. Goddard l-a ridicat în picioare.

– Spicuieste-l, Rowan. Nu te împotrivi. Spicuieste-l acum. Și simte-te bine.

Rowan a strâns mânerul sabiei și l-a privit în ochi pe parohul năuc, cu ochi încețoșați. Deși încerca să-și mențină poziția,

Rowan nu putea să nu simtă puterea din interior.

– Ești un monstru! a strigat. Cel mai rău tip de monstru, fiindcă nu doar ucizi, dar îi transformi și pe alții în ucigași ca tine.

– Nu vezi lucrurile din perspectiva corectă. Prădătorul e mereu un monstru pentru pradă. Pentru gazelă, leul e un demon. Pentru un șoarece, vulturul e răul întrupat.

A făcut un pas mai aproape, încă ținându-l pe paroh.

– Vrei să fii vulturul sau șoarecele, Rowan? Să zbori sau să scormoni în pământ? Pentru că azi poți să alegi numai între astea două.

Mintea lui Rowan clocotea. Mirosul sângelui și fumul care intra prin geamurile sparte îl amețeau și îi înămoleau gândurile. Parohul nu arăta diferit de străinii de la antrenamente și, pentru o clipă, s-a simțit pe peluză, în mijlocul unui exercițiu. Rowan și-a tras sabia și a pășit înainte, simțind foamea, trăind momentul, cum spusese Goddard, și faptul că se lăsa să simtă foamea era eliberator într-un mod greu de descris. Se antrenase pentru momentul ăsta atâtea luni și acum înțelegea în sfârșit de ce-l lăsa Goddard pe ultimul să scape înainte ca Rowan să-l poată doborî, înainte să-și ducă la capăt acțiunea.

Îl pregătise pentru momentul de acum.

Acum putea în sfârșit să ducă treaba la capăt și, în fiecare zi de acum înainte, când o să se ducă la spicuit, n-o să-și oprească mâna sau sabia sau glonteale până n-o să-i omoare pe toți.

Înainte să apuce să gândească, înainte să-i spună mintea să nu înainteze, s-a aruncat spre paroh și și-a înfipt sabia cu toată forța. A isprăvit lucrarea, a obținut mult dorita desăvârșire.

Omul a suspinat și a făcut un pas împiedicat într-o parte – sabia îl ratase. Nimerise în schimb adevărata țintă a lui Rowan – sabia se înfipsea în Secera Goddard până la plăsele.

Rowan a venit aproape de Goddard. La câțiva centimetri de

fața lui, i se uita în ochii căscați, șocați.

– Sunt ce m-ai făcut, i-a spus lui Goddard. Și ai dreptate, am savurat asta. Mi-a plăcut mai mult decât orice.

Apoi, cu mâna liberă, Rowan i-a scos inelul de pe deget.

– Nu meriți să-l porți. Niciodată nu l-ai meritat.

Goddard și-a deschis gura să vorbească, poate ca să țină un discurs înainte de moarte, dar Rowan nu mai voia să audă nimic de la el, așa că a făcut un pas în spate, și-a tras sabia din pântecul lui Goddard și a învârtit-o într-un arc de cerc larg, după care i-a zburat capul cu o singură lovitură. A căzut în bazinul cu apă murdară, de parcă pentru asta fusese pus acolo.

Restul trupului s-a prăbușit la podea și, în tăcerea momentului, Rowan a auzit din spate:

– Ce dracu' ai făcut?

S-a întors și l-a văzut pe Chomsky la intrarea în capelă, cu Rand alături.

– După ce o să fie regenerat, o să fii *spicuit!*

Rowan și-a lăsat antrenamentul să-l conducă. *Eu sunt arma*, și-a spus. Și în acel moment era o armă letală. Chomsky și Rand s-au apărat și, deși erau buni, nu se comparau cu o armă atât de ascuțită și de precisă ca el. Lama lui Rowan a tăiat-o adânc pe Rand, dar ea a reușit să i-o zboare din mână cu o lovitură Bokator. Rowan i-a răspuns cu o lovitură și mai eficientă, care i-a rupt spinarea. Chomsky i-a dat foc brațului cu aruncătorul de flăcări, dar Rowan s-a aruncat la pământ, s-a rostogolit, a stins focul, a luat ciocanul de lângă altar și l-a izbit pe Chomsky cu forța ciocanului lui Thor, o dată și încă o dată și încă o dată, de parcă bătea ora exactă, până când parohul l-a prins de mână să-l oprească și i-a zis:

– Ajunge, fiule. E mort.

Rowan a lăsat ciocanul să-i cadă. Abia acum putea să-și lase garda jos.

– Vino cu mine, fiule, i-a spus parohul. Ai un loc printre noi.

Putem să te ascundem de Dom.

Rowan s-a uitat la mâna întinsă și i-au revenit în minte vorbele lui Goddard: vulturul sau șoarecele? Nu, n-avea de gând să scormonească în pământ și să se ascundă. Mai erau multe de făcut.

– Pleacă, i-a spus celuilalt. Găsește supraviețuitorii, dacă există, și ieșiți, dar repede.

Omul s-a mai uitat puțin la el, apoi s-a întors și a ieșit din capelă. Odată ce l-a văzut plecat, Rowan a luat aruncătorul de flăcări și s-a apucat de treabă.

. . .

Afară, în stradă, veniseră deja mașinile de pompieri și ofițerii de pace țineau mulțimile în frâu. Toată mănăstirea era în flăcări și când pompierii au pornit spre incendiu, un tânăr care ieșea pe poarta principală i-a oprit.

– E o acțiune a Secerilor aici. Nu interveniți.

Căpitanul pompierilor auzise de incendiile făcute de Seceri, dar nu le întâlnise până atunci. Ceva nu părea în regulă. Da, băiatul purta o robă, una albastră, cu diamante, dar aceasta clar nu-i venea pe măsură. Flăcările mâncau clădirea, iar căpitanul trebuia să ia o decizie. Puștiul ăla, oricine o fi fost, nu era Seceră și nu voia să-l lase să-i oprească din misiunea lor.

– Dă-te la o parte! i-a spus disprețuitor. Du-te lângă ceilalți și lasă-ne să ne facem treaba.

Puștiul s-a mișcat ca un fulger. Căpitanul și-a simțit picioarele zburând de sub el. A căzut pe spate și s-a trezit cu puștiul deasupra lui, cu un genunchi apăsător dureros pe piept și o mână în gât care-l strângea aproape să-l sufocă. Deodată, băiatul nu mai părea doar un copil. Părea mult mai mare. Și mai matur.

– ȚI-AM ZIS CĂ E O ACȚIUNE A SECERILOR ȘI NU AI VOIE SĂ INTERVII SAU TE SPICUIESC ACUM, AICI, PE LOC!

Căpitanul și-a dat seama că făcuse o greșală. Numai o

Seceră putea să fie așa de autoritară și să țină situația într-un astfel de control absolut.

– Da, Onorabile, a spus. Îmi pare rău, Onorabile.

Secera s-a ridicat și l-a lăsat și pe căpitan să se ridice. Acesta le-a spus oamenilor lui să se retragă și, pentru că văzuseră cât de repede l-a doborât Secera pe șeful lor, s-au supus imediat.

– Poți să protejezi celelalte clădiri din apropiere, i-a spus tânărul, dar o să lași mănăstirea să ardă până la temelii.

– Am înțeles, Onorabile.

Secera a întins inelul și căpitanul l-a sărutat cu atâta forță, că și-a crăpat un dinte.

. . .

Rowan simțea că-l mănâncă pielea sub roba înmuiată în sânge a lui Goddard, dar oricât de neplăcut ar fi fost, trebuia să-și joace rolul. Era mult mai convingător decât credea că o să fie. Se înspăimântase și pe el însuși.

Pompierii se mutaseră la clădirile din jur, udând acoperișurile cu furtunul. Rowan a rămas singur între mănăstirea în flăcări și mulțimea ținută departe de ofițerii de pace. A rămas așa până a căzut turla și furca gigantică din vârful a dispărut în flăcări și, atingând pământul, a scos un sunet de jale.

Am devenit monstrul monștrilor, se gândea, în timp ce privea dezastrul. Măcelarul leilor. Călăul vulturilor.

Apoi, încercând să nu se împiedice în robă, Rowan s-a îndepărtat de infernul flămând, care n-avea să lase nimic în urmă din Secera Goddard și discipolii lui, în afară de niște oase prea arse ca să mai poată fi regenerați vreodată.

PARTEA A CINCEA
ORDINUL SECERILOR

Secerile Rand și Chomsky au unele conversații morbide. Sunt conversații de nebuni și ei sunt primii care ar recunoaște asta, dar presupun că e parte din farmecul lor. Azi vorbeau despre ce metodă ar folosi ca să se autospicuiască. Noam a zis că s-ar urca pe un vulcan activ și, cu multă ceremonie în jur, s-ar arunca în lavă. Ayn a spus că ar face scufundări prin Marea Barieră de Corali până ar rămâne fără aer sau ar fi mâncată de un rechin alb. Voiau să particip și eu la joc și să le spun cum vreau să mor. Poți să zici că sunt plictisitor, dar n-am vrut să mă joc. De ce să vorbim de autospicuire, când ar trebui să fie cel mai îndepărtat lucru de care să ne pese? Treaba noastră e să terminăm viețile altora, nu pe ale noastre, și intenționez să o fac și când o să am peste o mie de ani.

– Din jurnalul de spicuiuri al O.S. Volta

Scuturarea copacului

– O tragedie. O tragedie teribilă.

Marele Tăiș Xenocrate stătea pe o canapea de pluș în conacul grandios ce fusese ocupat până cu două zile înainte de răposata Seceră Goddard. Vorbea cu ucenicul, care părea mult prea calm pentru un tânăr ce trecuse printr-un asemenea calvar.

– Să fi sigur că mâine, la conclav, o să interzicem folosirea focului de către Secerile midmericane.

– Asta sigur trebuia făcut de mult, i-a spus Rowan, vorbindu-i nu ca un ucenic, ci ca un egal, ceea ce l-a iritat pe Marele Tăiș.

Xenocrate s-a uitat atent la Rowan.

– Ai fost foarte norocos că ai scăpat viu de acolo.

Rowan l-a privit în ochi.

– Am fost pus să păzesc poarta. Nu mai aveam ce face când am văzut că focul a scăpat de sub control. Secera Goddard și ceilalți erau prinși. Locul era un labirint, n-aveau nicio șansă.

Rowan s-a oprit. Părea să se uite în adâncurile lui Xenocrate, așa cum Xenocrate părea să-l citească până în profunzimi.

– Toate celelalte Seceri probabil mă văd ca pe o piață rea. Mi-au murit doi maeștri într-un singur an. Presupun că asta îmi anulează ucenicia.

– Aiurea. Ai ajuns așa de departe, i-a spus Xenocrate. Din respect pentru Secera Goddard, o să-ți dai ultimul examen în seara asta. Nu pot să vorbesc în numele comitetului, dar n-am nicio îndoială că, luând în considerare toate prin care-ai trecut, o să fie de partea ta.

– Și Citra?

– Dacă primești inelul, sunt sigur că o s-o spicuești pe

domnișoara Terranova și astfel o să pui capăt acestui capitol neplăcut al istoriei noastre.

Un servitor a apărut cu șampanie și sendvișuri mici. Xenocrate s-a uitat în jur. Conacul, care fusese atât de plin de servitori altădată, acum părea să-l aibă numai pe acesta. Ceilalți probabil fugiseră când au auzit că Secera Goddard și oamenii lui au ars. Nu numai Xenocrate se simțise eliberat de moartea lui Goddard.

– De ce mai ești aici când ceilalți au plecat? l-a întrebat pe servitor. Sigur nu din loialitate.

Rowan a fost cel care i-a răspuns:

– De fapt, locul ăsta e al lui.

– Da, a spus bărbatul. Dar o să-l pun în vânzare. Eu și familia mea nici nu ne putem imagina că am mai locui aici.

I-a pus lui Xenocrate în mână un pahar de șampanie.

– Dar sunt fericit să servesc un Mare Tăiș.

Din servitor, omul ajunsese sicofant. Nu avansase prea mult. Odată ce l-a văzut ieșind din cameră, Xenocrate a abordat adevăratul motiv pentru care venise: să scuture copacul și să vadă ce cade din el. S-a aplecat spre Rowan:

– Se zvonește că o Seceră, sau cineva care arăta ca o Seceră, a ieșit să vorbească cu pompierii.

Rowan nici măcar n-a clipit.

– Am auzit și eu. Sunt și înregistrări video. Foarte cețoase de la fum. Nu se vede mai nimic.

– Da, doar sporesc confuzia.

– Mai avem ceva de discutat, Excelență? Pentru că sunt obosit și, dacă e să dau azi testul, trebuie să mă odihnesc.

– Presupun că știi, nu, că nu toată lumea din Dom e convinsă că a fost un accident? O să trebuiască să începem o investigație, să fim siguri.

– Are sens, a spus Rowan.

– Deocamdată, am reușit să-i identificăm pe Volta și pe

Chomsky după inele și după pietrele de pe robe, care au rămas întregi. Rubine la Chomsky, citrine la Volta. Cât despre Secera Rand, suntem siguri că e sub molozul de sub diapazonul uriaș căzut prin capela acoperișului.

– Are sens, a spus iar Rowan.

– Dar mai greu a fost cu Goddard. Bineînțeles că, fiind atât de mulți toniști spicuiți în capelă înainte de incendiu, e un chin să-i identifiți. Dar ne-am gândit că rămășițele Secerii Goddard ar trebui să fie înconjurate de diamante mici și de piatra inelului, chiar dacă inelul în sine s-a topit.

– Are sens, a spus Rowan pentru a treia oară.

– Ce nu are sens e că scheletul despre care credem că ar putea fi al lui nu are în jur pietrele. Și n-are nici craniu.

– Ce ciudat. Dar sunt sigur că e pe acolo pe undeva.

– Așa ar fi normal.

– Poate că trebuie să caute mai bine.

Chiar atunci, Xenocrate a observat-o pe fata care stătea în pragul camerei, nehotărâtă dacă să intre sau nu. Xenocrate nu-și dădea seama cât auzise ea din conversație sau dacă avea vreo importanță.

– Esme, i-a zis Rowan, intră. Îl mai ții minte pe Excelența Sa, Marele Tăiș Xenocrate, nu?

– Da, a spus ea. A sărit în piscină. A fost amuzant.

Xenocrate s-a foit, jenat de amintire.

– Am aranjat ca Esme să se întoarcă la mama ei, a spus Rowan. Sau poate ai vrea s-o conduci chiar tu acolo?

– Eu? a spus Xenocrate, mimând indiferența. De ce aș vrea să fac asta?

– Pentru că-ți pasă de oameni, i-a spus Rowan și i-a făcut cu ochiul. De unii mai mult decât de alții.

Marele Tăiș o privea pe fiica pe care n-o putea recunoaște, nici public, nici în privat, și a început să se înmoaie. Băiatul plănuise totul, nu? Rowan Damisch era viclean, o trăsătură

admirabilă când e bine folosită. Poate că Rowan merita mai multă atenție decât îi dăduse în trecut.

Esme a așteptat să vadă ce se întâmplă și în cele din urmă Xenocrate i-a zâmbit călduros.

– Ar fi o plăcere să te conduc acasă, Esme.

Xenocrate s-a ridicat să plece... dar încă nu era momentul. Mai avea ceva de făcut. Încă o decizie care-i stătea în puteri. S-a întors înapoi spre Rowan.

– Poate ar trebui să-mi folosesc influența ca să anulez investigația. Din respect pentru camarazii noștri căzuți. Să lăsăm memoria lor neîntinată de legiști neîndemânatici care ar putea să le maculeze moștenirea.

– Să lăsăm morții să rămână morți, a fost Rowan de acord.

Și astfel au ajuns la un acord tacit. Marele Tăiș nu mai scutura copacul și Rowan îi ținea secretul ascuns.

– Dacă ai nevoie de un loc unde să stai când pleci de aici, Rowan, să știi că ușa mea e oricând deschisă pentru tine.

– Mulțumesc, Excelență.

– Nu, *eu* îți mulțumesc, Rowan.

Apoi Marele Tăiș a luat-o pe Esme de mână și a condus-o spre casă.

Puterea asupra vieții și a morții nu trebuie dată cu ușurință, ci cu multă rezervă stoică. Ascensiunea în Ordinul Secerilor nu trebuie să fie deloc ușoară. Noi, cei care am ridicat Domul, am avut luptele noastre și trebuie să ne asigurăm că toți cei care ni se alătură în misiune trec printr-un proces nu doar instructiv, ci și transformativ. Ordinul Secerilor e cea mai mare vocație umană și ca să o îplinească, aspirantul trebuie să aibă sufletul tăiat adânc, ca să nu uite niciodată prețul inelului.

Bineînțeles, pentru cei din afară, ritul nostru de inițiere poate părea extrem de crud. Și de aceea trebuie să fie un jurământ secret pe veci.

– Din jurnalul de spicuri al O.S. Prometheus,
primul Tăiș Suprem al Lumii

Ultima probă

Pe 2 ianuarie, Anul Capybarei, cu o zi înainte de Conclavul de Iarnă, Secera Curie a luat-o pe Citra în mașină în lunga călătorie spre Capitoliul midmerican.

– Ultima probă o să fie diseară, dar n-o să afli rezultatul până mâine, la conclav.

Dar Citra știa deja asta.

– E același test în fiecare an, pentru fiecare ucenic. Și fiecare ucenic trebuie să dea proba singur.

Asta nu știa Citra. Avea sens ca ultima probă să fie un fel de standard pe care să-l atingă toți candidații, dar cumva gândul că trebuia să dea testul singură era neliniștitor. Pentru că nu mai era o competiție cu Rowan și ceilalți. Era o competiție cu ea însăși.

– Ar trebui să-mi spui în ce constă proba.

– Nu pot, i-a răspuns Curie.

– Adică nu vrei.

Secera s-a gândit puțin.

– Da, nu vreau.

– Dacă pot să vorbesc sincer, Onorabilă...

– Când n-ai vorbit tu sincer, Citra?

Citra și-a dres glasul și a încercat să fie cât mai convingătoare.

– Joci prea imparțial și mă pui în dezavantaj. N-ai vrea să sufăr doar pentru că ești prea onorabilă, nu?

– În munca noastră trebuie să ținem cu dinții de onoare, câtă avem.

– Sunt sigură că alte Seceri le spun ucenicilor în ce constă ultima probă.

– Poate că da, dar poate că nu. Sunt niște tradiții pe care nici măcar cei mai lipsiți de scrupule dintre noi n-ar îndrăzni să le încalce.

Citra și-a încrucișat brațele și n-a mai zis nimic. Știa că e bosumflată ca un copil răsfățat, dar nu-i păsa.

– Ai încredere în Secera Faraday, da? a întrebat-o Curie.

– Am.

– Ai ajuns să ai încredere și în mine la fel?

– Da.

– Atunci ai încredere în mine acum și uită întrebarea. Sunt sigură că o să strălucești fără să știi dinainte.

– Da, Onorabilă.

. . .

Au ajuns la opt seara și li s-a spus că, la tragerea la sorți, Citra a ieșit ultima. Rowan și alți doi candidați intrau primii. Ea și Secera Curie au fost duse într-o cameră să aștepte și să aștepte și să tot aștepte.

– S-a auzit o împușcătură? a întrebat Citra cam după o oră.

Nu știa dacă i se păruse sau nu.

– Șșș, i-a zis Secera Curie.

Într-un final, un gardian a venit s-o ia. Curie nu i-a urat baftă, doar a dat din cap spre ea cu gravitate.

– O să fiu aici când termini, i-a zis.

Citra a fost dusă într-o cameră lungă, neplăcut de rece. Cinci Seceri stăteau în fotolii confortabile la un capăt. I-a recunoscut pe doi dintre ei: Secera Mandela și Secera Meir. Pe ceilalți trei nu îi știa. *Comitetul de hirotonisire*, și-a dat ea seama.

În fața ei se afla o masă acoperită cu o pânză albă curată. Și pe ea, la distanțe egale, erau arme: un pistol, o pușcă, un iatagan, un cuțit de vânătoare și un flacon cu o pastilă.

– Pentru ce sunt astea? a întrebat.

Și și-a dat seama că e o întrebare prostească. Știa pentru ce sunt. Așa că a reformulat:

– Ce vreți să fac cu ele?

– Uită-te spre celălalt capăt al camerei, i-a spus Secera Mandela și i-a arătat cu degetul.

Un reflector a descoperit acolo un scaun ce fusese până atunci ascuns în umbre, un scaun mai puțin confortabil. Cineva stătea în el cu mâinile și picioarele legate și o pânză pe cap.

– Vrem să vedem cum ai face spicuirile, i-a spus Secera Meir. Am ales un subiect unic pentru tine ca să ne demonstrezi pe el.

– Cum adică unic?

– Uită-te.

Citra s-a apropiat. Îi auzea respirația sub cagulă. I-a tras-o.

Nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru ce a văzut. Atunci a înțeles de ce nu-i zisese Secera Curie.

Pentru că, legat de scaun, cu un căluș în gură, înspăimântat, înlăcrimat, era fratele ei, Ben.

A încercat să vorbească, dar nu se auzeau decât sunete înăbușite.

Citra s-a dat înapoi și pe urmă a alergat la cele cinci Seceri.

– Nu! Nu puteți să faceți asta! Nu mă puteți obliga.

– Nu te putem obliga la nimic, i-a spus o Seceră necunoscută, cu trăsături panasiatice, într-o robă violet. Dacă faci asta, e alegerea ta.

Femeia a făcut câțiva pași și i-a dat o cutie mică Citrei.

– Arma ta o să fie aleasă la întâmplare. Trage o hârtie de aici.

Citra s-a apropiat și a tras un bilet. N-a îndrăznit s-o deschidă. S-a întors să se uite la fratele ei, atât de neajutorat pe scaun.

– Cum puteți să le faceți asta oamenilor? a țipat ea.

– Draga mea, i-a spus Secera Meir cu un calm antrenat de o viață, nu e o spicuire, nu ești încă o Seceră. Trebuie doar să-l faci ca-și-mort. O să-l ia o ambudronă imediat ce termini treaba.

– Dar o să țină minte!

– Da, i-a spus Secera Mandela. Și tu.

Una dintre Secerile necunoscute și-a încrucișat brațele și a pufnit enervată, cam cum făcuse și Citra pe drum, la venire.

– E prea reticentă, a zis. Las-o să plece. Deja ne-am întins prea mult.

– Dă-i timp, a zis Secera Mandela sever.

A cincea Seceră, un bărbat scund, cu o încruntătură ciudată, s-a ridicat și a citit de pe un sul vechi de sute de ani.

– Nu poți fi forțată să faci asta. Poți să-ți iei cât timp ai nevoie. Trebuie să folosești arma desemnată. Când ai terminat, lași subiectul și te apropii de comitet ca să ți se facă evaluarea. E clar?

Citra a dat din cap.

– Un răspuns verbal, te rog.

– Da, e clar.

S-a așezat și Citra a desfăcut bucata de hârtie. Pe ea era un singur cuvânt. *Cuțit*.

A lăsat să cadă hârtia pe podea. *Nu pot s-o fac*, și-a zis, *nu pot*. Dar a auzit vocea blândă a Secerii Curie: *Ba da, Citra, poți*.

Atunci și-a dat seama că orice Seceră, de la începuturile Domului, a dat această probă. Fiecare dintre ei a trebuit să ia viața cuiva drag. Da, persoana avea să fie regenerată, dar actul făcut cu sânge rece rămânea în memorie. Inconștientul nu face diferența între un omor permanent și unul temporar. După ce fratele ei avea să fie regenerat, cum avea să mai dea ochii cu el? Pentru că dacă îl omora pe Ben, îl omora pentru totdeauna.

– De ce? a întrebat ea. De ce trebuie s-o fac?

Secera cea mai nervoasă i-a indicat ușa.

– Uite ieșirea. Dacă-i prea mult pentru tine, pleacă.

– Cred că voia să întrebe concret de ce, a spus Secera Meir.

Secera cea nervoasă a pufnit disprețuitor, cel scund a dat din umeri. Cea panasiatică a bătut din picior și Secera Mandela s-a

aplecat înainte:

– Trebuie s-o faci ca să poți merge mai departe ca Seceră, știind în suflet că cel mai dificil lucru pe care îl ai de făcut... l-ai îndeplinit deja.

– Dacă poți să o faci, a adăugat Secera Meir, ai puterea interioară necesară unei Seceri.

Deși o parte din ea voia să fugă pe ușă și să scape, Citra și-a îndreptat umerii, a luat cuțitul de vânătoare, l-a ascuns la brâu și s-a apropiat de fratele ei. Numai când a fost lângă el, l-a scos.

– Nu te teme, i-a spus.

A îngenuncheat și i-a tăiat legăturile de la picioare, pe urmă pe cele care-i țineau mâinile prinse de scaun. A încercat să-i scoată și călușul, dar n-a reușit, așa că l-a tăiat.

– Pot să plec acasă acum? a întrebat Ben cu o voce neajutorată, care i-a frânt inima surorii sale.

– Încă nu, i-a spus ea, încă îngenuncheată alături. Dar în curând.

– O să-mi faci rău, Citra?

Citra nu-și putea controla lacrimile și nici măcar n-a încercat. La ce bun?

– Da, Ben, îmi pare rău.

– O să mă spicuiеști?

Abia reușise să pronunțe cuvântul.

– Nu. O să te ducă la regenerare. O să fii nou-nouț.

– Promiți?

– Promit.

Părea puțin mai liniștit. Nu-i explicase de ce e nevoie de așa ceva și el n-o întrebuse. Avea încredere că, oricare ar fi motivul ei, era unul bun.

– O să mă doară? a întrebat.

Ea și-a dat seama, din nou, că nu poate să-l mintă.

– Da, dar nu mult timp.

El s-a gândit o clipă. A înțeles. A acceptat. Și a spus:

– Pot să-l văd?

O clipă, n-a fost sigură despre ce vorbește, până când Ben i-a arătat spre cuțit. I l-a pus în palmă, cu grijă.

– E greu, a zis el.

– Știi că Secerile texane spicuiesc numai cu cuțite Bowie?

– Acolo o să te duci când o să fii Seceră? În Texas?

– Nu, Ben, o să rămân aici.

El a întors cuțitul în mână și amândoi s-au uitat la lucirea lamei. Apoi i l-a dat înapoi.

– Mi-e așa de frică, Citra, i-a spus în șoaptă.

– Știu. Și mie. E în regulă să-ți fie.

– O să primesc înghețată? a întrebat el. Am auzit că se dă înghețată la centrele de regenerare.

Citra a dat din cap și i-a șters o lacrimă de pe obraz.

– Închide-ți ochii, Ben. Gândește-te la înghețata aia, de care vrei? Spune-mi.

Ben a închis ochii.

– Vreau de vanilie cu fulgi de ciocolată, trei porții și să fie cu...

Înainte să termine, ea l-a tras aproape și i-a înfipt lama exact cum o văzuse pe Secera Curie că face. Ar fi vrut să plângă, să urle, dar nu și-a dat voie.

Ben și-a deschis ochii. S-a uitat la ea și, într-o clipă, s-a dus. Citra a retras cuțitul și l-a îmbrățișat. Apoi l-a așezat cu grijă pe podea. De după o ușă din spatele lor pe care nici măcar n-o văzuse au apărut în grabă doi doctori, l-au pus pe fratele ei pe o targă și au ieșit.

S-au aprins reflectoarele deasupra Secerilor. Păreau mai îndepărtați ca înainte. Părea că e imposibil de ajuns până la ei. Au început să comenteze dur:

– Neglijent.

– Deloc, abia dacă a curs sânge.

– I-a pus arma în mână. Știi cât de riscant e?

– Îl pregătea, se asigura că e gata.

– De ce ar conta?

– A arătat curaj, dar, și mai important, a arătat compasiune.

Nu asta trebuie să facem noi?

– Noi trebuie să fim eficienți.

– Eficiență în slujba compasiunii!

– Asta e doar o opinie!

Apoi Secerile au tăcut, părând a fi de acord să fie în dezacord.

Citra bănuie că Secera Mandela și Secera Meir erau de partea ei și cea enervată nu e. Despre celelalte două n-avea nicio idee.

– Mulțumesc, domnișoară Terranova, i-a spus Secera Meir. Poți să pleci acum. Rezultatele o să fie anunțate mâine la conclav.

Secera Curie o aștepta în hol. Citra i s-a adresat furioasă:

– Ar fi trebuit să-mi spui!

– Ar fi fost și mai rău. Și dacă ar fi simțit că știai, ai fi fost descalificată.

S-a uitat la mâinile Citrei.

– Hai, trebuie să te speli. E o baie pe aici.

– Cum a mers cu ceilalți candidați?

– Din ce am auzit, o tânără a refuzat sec și a ieșit. Un băiat a încercat, dar a renunțat.

– Și Rowan?

Secera Curie nu s-a uitat la ea.

– I-a căzut pistolul ca armă.

– Și?

Secera Curie încă ezita.

– Spune-mi!

– A tras înainte ca ei să-i citească instrucțiunile.

Citra s-a strâmbat. Secera Curie avea dreptate, nu părea să mai fie același Rowan. Prin ce trecuse de ajunsese așa de rece? Nu îndrăznea să-și imagineze.

Sunt lama din mâna ta
tăind un arc din curcubeu,
sunt limba, dar tu ești clopotul
bătând venirea întunericului.
Dacă tu ești cântărețul, eu sunt cântecul
un bocet, un recviem, o elegie.
M-ai făcut răspunsul la toate nevoile lumii
la chemarea fără de moarte a umanității.

– „Bocetul”
din operele O.S. Socrate

Conclavul de Iarnă

La miezul nopții, imunitatea Citrei Terranova și a lui Rowan Damisch a expirat. Oricare dintre ei putea fi spicuit și, dacă edictul era pus în aplicare – iar Domul urma să aibă grijă să se întâmple –, unul urma să-l spicuiască pe celălalt.

În toată lumea se adunaseră Seceri să discute probleme de viață și, mai ales, de moarte. Primul conclav al anului din MidMerica avea să fie unul istoric. Niciodată nu se mai întâmplase ca o Seceră să-și piardă viața permanent într-o spicuire iar natura controversată a evenimentului îl făcea și mai semnificativ, ca și controversa privind absența de trei luni a unui ucenic, după acuzația falsă a Marelui Tăiș. Chiar și Consiliul Mondial al Secerilor era atent la Fulcrum City și, deși numele ucenicilor erau rar cunoscute dincolo de granițele regionale, Seceri din toată lumea știau acum de Citra Terranova și Rowan Damisch.

Fulcrum City era înghețat în acea dimineată. Pe treptele de marmură ale Capitoliului erau straturi de gheață, care le făceau alunecoase. Mai multe Seceri au căzut și și-au luxat câte o gleznă sau și-au rupt un braț. Nanitele lucrau din greu, spre încântarea spectatorilor, bucuroși de orice le încetinea pe Seceri, ca să le poată face mai multe poze.

. . .

Rowan a ajuns singur într-o mașină comună, fără niciun însoțitor. Era îmbrăcat în culoarea pe care Secerile o respingeau – negru. Banderola verde îi ieșea în evidență, dându-i un aer de sfidare tăcută. La Conclavul Recoltei fusese doar o notă de subsol, nici măcar atât. Dar acum spectatorii se băteau să-i facă fotografii. I-a ignorat, fără a se uita la nimeni

când urca, având grijă să pășească ferm. O Seceră a căzut lângă el. Secera Emerson, știa Rowan, deși nu li se făcuse niciodată cunoștință. Rowan i-a întins mâna, dar omul doar s-a uitat la el și a refuzat.

– Nu vreau niciun fel de ajutor de la *tine*, i-a spus, iar emfaza pusă pe „tine” era mai acidă decât orice auzise Rowan în cei șaptesprezece ani ai lui.

Dar când a ajuns sus, o Seceră necunoscută l-a salutat și i-a spus cu voce blândă:

– Ai îndurat mai mult decât ar trebui să îndure un ucenic, domnule Damisch. Sper că o să devii Seceră. Și după aceea, sper să bem un ceai împreună.

Oferta părea inocentă, nu venită dintr-un calcul politic. Când a intrat în sala mare, unii s-au uitat urât la el, alții i-au zâmbit. Unii erau nedeciși. Pentru ei, el putea fi ori victima circumstanțelor, ori un criminal cum n-a mai fost din Era Mortalității. Rowan își dorea să știe și el ce i se află în suflet.

• • •

Citra ajunsese înaintea lui Rowan. Stătea cu Secera Curie și nu părea să aibă poftă de mâncare, căci nu se atingea de micul dejun.

Conversațiile erau, bineînțeles, în general despre tragedia de la mănăstirea tonistă. Și în timp ce asculta frânturi de discuție, Citra s-a enervat că se vorbea numai de cele patru Seceri moarte. Nimeni nu plângea și moartea toniștilor. Unii chiar glumeau cinic:

– ...A avut ceva *rezonanță*, nu crezi? Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Dar sigur că înțelesese.

Secera Curie era mai agitată decât la Conclavul Recoltei.

– Secera Mandela mi-a spus că ai acționat bine aseară, i-a zis Citrei. Dar mi-a zis-o cu oarecare reținere.

– Ce crezi că înseamnă asta?

– Nu știu. Tot ce știu e că, dacă pierzi azi, Citra, n-o să mi-o iert niciodată.

Era absurd să creadă că marea Seceră Marie Curie, Marea Doamnă a Morții, ținea așa mult la ea și că s-ar fi crezut chiar vinovată pentru un eventual eșec.

– Am avut noroc să fiu antrenată de cele mai mari Seceri care au trăit vreodată, tu și Secera Faraday. Dacă asta nu înseamnă că sunt pregătită, nu știu ce altceva înseamnă.

Secera Curie s-a luminat la față. Era mândră, dar într-un fel dulce-amar.

– Când o să se termine și o să fi hirotonisită, sper că o să-mi faci onoarea să rămâi cu mine ca Seceră junioare. O să vrea și alții să te ia sub aripa lor, poate unii din regiuni îndepărtate. O să-ți spună că ai mai multe de învățat de la ei și nu de la mine. Și e posibil să fie adevărat, dar sper că o să rămâi.

Proape îi dădeau lacrimile. Dacă ar fi clipit, ar fi început să plângă, dar Curie și-a păstrat lacrimile pe genele inferioare, prea mândră să fie văzută plângând în conclav.

Citra a zâmbit.

– Nici n-aș vrea altfel, Marie.

Era prima dată când îi spunea pe nume. A surprins-o și pe ea cât de natural s-a simțit.

Pe când așteptau să se adune lumea, au venit și alte Seceri să le salute. Niciuna n-a vorbit de prizonieratul Citrei sau de evadarea ei în Regiunea Chilargentina, dar unii au glumit cu Marie despre acea pagină de jurnal jenantă.

– În Era Mortalității, dragostea și crima mergeau de multe ori mână în mână, i-a spus Secera Twain. Poate că dragul nostru Faraday chiar avea dreptate să te bănuiască de intenții criminale.

– Ah, du-te și te spicuiește, i-a spus Curie, zâmbind pe jumătate.

– Numai dacă pot să asist la înmormântarea mea, dragă.

Apoi i-a urat Citrei noroc și a plecat.

Atunci l-a văzut Citra pe Rowan intrând în rotondă. Nu s-a lăsat chiar tăcere în sală, dar volumul a scăzut semnificativ și apoi a crescut din nou. Avea un aspect aparte acum. Nu ca al unei Seceri, altfel. Aspectul unui paria, poate. Dar niciun paria n-avusese vreodată un asemenea efect asupra unor aducători ai morții. Unii spuneau că Rowan le omorâse pe Seceri cu sânge rece și dăduse foc clădirii ca să scape de dovezi. Alții spuneau că e norocos că a supraviețuit și că nu are el vreo vină. Citra bănuia că, oricare era adevărul, era mult mai complicat decât oricare dintre cele două variante.

– Nu vorbi cu el, i-a spus Secera Curie, când i-a văzut privirea. Nu-l lăsa nici măcar să știe că te uiți la el. O să facă lucrurile mai dificile pentru amândoi.

– Știu, a recunoscut Citra, deși spera în secret că el va fi destul de impulsiv și va veni prin mulțime spre ea.

Și poate să și spună ceva, orice, ca să-i demonstreze că nu e criminalul monstruos despre care bârfea lumea.

Dacă avea să fie aleasă, Citra voia să respecte edictul, dar avea și un plan care ar fi putut să-i salveze pe amândoi. Era departe de a fi perfect și sinceritatea ei brutală îi spunea că e doar o tentativă disperată, nu un plan. Dar chiar și cea mai vagă urmă de speranță era mai bună decât niciuna. Chiar dacă se păcălea singură, măcar asta o ajuta să treacă de acea zi oribilă.

. . .

Rowan își repetase în cap planul zilei de la un capăt la altul, de mai multe ori. Hotărâse că n-o să meargă la Citra când o vede. N-avea nevoie de un sfătuitor care să-i spună că e mai bine așa. Să stea separați până la momentul mizerabil al adevărului, când aveau să se despartă pentru totdeauna. Dacă ea câștiga, Rowan era sigur că o să-l spicuiască. Datoria o obliga. O să-i sfâșie sufletul, dar o să facă tot ce trebuie făcut. Se întreba ce metodă o să aleagă. Poate că o să-i rupă gâtul, ca să

închidă cercul și să lege blestemata lor ucenicie dublă cu o fundă roșie drăguță.

Lui Rowan îi era teamă să moară, dar mai mult decât de moarte se temea de profunzimile pe care era acum capabil să le atingă. Ușurința cu care o făcuse pe mama sa ca-și-moartă la proba de seara trecută era un indiciu clar a ce devenise. Mai bine să fie spicuit decât să rămână în continuare persoana care era.

Bineînțeles, era posibil să fie el ales și nu Citra. Lucrurile ar fi devenit interesante. Decisese că n-o să se spicuiască singur, ar fi fost un gest patetic și fără sens. Dacă îl hirotoniseau, avea de gând să sfideze edictul, să invoce a zecea poruncă. Acea spunea clar că nu trebuie să se supună altor legi, inclusiv edictelor date de Dom. O să refuze s-o spicuiască pe Citra și o s-o apere împotriva oricăror Seceri care ar fi încercat să o facă în locul lui, cu gloanțe, cuțite și cu mâinile goale. O să transforme conclavul într-un câmp de bătălie sângeros și brutal până ce ei aveau să-l pună la pământ, ceea ce n-o să fie ușor, având în vedere cât de priceput devenise la arta omorului și cât de motivat era să se lupte. Și ironia era că nici nu puteau să-l spicuiască! Odată hirotonisit, a șaptea poruncă le lega mâinile.

Puteau să-l pedepsească totuși.

Să-l facă să moară de o mie de ori și să-l închidă pe veci – într-adevăr pe veci, fiindcă n-o să le dea niciodată satisfacția de a se autospicui. Încă un motiv să fie mai degrabă spicuit de Citra. O singură moarte dată de mâinile ei abile suna extraordinar de bine în comparație cu alternativa.

Micul dejun aranjat în sală era unul elaborat. Felii de somon afumat, pâini artisanale cu coajă crocantă și clătite cu topping-uri de toate felurile. Tot ce-i mai bun pentru Secerile midmericane.

Rowan a mâncat cu o lăcomie rară, dându-și voie să-și satisfacă apetitul și, în timp ce mânca, s-a uitat de câteva ori pe

furiș la Citra. Chiar și acum, i se părea radioasă. Ce penibil că o romantiza și acum, în ultimele ore. Ce ar fi putut fi cândva dragoste era numai resemnarea unei inimi de mult frânte. Din fericire pentru Rowan, inima i se răcise atât de mult, că frângerea ei nu-l mai putea răni.

• • •

După ce s-au adunat toți la conclav, Citra s-a detașat de ritualul de dimineață și a ales să-și umple mintea cu amintiri din viața ei trecută – pentru că, într-un fel sau altul, urma să părăsească acea lume. S-a gândit la părinții ei, la fratele ei, încă aflat în centrul de regenerare. Dacă ea era cea hirotonisită, casa unde crescuse avea să nu-i mai fie cămin. Marea consolare rămânea că Ben și părinții lor aveau imunitate câtă vreme trăia Citra.

După ce s-au pomenit spicuiții și s-a făcut spălarea ritualică, toată dimineața a fost dedicată unei dezbatere fierbinți despre foc, urmând să fie sau nu interzis ca metodă de spicuire. De obicei, Marele Tăiș Xenocrate doar media și amâna discuțiile pentru altă dată. Faptul că acum el cerea interzicerea focului a făcut ca toată sala să ia problema în serios. Chiar și așa, existau voci puternice împotriva.

– N-o să-mi las drepturile călcate în picioare! a strigat o Seceră furioasă. Avem libertatea să folosim aruncătoare de flăcări, explozive și alte dispozitive incendiare!

I s-a răspuns și cu huiduieli, și cu aplauze.

– Avem nevoie să le interzicem ca să ne protejăm de accidente tragice, a insistat Xenocrate.

– N-a fost niciun accident! a strigat cineva și aproape jumătate de sală și-a strigat aprobarea amară.

Citra s-a uitat la Rowan, care stătea cu câte două locuri goale în stânga și în dreapta, căci încă purtau numele morților. N-a făcut nicio mișcare să se apere sau să nege acuzația.

Secera Curie s-a întins spre Citra.

– Oricât de teribil o fi fost incendiul, sunt multe Seceri fericite să-i vadă pe Goddard și discipolii lui scoși din schemă. Deși n-o să recunoască niciodată, se bucură că s-a întâmplat, fie că a fost sau nu accident.

– Și mai sunt mulți alții care-l admiră pe Goddard, a răspuns Citra.

– Așa e. Domul pare împărțit egal în privința asta.

Oricum, bunul-simț a câștigat, într-un final, și focul a fost interzis ca metodă de spicuire în MidMerica.

La prânz, Citra, care tot n-avea poftă de mâncare, l-a privit de la distanță pe Rowan cum se îndoapă fără griji, deși abia ce fusese micul dejun.

– Știe că e ultima lui masă, i-a sugerat o Seceră necunoscută. Deși femeia îi arăta clar simpatie, Citra s-a enervat.

– Nu văd cum ar fi asta problema ta.

Secera a plecat, derutată de ostilitatea ei.

• • •

La șase seara, cu toate treburile conclavului terminate, ziua a ajuns la ultima parte.

– Candidații la Dom, vă rog să vă ridicați, a comandat Scribul Conclavului.

Citra și Rowan s-au ridicat în foșnetul de șoapte din Sala Adunării.

– Credeam că sunt patru, a spus Marele Tăiș.

– Erau, Excelență, a spus scribul. Dar ceilalți doi au picat la ultimul test și au fost descalificați.

– Bun, atunci să continuăm.

Scribul s-a ridicat și i-a anunțat:

– Domul MidMerican îi cheamă pe Rowan Daniel Damisch și pe Citra Querida Terranova. Vă rog să veniți în față.

Apoi, cu ochii pe Secera Mandela, care îi aștepta în fața platformei cu un singur inel în mână, Citra și Rowan s-au dus în fața adunării să-și întâlnească destinul, oricare ar fi fost

acesta.

E o bucurie dulce-amară la sfârșitul fiecărui conclav, când văd hirotonisirea Secerilor junioare. Bucurie pentru că ei sunt speranța noastră și încă mai au idealismul primelor Seceri în inimi. Dar e amară pentru că știu că într-o zi o să devină atât de oboșiți și plictisiți, că o să-și ia singuri viața, cum au făcut și primele Seceri.

Totuși, de fiecare dată când sunt hirotonisite Seceri noi, mă bucur, fiindcă îmi permite, măcar pentru câteva clipe glorioase, să cred că o să alegem să trăim pe veci.

– Din jurnalul de spicuiuri al O.S. Curie

Hirotonisiții

– Bună, Citra. Mă bucur să te văd.

– Bună, Rowan.

– Îi rog pe candidați să se abțină de la conversație și să se întoarcă în fața conclavului, a spus Xenocrate.

Șoaptele și rumoarea din sală s-au oprit când Citra și Rowan s-au întors cu fețele la ei. Niciodată nu se mai lăsase o asemenea liniște acolo. Rowan a zâmbit ușor, nu amuzat, ci satisfăcut. Ei doi, unul lângă altul, dăduseră naștere unei forțe gravitaționale ce amuțise trei sute de Seceri. Orice altceva urma să se întâmple, Rowan știa că-i rămâne acel moment.

Citra își păstra o mască stoică, refuzând să lase să i se vadă pe chip adrenalina din sistem.

– Comitetul a studiat uceniciile voastre, i-a anunțat Secera Mandela, deși se adresa mai mult conclavului. Am analizat performanțele de la toate trei testele – la primele două ați picat amândoi, dar ați avut și circumstanțe atenuante. E clar că instinctele voastre v-au împins să vă protejați unul pe altul. Dar Domul trebuie protejat mai întâi. Cu orice preț.

– Așa e! a strigat o Seceră din spate.

– Decizia comitetului n-a fost una ușoară, a continuat Mandela. V-am acordat tuturor toată atenția.

Apoi și-a ridicat vocea:

– Candidați la hirotonisire, acceptați judecata comitetului midmerican? a zis, de parcă alternativa era posibilă.

– Accept, Onorabile, a spus Citra.

– Și eu, Onorabile, a spus Rowan.

– Atunci să se știe, a spus Secera Mandela, că acum și pentru totdeauna... Citra Terranova o să poarte inelul Domului

și povara lui.

Sala a izbucnit în urale. Nu doar suporterii ei s-au entuziasmat, ci aproape toată lumea. Chiar și cei care-l simpatizau pe Rowan au aprobat decizia comitetului, pentru că, până la urmă, ce susținere avea Rowan în Dom? Cei care-l admiraseră pe Goddard îl disprețuiau pe Rowan și cei care îi dădeau lui Rowan beneficiul îndoielii erau deja fani ai Citrei. Abia acum a devenit clar că Citra fusese aleasă din momentul în care Goddard și discipolii lui pieriseră în flăcări.

– Felicitări, Citra, a spus Rowan peste gălăgia din sală. Știam că o să reușești.

Ea și-a dat seama că nu putea să-i răspundă, nu putea nici măcar să se uite la el.

Secera Mandela s-a întors spre ea.

– Ți-ai ales Patronul Istoric?

– Da, Onorabile.

– Atunci primește acest inel pe care ți-l înmânez, pune-l pe deget și anunță Domul midmerican și întreaga lume cine... ești... acum.

Citra a luat inelul. Mâinile îi tremurau așa de tare, că aproape l-a scăpat. Și l-a pus pe deget. Îi venea perfect. Era greu și aurul lui era rece, dar căldura trupului ei l-a încălzit repede. Și-a ridicat mâna, cum văzuse la alți hirotonisiți.

– Aleg să fiu cunoscută ca Secera Anastasia, le-a zis. După numele celui mai tânăr membru al familiei Romanov.

Secerile s-au întors unele spre altele și au început să-i discute alegerea.

– Domnișoară Terranova, a spus Marele Tăiș Xenocrate clar nemulțumit, nu pot să spun că e o alegere adecvată. Țarii Rusiei au fost cunoscuți mai mult pentru excesele lor decât pentru contribuția la civilizație și Anastasia Romanov n-a făcut nimic notabil în scurta ei viață.

– Tocmai de asta am și ales-o, Excelență, a zis Citra. Ea a fost

produsul unui sistem corupt și i s-a negat chiar viața – aproape cum mi s-a întâmplat și mie.

Xenocrate s-a zbârlit ușor. Citra a continuat.

– Dacă ar fi trăit, cine știe ce ar fi putut face? Poate că ar fi schimbat lumea și ar fi îndreptat numele familiei ei. Am ales să fiu Secera Anastasia. Jur să devin schimbarea care ar fi putut să fie.

Marele Tăiș i-a susținut privirea în tăcere. Apoi o Seceră s-a ridicat și a început să aplaude. Secera Curie. I s-au alăturat și altele și în curând tot Domul era în picioare și o ovaționa pe Secera Anastasia.

• • •

Rowan a știut că luaseră decizia bună. Auzind-o pe Citra apărându-și Patronul Istoric, a admirat-o mai mult ca niciodată. Dacă n-ar fi fost deja în picioare, s-ar fi ridicat ca s-o ovaționeze.

Pe urmă, în timp ce se liniștea sala și Secerile se așezau, Secera Mandela s-a întors spre Citra:

– Știi ce ai de făcut.

– Știu, Onorabile.

– Ce metodă alegi?

– Lama, a spus ea. Atâtea dintre încercările mele au implicat tășuri, la fel trebuie să fie și acum.

Și, bineînțeles, era deja pregătită o tavă cu cuțite, undeva deoparte. A fost adusă de o Seceră junioare, hirotonisită la Conclavul Recoltei. Rowan a privit-o pe Citra cu atenție, dar ea tot nu-l privea. S-a uitat la tavă și s-a hotărât pentru un cuțit texan.

– Am folosit unul de-ăsta ieri, să-mi omor fratele, a spus ea. Am jurat că n-o să mai ating așa ceva, dar iată-mă.

– Cum se simte fratele tău? a întrebat Rowan.

Citra i s-a uitat în ochi. I se vedea frica, dar și hotărârea. *Bun, și-a zis Rowan. Să fie decisă. O să se termine mai repede.*

– E la regenerare. Îl așteaptă o înghețată cu fulgi de ciocolată când se trezește.

– Norocosul.

Rowan s-a uitat la mulțime. Acum erau mai puțin un conclav și mai mult un public.

– Așteaptă spectacolul, a spus Rowan. Să începem?

Citra a dat ușor din cap.

Și Rowan a spus din inimă, cu sinceritate:

– E o onoare să fiu spicuit de tine, Seceră Anastasia.

Rowan a tras adânc în piept ultima suflare și s-a pregătit să accepte tăișul. Dar ea încă nu era gata, în schimb, s-a uitat la inelul de pe cealaltă mână.

– Asta, i-a zis ea, e pentru că mi-ai rupt gâtul.

Și-a tras pumnul înapoi și l-a izbit în față cu atâta forță, că aproape l-a trântit la pământ. Din mulțime s-a auzit un suspin colectiv. Nu se așteptaseră.

Rowan și-a pipăit obrazul și a simțit sângele țâșnind din rana făcută de inel.

Apoi ea și-a ridicat cuțitul să-l spicuiască, dar când se pregătea să i-l înfigă în piept, din spate, de la platformă, s-a auzit un strigăt:

– OPREȘTE-TE!

Era Parlamentarul. Și-a ridicat inelul. Era roșu, strălucea. Și al Citrei la fel, iar când Rowan s-a uitat în jur, a văzut că toate inelele emanau aceeași lumină roșie.

– Nu poate fi spicuit, a spus Parlamentarul. Are imunitate.

Un val de indignare a cuprins conclavul. Rowan s-a uitat la inelul Citrei, plin de sânge. Transmisese ADN-ul lui la baza de date mai eficient decât dacă l-ar fi sărutat. A zâmbit spre ea, căzut în admirație și uimire absolută.

– Ești un geniu, Citra. Știi asta, nu?

– Mie să mi te adresezi cu Onorabilă Seceră Anastasia. Și nu știu despre ce vorbești, a fost un accident.

Dar în ochi i se vedea o sclipire care spunea altceva.

– Liniște! a strigat Xenocrate și și-a bătut ciocănelul de podium. Cer să se facă liniște!

Secerile au început să se calmeze și Xenocrate a întins un deget acuzator spre Citra:

– Cii... ah, adică Seceră Anastasia, ai încălcat flagrant un edict al Domului!

– Ba nu, Excelență. Eram pregătită să-l spicuiesc. Parlamentarul m-a oprit. Nu m-am gândit vreodată că dacă-l pocnesc pe Rowan îi dau imunitate.

Xenocrate s-a uitat la ea neîncredător și, deodată, a chicotit, deși a încercat să-și înăbușe pornirea.

– Viclean și rafinat, a spus, cu destul loc pentru negare plauzibilă. O să te descurci bine printre noi, Seceră Anastasia.

S-a întors spre Parlamentar și l-a întrebat ce opțiuni au acum.

– Sugerez să fie închis timp de un an, până când îi expiră imunitatea.

– Există un loc unde poate fi închisă oficial o persoană? a întrebat o Seceră.

Alte Seceri au început să-și strige sugestiile, unele s-au oferit chiar să-l ia pe Rowan în arest la ele acasă, ceea ce putea fi bine sau rău, depinzând de motivele lor. Cum dezbaterea despre viitorul apropiat al lui Rowan se întetșise și Secerile nu mai erau atente la ei, Citra s-a aplecat spre el și i-a șoptit.

– E o tavă cu cuțite lângă tine și te așteaptă o mașină la ieșirea dinspre est.

Apoi s-a tras înapoi și l-a lăsat să-și ia în mâini viitorul.

Crezuse că n-ar mai putea fi impresionat de ea. Dar se înșelase.

– Te iubesc, i-a spus.

– La fel și eu, i-a răspuns ea. Acum șterge-o.

• • •

A fost un spectacol. Rowan a luat trei cuțite de pe tavă și cumva a reușit să le țină pe toate în mână. Secera Anastasia n-a făcut nicio mișcare să-l oprească, dar și dacă ar fi făcut, ar fi fost degeaba. A fost prea rapid. S-a aruncat ca o minge de foc prin culoarul dintre rânduri. Secerile au sărit, încercând să-l blocheze, dar el le-a lovit și s-a ferit, le-a tăiat și a sărit. Nimeni n-a reușit să-l atingă. Secerii Anastasia i s-a părut o forță mortală a naturii. Cele mai norocoase Seceri care i-au stat în cale au avut doar robele tăiate. Celelalte s-au trezit cu răni pe care nici n-au văzut când le-au primit. Una, Secera Emerson, a fost trimisă la centrul de regenerare.

Și a dispărut, lăsând în urmă doar haosul.

În timp ce Marele Tăiș încerca să restaureze ordinea, Secera Anastasia s-a uitat la mâna ei și a făcut ceva ciudat pentru o Seceră. Și-a sărutat inelul și a luat pe buze o picătură din sângele lui Rowan. Destul ca să-și amintească momentul pentru totdeauna.

• • •

Îl aștepta o mașină, cum îi spusese Citra. Crezuse că o să fie o mașină comună. Că o să fie singur. Dar n-a fost așa.

Când a intrat, a văzut o fantomă în scaunul șoferului. După câte pătimise în acea zi, acesta a fost momentul care aproape i-a oprit inima.

– Bună seara, Rowan, i-a spus Secera Faraday, închide ușa, e un ger polar afară.

– Ce? a spus Rowan, încercând să înțeleagă. Cum de nu ești mort?

– Aș putea să te întreb același lucru, dar timpul e esențial acum. Te rog, închide ușa.

Rowan l-a ascultat, și ei au accelerat prin noaptea înghețată din Fulcrum City.

Am avut vreodată dușmani mai mari decât noi înșine? În Era Mortalității ne luptam unii cu alții neîncetat și, când nu aveam războaie, ne călcăm în picioare pe străzi, în școli, în casele noastre, până când războiul ne muta privirea înspre exterior și ne plasa dușmanul la o distanță mai liniștitoare.

Dar toate aceste conflicte erau în trecut. Acum e pace pe Pământ și toată umanitatea trăiește în bună înțelegere.

Cu o excepție...

Și aici e problema: mereu e o excepție. Nu sunt Seceră de mult timp, dar deja văd că Domul e în pericol să devină excepția. Nu doar aici, în MidMerica, peste tot.

Primele Seceri erau vizionari adevărați și au văzut înțelepciune în continuarea cultivării înțelepciunii. Au înțeles că sufletul unei Seceri trebuie să rămână pur.

Liber de maliție și lăcomie și mândrie, dar plin de conștiință. Însă putreziciunea mănâncă și cele mai solide fundații.

Dacă se duce conștiința Domului și e înlocuită de avariția privilegiului, o să devenim iar cei mai mari dușmani ai noștri. Și ca să se complice lucrurile, țesătura Domului e șifonată zilnic. Cum e, de exemplu, ultimul zvon, care s-a răspândit în ultimele luni, de când am fost hirotonsită, printre rândurile populației generale.

Conform zvonului, există un om care caută Seceri corupte, demne de dispreț... și le omoară prin foc. Un lucru e cert: nu e o Seceră. Și totuși, lumea a început să-i spună Secera Lucifer.

Mă tem că s-ar putea să fie adevărat, dar mă tem și mai mult că așa vrea să fie adevărat.

N-am vrut niciodată să fiu Seceră. Presupun că asta e ce m-ar putea face o Seceră bună. Nu știu încă – totul e atât de nou și am atâtea de învățat. Deocamdată, trebuie să mă concentrez să spicuiesc cu compasiune și conștiință, sperând că o să ajut lumea noastră perfectă să rămână perfectă.

Și dacă Secera Lucifer îmi iese vreodată în cale, sper să mă vadă ca pe una dintre cei buni. Cum mă vedea cândva.

– Din jurnalul de spicuiuri al O.S. Anastasia

Această lume a viitorului pare una ideală: foamea și sărăcia au fost eradicate, la fel și bolile și războaiele, grație tehnologiei. Nemurierea oamenilor însă are un preț: în prezent, Secerile reprezintă o clasă specială, singurii oameni care pot lua viața altora. Și e nevoie să faci asta, pentru a ține populația sub control. Citra și Rowan sunt doi adolescenți aleși drept ucenici ai unei Seceri. E un rol pe care nu și-l dorește niciunul dintre ei. A lua viața unui om presupune compasiune, dar și un talent anume, pentru a îndeplini sarcina cât mai nedureros. Cum se vor descurca cei doi?

Secera ne arată că nicio lume nu e perfectă, nici măcar aceea în care omul a cucerit moartea.

„O carte cu adevărat uimitoare și o lectură de nelăsat din mână – un început în forță al unei serii *sci-fi* excelente. Un *must-have*.”

School Library Journal

„Elegantă și melancolică, meditativă, dar infuzată cu umor macabru, cartea întunecată a lui Shusterman aruncă niște adolescenți reali și simpatici într-o situație suprarrealistă, atrăgând cu sine probleme filozofice profunde. O poveste despre viață, moarte și sens, care încântă și dă fiori în același timp.”

Kirkus Reviews

UN PAGE-TURNER GARANTAT

14+

DISTOPIE & MEDITAȚIE
fascinantă & *despre viață și moarte*

